



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie C · número 346

Comissió d'Estudi sobre el Model Policial

Sessió 13, divendres 17 de juny de 2022

Presidència de la Sra. Maria Dolors Sabater i Puig

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Kaire Ba Dejuan, coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació de SOS Racisme, per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra 357-00603/13	4
Compareixença de Jordi Salvanyà, representant de col·lectius afectats per la repressió política i llurs famílies, per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra 357-00604/13	18
Compareixença d'Elizabeth Johnston, directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana, per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra 357-00605/13	26
Compareixença de Thomas Probert, professor de la Universitat de Pretòria, per a exposar els models d'ordre públic internacionals 357-00606/13	42
Compareixença d'Otto Adang, professor de l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos, per a exposar els models d'ordre públic internacionals 357-00607/13	57

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 13 de la CEMP

La sessió de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial (CEMP) s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix Maria Dolors Sabater i Puig, acompanyada del vicepresident, Pau Morales i Romero, i de la secretària, Mercè Esteve i Pi. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents Ramon Espadaler Parcerisas i Mario García Gómez, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Chakir el Homrani Lesfar i José Rodríguez Fernández, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Pere Albó Marlés, pel G. P. de Junts per Catalunya; Sergio Macián de Greef, pel G. P. de VOX en Cataluña; Nogay Ndiaye i Mir i Xavier Pellicer Pareja, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i Jessica González Herrera, pel G. P. d'En Comú Podem.

Assisteixen a aquesta sessió Kaire Ba Dejuan, coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació a SOS Racisme, acompanyada de Marilda Sueiras Bardou, advocada i coordinadora del SAiD; Jordi Salvanyà, representant de col·lectius afectats per la repressió política i llurs famílies; Elizabeth Johnston, directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana (EFUS); Thomas Probert, professor de la Universitat de Pretòria, i Otto Adang, professor de l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Kaire Ba Dejuan, coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació de SOS Racisme, davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 357-00603/13). Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Compareixença.

2. Compareixença de Jordi Salvanyà, representant de col·lectius afectats per la repressió política i llurs famílies, davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 357-00604/13). Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Compareixença.

3. Compareixença d'Elizabeth Johnston, directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana, davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 357-00605/13). Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Compareixença.

4. Compareixença de Thomas Probert, professor de la Universitat de Pretòria, davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per a exposar els models d'ordre públic internacionals (tram. 357-00606/13). Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Compareixença.

5. Compareixença d'Otto Adang, professor de l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos, davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per a exposar els models d'ordre públic internacionals (tram. 357-00607/13). Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Compareixença.

La presidenta

Bon dia, diputades i diputats. Si els sembla, aniríem començant la comissió.

Primer de tot, repassant els canvis de portaveus que hi hagi, si hi ha grups que han de comunicar canvis de portaveus...

Mario García Gómez

Sí; bon dia. Gràcies, presidenta. Per part del Partit Socialista, jo mateix, Mario García, substitueixo la companya Judit Alcalá. I estem a l'espera de que arribi el nostre portaveu, que està en una reunió.

La presidenta

D'acord. Moltes gràcies. Per part d'Esquerra Republicana, algun canvi? *(Pausa.)* No? Per part de Junts per Catalunya? *(Veus de fons.)* Pere Albó. Per part de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar?

Nogay Ndiaye i Mir

Sí; en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, jo, Nogay Ndiaye, en lloc de Xavier Pellicer.

Mercè Esteve i Pi

Presidenta, en Pere Albó, eh?, vindrà en substitució d'en JACS Cuevillas.

La presidenta

Per part d'En Comú Podem?

Jessica González Herrera

Sí; presidenta. Per part d'En Comú Podem, substitueixo al punt 1 el diputat Marc Parés, jo mateixa, Jessica González.

La presidenta

Gràcies. Per part dels altres grups, hi ha algun canvi? *(Pausa.)* No. Molt bé. Molt bé, doncs començaríem la comissió. Donem la benvinguda a totes les persones convidades que ens acompanyen en aquesta sessió, tant les que la seguiu pel canal del Parlament com les que sou aquí presencialment.

Compareixença de Kaire Ba Dejuan, coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació de SOS Racisme, per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

357-00603/13

I començaríem la primera compareixença. Volem agrair la predisposició i la seva aportació a la senyora Kaire Ba Dejuan, coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació de SOS Racisme, i a la senyora Marilda Sueiras Bardou, coordinadora del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme. Quan vulguin, tenen la paraula.

Marilda Sueiras Bardou (coordinadora del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme)

Hola, bon dia a tothom. Bé, SOS Racisme és una entitat que ja fa més de trenta anys que treballa en acció antiracista. I, com a tal, ja fa un temps que vam identificar una sèrie de problemàtiques, entre elles que, de la pràctica totalitat de situacions identificades, denunciades al Servei d'Atenció i Denúncia, recollides, no?, i classificades dintre de la tipologia de situacions que es donen entre els cossos de seguretat pública, quasi tota la totalitat d'aquestes situacions s'iniciaven amb una perfilació racial; després, podia desembocar en un abús policial o en una pràctica discriminatòria, però sí que havíem identificat que la gran majoria de vegades s'iniciava amb una perfilació racial. Entre això i denúncies específiques de la pràctica de perfilació racial, a més del sentir general, perquè és una cosa que..., com a entitat antiracista, estem properes tant al moviment com a la gent, i és un sentir general que s'identifica per qüestió d'origen ètnic o per semblar estrangers, vam començar a identificar patrons de conducta, i això ens va portar, no?, a investigar una mica més a veure si aquesta situació es donava a altres llocs, i sí, evidentment, això ja fa temps que s'està treballant en altres països. I aquí és quan vam decidir començar a iniciar-nos en un projecte, que és el «Pareu de parar-me», per investigar, estudiar què és el que estava passant a Catalunya amb les identificacions policials per perfilació racial.

I passo la paraula a la Kaire, que ens explicarà com s'ha desenvolupat aquest projecte.

Kaire Ba Dejuan (coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació de SOS Racisme)

D'acord. Doncs «Pareu de parar-me» és un projecte que neix el 2017 i, com comentava la meua companya, neix arran de que al SAiD, que és el Servei d'Atenció i Denúncia de SOS, s'identifica que un quaranta per cent de les denúncies que arriben per problemes amb la policia, per algun tipus de conflicte amb la policia, s'inicien per una perfilació racial, és a dir, les persones no venen directament a denunciar una perfilació racial, perquè és un tema que no està a l'imaginari social ni en l'agenda política ni en cap lloc, però sí que és cert que s'identifica que aquestes problemàtiques o aquestes situacions d'interacció conflictiva s'inicien per una perfilació racial, i són un quaranta per cent de les denúncies.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Llavors començo explicant que és la perfilació racial segons el que s'entén des de SOS Racisme, a què ens referim quan parlem de «perfilació racial». Quan parlem de «perfilació racial» estem parlant de que l'organisme policial sobreidentifica unes comunitats, que principalment no són blanques o són les comunitats estrangeres, i les sobreidentifica desproporcionadament. Llavors, quan parlem de «perfilació racial», l'hem d'entendre en termes de dades, és a dir, no estem parlant d'aquesta identificació d'aquest policia i aquesta persona o aquesta altra identificació o interaccions individuals, sinó que entenem que l'organisme policial, com a organisme i com a organisme de seguretat pública de l'Estat i del Govern, sobreidentifica unes comunitats. Llavors, això es converteix en un problema global, perquè són identifications massives; no estem parlant d'una identificació, sinó que estem parlant d'una massivitat, d'un problema global.

Llavors, a SOS Racisme entenem que les identifications per perfil racial són una manifestació de racisme institucional. El «racisme institucional» es refereix al racisme desenvolupat per les diferents institucions –jo no m'allargo massa perquè sé que després ve una comissió sobre aquest tema– i és el racisme exercit per les institucions. Llavors, la «perfilació racial», segons el que entenem des de SOS Racisme, seria una manifestació concreta de racisme institucional en la qual vam decidir incidir directament perquè vam identificar que era un problema global des del Servei d'Atenció i Denúncia.

Llavors, un tema del que parlem, o un terme del que parlem quan parlem de perfilació racial és la idea aquesta de seguretat, no? Per què? Perquè les identifications per perfilació racial massiva sempre es fan en nom de la seguretat, constantment, no?, vull dir, hi ha una institucionalització de la seguretat. Llavors, el fet de que es facin en nom de la seguretat les legitima absolutament. Un exemple són les identifications per perfilació racial que hi van haver durant la pandèmia, que, a més a més de la seguretat, com deia una companya meua de SOS, la Nati..., comentava que, a més a més, es feien en nom de la seguretat..., de la salut, no? Llavors era com doblement legitimat.

D'acord. Llavors, a SOS Racisme sempre ens posem aquesta pregunta, no?: seguretat per a qui?, a qui hem de protegir?, i de qui l'hem de protegir? Vull dir, es legitima la seguretat d'unes poblacions o d'unes comunitats a través de desprotegir unes altres comunitats. El que es busca, des dels cossos de la seguretat pública, és sobreprotegir unes comunitats que són hegemòniques racialment parlant.

Llavors, a SOS Racisme, el 2018, vam publicar un informe que es deia *L'aparença no és motiu*. I aquest informe es va fer a través de l'anàlisi de les dades d'identifications cedides pels Mossos d'Esquadra –es va accedir a aquestes dades a través del portal de transparència. I, llavors, amb els Mossos d'Esquadra no vam tenir massa problemes –se'ns van cedir les dades amb certa facilitat–, però per part de les poli-

cies locals i de la guàrdia urbana realment vam haver de fer un procés de mediació i va ser bastant complicat, i tot i així no vam poder accedir a les dades. Llavors vam haver de, sobretot, basar-nos en les dades dels Mossos d'Esquadra.

D'acord. Llavors, ara passo a explicar una mica algunes de les dades que tenim, que realment aquest informe ens va permetre, doncs sí, al final acabar –no em surt la paraula– conclouent que sí que hi havia perfilació racial massiva a Catalunya, no? Llavors, la primera dada així més important va ser que, per cada persona identificada amb nacionalitat espanyola, se n'identificaven entre set i vuit amb nacionalitat estrangera. Aquí tenint en compte sempre que dins de les persones amb nacionalitat espanyola, bé, hi ha una sèrie de persones que no són blanques, que són racialitzades i que tenen, poden tenir nacionalitat espanyola, i això no està comptabilitzat perquè no tenim cens racial. Llavors, sempre diem des de SOS Racisme que la realitat és pitjor. Un 54,1 per cent de les identifications policials a Catalunya es fan a persones de nacionalitat estrangera, quan aquesta població només representa el 13,7 per cent de la població total a Catalunya.

Llavors, el tema de les nacionalitats. Les cinc nacionalitats més identificades a Catalunya són: el Marroc, Romania, Equador, República Dominicana i Colòmbia. I el fenotip més identificat..., en aquest cas és un estudi que vam fer des de SOS Racisme; aquestes no tenen a veure amb les dades cedides dels Mossos d'Esquadra, sinó amb un estudi propi de SOS Racisme que deia que el fenotip més identificat és el magrebí-àrab, que representa el setanta per cent de les dades recollides per l'observació directa, el cinquanta-set per cent dels casos recollits a través de l'enquesta i el cinquanta per cent dels casos de l'enquesta comparativa, que és una enquesta que vam fer.

Llavors, un altre fet important era la taxa d'encert, que era una anàlisi, una part important de l'anàlisi, que ens va cridar molt l'atenció perquè la taxa d'encert en la població estrangera era molt baixa, era més baixa que en la població espanyola. No? Llavors, la pregunta que ens fèiem era: per què s'estan sobreidentificant unes comunitats quan després realment aquestes identifications no són positives, és a dir, no deriven en una obertura del procediment? Era molt baixa. Llavors no ens expliquem per què hi ha aquesta desproporcionalitat.

Aquí tenim un cas concret –l'he posat. És a l'ABP de Ciutat Vella, l'àrea bàsica policial. I era perquè veiéssiu bàsicament la ràtio de desproporcionalitat, que la podeu veure a la dreta de tot. A l'esquerra tenim el nombre d'identifications, amb la taxa, i a la dreta veiem la taxa de desproporcionalitat de la població estrangera, que en aquest cas seria un 3,6. A baix tenim les cinc nacionalitats més identificades a l'àrea bàsica policial de Ciutat Vella. I aquí podem veure la taxa d'encert a la dreta, no?, que veiem que en el cas de la població estrangera és un 33,0 i en el cas de la població espanyola és un 42,8. Veiem que en el cas de la població estrangera, a part de ser baixa, és bastant més baixa o una mica més baixa que en la població espanyola.

Una altra dada important era el motiu d'identificació. El motiu d'identificació..., majoritàriament el motiu més utilitzat d'identificació en la població espanyola ens cridava l'atenció en relació amb el de la població estrangera. Per què? Perquè en la població espanyola el motiu d'identificació principal era robatori amb força; en canvi, en la població estrangera era control de policia de pas. Podem també fer la lectura del segon motiu més representatiu, que en la població espanyola era discussió verbal i en la població estrangera era dispositiu de seguretat ciutadana/judicial. Llavors, el que ens diu aquesta dada és que, en el cas de les identifications de la població estrangera, es dona molt més peu a la discrecionalitat policial, perquè realment entenem que no hi ha un motiu real, no?, no ha passat, no hi ha hagut un conflicte, una situació de conflicte al barri i per això s'està buscant una persona concreta.

Llavors, des de SOS Racisme, ara, aquest febrer del 2022, bé, vam crear una app, que era una app en la que es poden generar alertes, es poden entrar les identifications, tant si és com a testimoni com si és com a persona que ha estat identificada; es

pot entrar a l'app i fer l'alerta. Llavors, ara per ara tampoc ens interessa com publicar molt o fer visibles les dades perquè estem preparant el nostre segon informe, però sí que ens semblava interessant compartir el que tenim fins ara, que és que tenim una mitjana de dues alertes per dia, la qual cosa és bastant, perquè no és una app que sigui tan coneguda encara, no?, o que utilitzi tanta gent segons les nostres dades.

I això també: normalment aquestes identifications es donen a les portes d'estacions i de metro, segons l'app. Majoritàriament, segons la «Pareu de parar-me», les identifications es donen al centre de Barcelona, i concretament a Ciutat Vella i a l'Eixample, cosa que coincideix bastant amb l'informe que tenim del 2018.

Llavors, com a exemple de bones pràctiques, nosaltres, des de «Pareu de parar-me», portem des de que va començar el projecte perseguint el tema dels formularis, que ens basem en el projecte Stepss, que és un projecte que es va portar a terme el 2007 a Fuenlabrada i a Girona. I és aquesta idea dels formularis, no?, és la idea de que la policia cada cop que fa una identificació hagi d'emplenar un formulari, i llavors d'aquest formulari se'n dona una còpia a la persona que ha estat identificada i una còpia se la queda la policia. En el cas de Fuenlabrada va donar molts bons resultats, realment, el tema del formulari. Per què? Perquè, en tan sols sis mesos després d'implementar aquesta prova pilot, vam veure tres vegades menys d'identifications en sis mesos, quatre vegades menys de registres en sis mesos i la taxa de desproporcionalitat en persones marroquines va disminuir moltíssim, no? La idea és que aquests formularis el que ens ajudin és a vetllar per unes identifications que derivin en efectivitat policial i no en, bé, racisme policial o racisme institucional.

Llavors, a l'informe *L'aparença no és motiu*, del 2018, vam fer una sèrie de recomanacions per a les institucions; també les vam fer per a la població identificada, però ens semblava que aquí era més interessant compartir aquestes recomanacions. I aquestes eren... Bé, les poso aquí perquè ara les anirem desglossant a poc a poc.

I li passo... Et passo a tu la paraula, Marilda.

Marilda Sueiras Bardou

Bé; o sigui, com podeu comprovar, una de les recomanacions principals era començar primer per reconèixer la dimensió real dels controls d'identitat i recollir, no?, dades d'actuació i d'identificació i publicar-les regularment. Clar, nosaltres, ja amb l'experiència que vam tenir el 2018 com després de quatre anys, des de que vam publicar el primer informe, denotem una necessitat de millorar la transparència. Ja va ser molt difícil en el seu moment obtenir totes les dades; de fet, una de les conclusions de l'informe és que no es recullen prou dades –especialment, sobretot, sobre quines persones s'estan parant–, i totes aquelles situacions que no desemboquen en l'obertura d'un procediment no estan prou recollides. Per tant, es feia molt difícil poder estudiar realment com es donava aquesta perfilació racial. A més, a l'hora de sol·licitar les dades es posen moltes traves.

Kaire Ba Dejuan

Perdona. Aquesta era la meua part i m'he confós. Re, el tema de la transparència sí que tenia molt a veure amb la dificultat que vam tenir el 2018 a l'hora de fer la sol·licitud de les dades a través del portal de transparència, perquè sí que és cert que els Mossos d'Esquadra ens les van cedir molt ràpidament, però, com comentava abans, amb la policia local va ser molt difícil i vam haver de desenvolupar un procés de mediació per poder-les obtenir. I, tot i així, les dades que vam obtenir no van ser gens satisfactòries i no vam poder analitzar-les perquè eren molt poques. Per tant, considerem que la transparència, doncs, no és de qualitat, no?

I aquest any, que estem també sol·licitant aquestes dades perquè la idea és publicar un informe a finals d'aquest any, també estem trobant-nos amb moltes dificultats perquè, bé, estem demanant unes dades molt concretes i ens n'estan enviant unes altres que no són. I llavors ja portem..., el procés l'hem repetit ja tres vegades sense arribar a obtenir les dades que nosaltres necessitem.

I aquí el que volíem posar de manifest també era, bé, una bona pràctica. A Anglaterra, per exemple, les dades d'identificacions estan a la pàgina web de la policia, i qualsevol persona, qualsevol ciutadà, pot entrar-hi sense haver de fer cap tipus de sol·licitud ni de procés i accedir a aquestes dades. Llavors, una de les coses que demanàvem era això, no?, que hi hagués més transparència i que l'accés a aquestes dades fos totalment públic i que realment no fes falta un procés tan complicat, tan complex i, a vegades, havent d'anar a processos de mediació externs perquè se'ns cedissin les dades.

Marilda Sueiras Bardou

Llavors, respecte de la necessitat de facilitar informació operativa de qualitat als agents i formar la policia en matèria de racisme introduint mesures de control, clar, això és molt important però no és suficient, amb formar la policia. O sigui, el que és necessari també és que es promoguin eines que n'impedeixen la pràctica, no?, com ara els mecanismes o els protocols d'avaluació interna, que es desenvolupin per poder fer un seguiment de si es dona o no es dona aquesta pràctica, i mesures disciplinàries quan es donen aquestes pràctiques, no? De fet, en la tasca d'incidència política que duem a terme també des de l'entitat, hem pogut identificar que molts agents de policia, inclús caps de Mossos d'Esquadra, saben que aquesta pràctica és il·legal i, tot i així, segueix sent una pràctica habitual. Si en algun moment s'admet que es pot donar aquesta pràctica, es redueix a un comportament testimonial o a casos aïllats, cosa que, segons el nostre estudi, doncs, no s'aguanta per enlloc. Realment hi ha una alarma social i, de fet, tampoc ho diu només SOS Racisme: el relator especial de l'ONU, ell mateix deia que és una pràctica persistent i generalitzada de control identitari que no només passa a Catalunya, sinó a més països.

També des de la policia molt sovint es redueix a una problemàtica, no?, en la manera de donar l'atenció, que hi ha la necessitat d'agrair la col·laboració ciutadana. O, pitjor encara, es trasllada la problemàtica a la víctima com un problema de percepció, de la mateixa víctima. De fet, només cal veure les respostes del director general de la Policia, el senyor Pere Ferrer i Sastre, quan presentem queixa al respecte, on realment trasllada la problemàtica a una percepció de la víctima, a més de negar que això succeeixi. I, per tant, notem moltes resistències i intents de justificació d'aquesta pràctica. Es redueix a que tota actuació policial respon a una ordre o està justificada sobre la base d'informació policial prèvia, i no és veritat, perquè, com bé hem pogut comprovar, a la majoria de casos no hi ha una informació policial prèvia: es para per demanar la documentació, i el que s'està fent és un control de la presència de persones estrangeres al territori.

De fet, no totes les parades queden registrades a les aplicacions de control: quan demanen la informació per ràdio o a través de les aplicacions, només aquestes queden registrades; per tant, totes aquelles que es fan sense fer cap comprovació a través de les aplicacions no queden registrades, i, per tant, Mossos d'Esquadra no sap quantes pràctiques irregulars s'estan donant. Per tant, negar-ho, negar que passa, no és suficient; has de poder demostrar que no passa, i no ho pot demostrar perquè no té dades, Mossos d'Esquadra.

A nivell judicial, jurisprudencial, tenim també un precedent del Tribunal Constitucional que avala aquesta pràctica, que va ser recorreguda en el cas Rosalind Williams davant del Comitè de Drets Humans de l'ONU, que va donar la raó a la Rosalind Williams, per tant, que aquesta pràctica no és legal. Tot i així, el Tribunal Constitucional es resisteix a canviar el seu criteri, quan, a més, a l'ordenament jurídic tant a nivell estatal com català, aquesta pràctica, la perfilació racial per part dels cossos de policia, no està permesa.

Kaire Ba Dejuan

I, per últim, el que ens agradaria també és fer referència als dispositius policials antifurts i antidrogues com, per exemple, el pla Tremall, que realment considerem

que la majoria de vegades l'única intenció que tenen és netejar els carrers i obrir processos d'expulsió perquè, bé, segons l'experiència que tenim, és el que passa. I llavors considerem que són dispositius per netejar el carrer amb una excusa, no?, que és el tema dels antifurts i és el tema de les drogues, però que realment al final deriven moltes vegades en processos d'expulsió.

Marilda Sueiras Bardou

I ja per últim, pel que fa a les recomanacions que fem respecte a la sensibilització de la població i la facilitació de mecanismes de denúncia, també tenim reflexions a fer. Ja des del servei d'atenció i denúncia hem identificat un alt nivell de repressió de la població estrangera quan és parada pels cossos de policia. De fet, dediquem molts esforços a recórrer contra multes abusives, perquè, bàsicament, la persona, quan és aturada il·legalment, si es queixa acaba sent expedientada, no? Per tant, no només les persones d'origen estranger o de racialització no hegemònica tenen més contacte amb la policia, sinó que, a més, reben repressió si manifesten un desacord. Per tant, l'índex de repressió de les persones racialitzades com a no hegemòniques és bastant més elevat –a causa de la perfilació racial, clar.

La bústia de queixes de Mossos d'Esquadra no ens està donant resultats, no dona una resposta satisfactòria a les problemàtiques que notifiquem; bàsicament, s'agraeix la col·laboració i prou, però no es prenen mesures. A més de l'evident manca de voluntat d'intervenir, no? Les respostes que tenim –tenim diverses respostes de la Direcció General de Mossos d'Esquadra, de Policia de Mossos d'Esquadra– clarament denoten una manca d'interès d'intervenir.

Kaire Ba Dejuan

I sí, amb això acabaríem. Gràcies.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltes gràcies per les vostres aportacions. Ara començaríem la ronda d'intervencions dels diputats i diputades. Començaria el Partit Socialista. Té la paraula el senyor Mario García.

Mario García Gómez

Sí, gràcies. Bon dia. Gràcies, presidenta, bon dia. I agraïm, i molt, l'exposició de les compareixents. Agrair molt la tasca que fa de sensibilització social SOS Racisme. Condemnar d'entrada tot tipus de racisme. Vostès deien que calia formació policial respecte al tema del racisme; nosaltres, no només policial: la formació envers qualsevol tipus de racisme ha de ser del conjunt de la societat.

Dit això, en termes generals, jo sí que... Vostès han dit denúncies per perfilació racial, identificacions, control... Bé, una cosa és el racisme que pot haver-hi, malauradament, a qualsevol lloc de la nostra societat; una altra cosa és que el control i les identificacions entren dintre de les tasques policials. I aquí, vostès, quan han posat una diapositiva de dades de Ciutat Vella, m'ha vingut al cap... I jo sí que volia fer-los dues qüestions, eh? Quan han posat vostès dades, en concret de Ciutat Vella, m'ha vingut al cap si pensen vostès o no que l'ús intensiu i diferenciat de l'espai públic en segons quins barris pot condicionar també les dades després d'identificació, d'acord? No és el mateix l'ús intensiu de segons quina població, que jo crec que va, personalment, més lligada a l'estatus econòmic i social, d'acord? Pot determinar també les dades que han comentat vostès.

I, segona, si consideren vostès que hi han condicionants, al marge del que parlen vostès de perfilació racial, si hi han condicionaments propis de seguretat que fan que les policies identifiquin determinades persones amb determinades tipologies. Aquestes són les dues preguntes que m'agradaria que contestessin.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX. El senyor Macián té la paraula.

Sergio Macián de Greef

Sí; moltes gràcies, presidenta. Mire, para nosotros SOS Racisme..., son ustedes una paradoja, porque son una asociación que vive a costa de las subvenciones de una administración a la que acusan de racismo. En el balance económico del 2021, ustedes han recibido 213.822 euros de subvenciones públicas, ¿eh? Por cierto, la mayoría de este dinero se va en sus propias nóminas, en concreto 231.395,32 –poco dinero queda para proyectos.

Mire, el único propósito de asociaciones como la de ustedes, a nuestro juicio, es actuar como *lobbys* para coartar la libertad de los agentes del orden en el ejercicio de sus labores de seguridad. La política de identificación por perfil racial, de la que acusan ustedes a la policía, para nosotros es una farsa. Y se lo voy a demostrar con un ejemplo muy sencillo. Ustedes sacaron pecho, defendieron a capa y espada a Wubi, un joven africano, que luego resulta que ha sido detenido y ha sido ingresado en prisión provisional por siete atracos con arma de fuego en las comarcas del Bages y del Vallès.

En fin, no se para a la gente por su color de piel; se para a los delincuentes multirreincidentes que acumulan decenas de delitos y a los que la policía detiene un día sí y otro también –y los jueces, por cierto, luego los dejan en la calle al día siguiente, ¿eh? Mire, *La Vanguardia*, el 26 de agosto del 2019 –y *La Vanguardia* no es VOX precisamente, ¿eh?–: «Los diez delincuentes que ponen Barcelona contra las cuerdas.» Los diez, salvo el noveno, son todos extranjeros. «La lidera» –dice *La Vanguardia*, la lista de reincidentes– «un argelino de dieciocho años, ex-MENA, detenido catorce veces este verano.» Esto es una realidad.

Pregúntenles ustedes a los vigilantes de seguridad de cercanías de ferrocarriles o de metro a qué tipo de delincuentes tienen que hacer frente todos los días en el transporte público. Pregúntenselo ustedes al que el 19 de mayo, en Igualada, lo apuñalaron dos veces por la espalda. Y explíquennos también por qué debemos aguantar en silencio la altísima criminalidad de jóvenes inmigrantes MENAs y ex-MENAs.

Y hay una realidad innegable: miren, en las prisiones, a 30 del 11 del 2021, en el *centre penitenciari de joves* los jóvenes extranjeros eran el ochenta y uno por ciento de los internos, cuando en la sociedad son el 16,1 por ciento –a ustedes, que les gustan también las estadísticas, yo también les doy una, y muy fiable. De los 313 jóvenes que había ingresados, 253 eran extranjeros y 60 eran españoles –esto hay que explicárselo también a los catalanes.

En Cataluña tenemos un problema, y desde luego no es el falaz racismo institucional que ustedes denuncian, sino que hay un número demasiado alto de personas que han venido de una forma ilegal y que hacen de la delincuencia su *modus vivendi*. Y nosotros, desde luego, señalamos este problema y, en concreto, denunciemos a asociaciones como la de ustedes que amordazan a quienes señalamos este problema, ¿eh? Y lo más grave es que amordazan también e impiden actuar con libertad a los agentes, que son los que tienen encomendado el deber de salvaguardar la seguridad de todos los ciudadanos.

Para nosotros su discurso, justamente, es el principal obstáculo que tienen las administraciones para solucionar el problema de la escalada de criminalidad en Cataluña, que lo que hay que hacer es encarcelar a los delincuentes y expulsar a aquellos que deban ser expulsados. Y, miren, nosotros, desde aquí mandamos nuestro más firme apoyo a la policía, que tiene que soportar cómo asociaciones como la de ustedes criminalizan su trabajo todos los días, y lo único que esperamos es que el Departamento de Interior, desde luego, no compre su discurso, que criminaliza a los Mossos d'Esquadra.

Muchas gracias.

La presidenta

És ara el torn de la Candidatura d'Unitat Popular, la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. La senyora Nogay Ndiaye té la paraula.

Nogay Ndiaye i Mir

Moltes gràcies, presidenta. Bé, és que haver de parlar després de segons quins partits quan fan segons quines afirmacions... (*Sergio Macián de Greef intervé sense fer ús del micròfon.*) Jo no l'he interromput. Gràcies. Sempre tenim..., en aquesta institució hi ha el costum, no?, d'haver d'escoltar segons quins discursos criminalitzant col·lectius concrets, tergiversant les dades en el seu benefici, manipulant la informació i fent referència a casos concrets, que en aquest aspecte sí que serveix *esta parte por el todo*. És a dir, quan parlem de números generals, com el tema de les identifications racials, com bé deien les compareixents, la gran majoria de les vegades, per no dir la seva totalitat, no persegueixen casos concrets de delinqüents, sinó que són aturades de persones racialitzades simplement per la seva aparença fenotípica. I és així en molts dels casos que han posat a sobre de la taula: és així a les entrades de metro, és així a les estacions, és així a barris segregats amb un índex de vulnerabilitat molt elevat, on la policia arriba i identifica totes les persones no blanques que passen per aquell espai en concret. No segreguen, per aquelles persones a les que segons quins grups fan referència, sinó que identifiquen tothom.

I, amb això, aquestes persones entren dintre d'una llista, una llista de persones identificades –això queda en un registre policial. Llavors, la següent vegada que aquesta persona és aturada o identificada ja figura dintre del registre policial perquè ja ha estat identificada anteriorment, amb la qual cosa aquesta persona ja té una etiqueta a sobre que la vulnerabilitza encara més davant dels cossos policials, perquè en següents vegades semblarà que aquesta persona és delinqüent perquè ja està registrada dintre del sistema informàtic, i és simplement per les diverses *parades* que la policia ha fet. No parlem, a més, de quan la Policia Nacional fa aquestes batudes per identificar persones en situació administrativa irregular per obrir *in situ* en aquell moment expedients d'expulsió.

I ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou– de relacionar immigració amb delinqüència; ja n'hi ha prou d'aquests discursos racistes que es repeteixen un dia sí i un dia també en aquesta institució. I ja n'hi ha prou de generalitzar, perquè, quan els convé..., no els agrada que nosaltres generalitzem, però, quan els convé, aquestes persones sí que ho fan, no? –i ja acabo, presidenta.

Fa referència a persones concretes, i sempre parlen dels MENA –els MENA, com si no fossin persones. Els MENA és una etiqueta que s'ha posat a joves, infants, menors de divuit anys –que aquí estarien emparats per la llei del menor– per deshumanitzar-los. I amb aquesta etiqueta, eh?, i amb aquesta referència que es fa als menors o ex-MENAs..., són persones menors que han estat en centres tutelats –i ja acabo, presidenta– per la Generalitat i que al fer els divuit anys se'ls ha fet fora, al carrer. I, en comptes de buscar solucions per a aquests menors perquè puguin sobreviure i no hagin de recórrer a robatori per viure, se'ls criminalitza constantment.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn d'En Comú Podem. La diputada Jessica González té la paraula.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. I gràcies a SOS Racisme per la presentació, per la feina que fan. I uns petits incisos abans de plantejar-vos un parell de preguntes concretes que tenim des del nostre grup parlamentari.

En primer lloc, recordar que el racisme institucional no és una cosa que està denunciant i que s'està inventant SOS Racisme, sinó que està reconeguda pel Parlament de Catalunya i que tenim una comissió d'estudi del racisme institucional

estructural amb majoria en aquest Parlament perquè, per primera vegada, s'està assumint que el racisme és una estructura, és un sistema que s'ha d'estudiar i que des de la institució es continua perpetuant i que s'ha de reparar, amb la qual cosa estem aquí precisament per parlar d'una cosa que ja ens hem posat d'acord que existeix i que no s'està inventant SOS Racisme, a qui, per cert, ja contactarem per fer una sessió específica en el marc d'aquesta comissió sobre temes precisament de seguretat.

En tot cas, una cosa que ens agradaria també posar en relleu és el component de gènere, també, que hi ha en les qüestions de perfilacions racials. Normalment, i a vegades des de la mateixa Comissió de Feminismes i Igualtat d'aquest Parlament, es parla, no?, de que, quan el pressupost que la Generalitat de Catalunya està destinant a polítiques envers la igualtat, contra la discriminació, etcètera, és infinitament menor que el que, per exemple, es dedica a temes de feminismes, hem rebut l'argument per part de la consellera, a vegades, bé, que el de feminismes ja parla de les dones no blanques, no? Però en aquest cas és important... I aquí es parla molt d'interseccionalitat, però poques vegades s'aplica aquesta pràctica en concret o afecta homes no blancs. Llavors, aquí, el mateix pressupost no ens serveix per treballar-ho tot ahora, no?

En tercer lloc, i aquí sí, les preguntes concretes. Vosaltres parleu de la necessitat de fer les formacions –bé, amb la Kaire en algun moment hem coincidit en alguna formació, no?–, però volem saber quina valoració feu precisament d'aquestes formacions, de quina efectivitat real tenen, quan sabem que també dins els cossos policials s'han donat casos en els que agents que denunciaven, etcètera, aquestes pràctiques són apartats, són invisibilitzats o són d'alguna manera..., no s'incentiva, diguéssim, que es treballi aquest tema. Llavors, valoració de les formacions.

També valoració concreta d'aquest projecte pilot, que, de fet, la dreta va parar a Madrid, no?, el projecte de Ciutat Lineal, que era aquest projecte pilot, que es va fer i que es va valorar molt bé. Doncs si vosaltres creieu que és una idea a reprendre i a posar en aplicació aquí a Catalunya.

I, per últim, només un recordatori. Hi ha una directriu de la Mesa del Parlament que parla específicament de l'associació del discurs entre migració i seguretat, que és un discurs d'odi i que l'extrema dreta és l'únic que fa de manera repetida. Però aquí hi ha una directriu de la Mesa que precisament penalitza aquest ús.

I, en segon lloc, respectiu –i ja acabo, presidenta– del tema que ha comentat el diputat del PSC, només un comentari sobre l'ús intensiu de l'espai públic. S'han vist molts casos en els quals veïns i veïnes només trucaven a la policia per joves que són a l'espai públic, i que el seu delictes era precisament utilitzar l'espai públic. Hem, recurrentment i en els últims anys, pensat l'espai públic com un espai només per comprar, per passar, però l'espai públic és un lloc també per estar-hi. I en cap cas l'ús intensiu de l'espai públic, que també té a veure amb les condicions d'habitatge, no?, d'infrahabitatge de moltes comunitats –i ho vam veure també a la pandèmia–, pot ser un motiu que d'alguna manera agreugi aquestes perfilacions racials.

Moltes gràcies. Perdoni, presidenta. I ja parlarem a les respostes.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. El senyor Pere Albó té la paraula.

Pere Albó Marlés

Sí. Bé, bon dia, primer de tot. I demanar disculpes perquè he arribat tard i m'hagués agradat poder assistir a tota la seva intervenció. Per l'estona que hi he estat, bé, crec que m'he pogut fer una idea, no?, de lo que ens venien a traslladar. Nosaltres, primer, agrair-los que compareguin i que estiguin aquí i que ens traslladin tota la seva experiència.

Nosaltres volíem preguntar-li algunes coses, per acabar d'estirar algun fil i aprofundir... Una cosa que hem comentat aquí amb el company és: a veure si vostès te-

nen estudiada o analitzada l'evolució que hi ha hagut en els cossos de seguretat amb referència a aquesta qüestió; si aquesta evolució és fruit, no ho sé, de més pressió, d'una deixadesa, o si, sincerament, no hi ha hagut evolució i sempre hi ha hagut, diguéssim, la mateixa manera d'actuar. I una mica aquesta reflexió els hi agrairíem, o més la seva percepció.

També comentàvem que ens consta que hi havia, a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, mòduls de formació en aquest àmbit, i no sabem si es continuen donant, si no, si s'han aprofundit; si lo que es dona, si és que es dona, està bé, hauria d'estar... No ho sé, si ens poguessin una mica explicar o fer la seva valoració amb referència a això.

Efectivament, també a nosaltres ens sembla que..., bé, segons quines ràtzies, eh?, per anar a fer només processos d'expulsió, ens semblen lamentables. Un exemple –a vegades es vol confondre–, per exemple, un cas de províncies: quan la Policia Nacional va a una estació d'autobusos, només va a això, perquè no té competència per a res més. A comarques, per exemple, eh?, això passa, i passa sovint; sense dir comissaries ni pobles, però passa. Llavors...

Per cert, que trobo que reben poques subvencions –això s'ha dit aquí–; crec que són uns dels diners més ben gastats que..., segurament, una de les subvencions més ben gastades que té aquest país, eh?, si és que realment és aquesta quantitat. I, efectivament, per fer si es vol dir la paraula «lobbys»; doncs sí, d'eina de transmissió d'un collectiu que té unes... Per tant, a nosaltres ens sembla que..., en aquest sentit, lamentem que se'ls hagi criticat, però que a nosaltres ens sembla que justament la seva tasca és imprescindible. I, en aquest sentit, només faltaria que la societat no la recolzés, eh?, des d'aquest prisma.

I, efectivament, no?, no sé si entrar a contestar... És cert que s'ha fet algun discurs on, evidentment, s'ha criminalitzat la immigració. Jo, amb tota la cordialitat, perquè em costa a mi entrar en la crispació, però al representant de VOX li comentaria que jo tinc uns amics que no fa massa van viatjar a Estats Units, i són una parella, uns amics de tota la vida. Ella és, bé, una persona que fins i tot s'assemblaria a vostè, per dir-ho d'alguna manera, eh? Ella és –vaig acabant, sí– una empordanesa d'ulls blaus i rossa. Vostè, en segons quin país, passaria per la fila dels *latinos*, eh?, i això que..., que és lo que li va passar a aquest meu amic i que li va xocar moltíssim –li va xocar moltíssim. Va venir com..., no diré traumatitzat, però li va xocar moltíssim.

Segurament, amb tota la modèstia, això que estem fent aquí –per què no, eh?– també ha de ser una baula per tal de millorar el món, eh?, en aquest sentit. I, per tant, els agraeixo la feina. Esperem a veure si podem fer aquesta tasca.

I només una cosa: qui ha de demostrar que no actua amb tics i clixés racistes –i crec que és una de les coses que hem de treure d'aquesta comissió– no són, diguéssim, els perceptors del servei de seguretat ni les entitats; és la mateixa institució, jo crec, el mateixos cossos que han de demostrar que en la seva actuació no es guien per això, eh? I tinguem-ho, jo crec, molt present i com a, també, una cosa que traïem d'aquesta comissió. I perdoni. Gràcies, presidenta, per la generositat.

Gràcies.

La presidenta

Ara és el torn d'Esquerra Republicana. El senyor Pau Morales té la paraula.

Pau Morales i Romero

Sí; bé, jo, començar aclarint que a vegades també parlem al final els que traïem més vots, que per això som els grups parlamentaris que donem suport al Govern, entre d'altres, evidentment. Dit això... Entre d'altres, entre d'altres, ja ens hem entès, eh? I esperem, diguem-ne, doncs que, en tot cas, alguns que presumeixen de vots, doncs, mai hi arribin.

Dit això, doncs agrair la tasca que feu; agrair també l'exposició que heu fet avui, malgrat algunes intervencions que crec que hem de rebutjar frontalment, igual que

hem de condemnar qualsevol expressió de racisme. Expressar també, en la línia que ha dit el meu company de Junts, no?, que el deure al final el té l'Administració; que segurament costarà molt acabar amb el racisme que tots tenim interioritzat i que la societat té interioritzat, però qui primer ha d'anar obrint pas, en aquest sentit, és l'Administració. Nosaltres volem, en aquest sentit, que sigui exemplar, malgrat que, alhora, sabem que hi ha altres administracions que també condicionen, com pot ser la de l'Estat, que no mostra voluntat, diguem-ne, tampoc per canviar-ho.

Llavors, dins de tot aquest marc, penso que una qüestió que n'hem de prendre nota com a comissió és de saber coordinar bé les conclusions que surtin de la Comissió sobre el Racisme Institucional i Estructural amb les de la Comissió sobre el Model Policial, perquè segur que aquella comissió aprofundirà molt més en els diferents aspectes, i nosaltres haurem de saber aplicar-ho en el que és el model policial. Perquè, malauradament, poques més intervencions de l'estil de la vostra tindrem aquests mesos.

Pel que fa a les mesures concretes, doncs, benvingudes, no?, sempre: més transparència, més formació, les mesures de control; crec que tindrem ocasió d'anar-ho perfilant.

Jo una de les preguntes que sí que us volia fer és si us sembla que també pot contribuir, doncs, a aquest canvi de perspectiva el fet d'evolucionar cap a tenir cossos policials que reflecteixin millor la diversitat de la societat amb la que han d'interactuar, i, per tant, tant a nivell de capacitats lingüístiques o de contacte social com de la pròpia composició, no?, del cos policial.

També us volia preguntar si en el cas de les identifications –que suposo que és molt difícil tenir-ne dades– heu discriminat entre gent amb nacionalitat i gent amb altres nacionalitats o estrangers; o sigui, dins de la gent que té la pròpia nacionalitat administrativament espanyola, suposo que, evidentment, hi ha la qüestió de l'aparença prèvia, no?, i, per tant, això, si ho heu estudiat.

I vaig acabant, doncs, perquè se m'ha acabat el temps. Només situar que els exercicis de reconeixement és cert que han sigut molt tímids, fins ara –crec que ha començat a haver-n'hi algun, però que han d'anar a més. En tot cas, aquest Parlament crec que sí que hi està compromès, en aquest sentit.

I, per últim, també, doncs, situar..., igual que s'ha dit, no?, tenim un marc legal, una llei d'estrangeria, sobretot una llei mordassa que no ens dona les eines per poder fer, per exemple, que tots els joves extutelats puguin accedir a una feina, no?, i això és el que genera inseguretat i violència. I al final hem d'actuar per evitar que hi hagi aquestes víctimes del sistema.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara, abans de passar la paraula a les compareixents perquè puguin respondre les preguntes i afegir les consideracions que creguin oportunes, sí que com a presidenta de la Mesa i fent-me ressò d'aquest acord de la Mesa del Parlament, crec que ha de constar en acta aquesta reiteració de que aquí al Parlament no està permesa la vinculació de la immigració amb la delinqüència. I justament aquesta compareixença d'avui ens porta a parlar troncament d'aquest tema, de forma nuclear, i les compareixents estan aportant dades concretes justament per demostrar que aquesta criminalització de la immigració té uns motius de racisme institucional, i estan desmontant aquestes teories que els diputats de l'extrema dreta reiteradament estan posant en seu parlamentària. I, per tant, deixar-ho dit.

Fer, en aquest sentit, doncs, l'advertiment al senyor Macián per aquesta reiteració en expressar, fent ús del seu torn de paraula..., reiteradament incomplir aquest acord de la Mesa en què, com a Parlament, no es pot vincular la immigració a la delinqüència.

I ara passarem la paraula a les...

Sergio Macián de Greef

Presidenta...

La presidenta

...compareixents, i, en tot cas...

Sergio Macián de Greef

...vostè ha fet una al·lusió...

La presidenta

...després de la seva paraula, hi haurà oportunitat de tornar a demanar la paraula als grups parlamentaris.

Sergio Macián de Greef

No, però és per...

La presidenta

No.

Sergio Macián de Greef

És per dir..., vostè...

La presidenta

Ara tenen la paraula elles, i després...

Sergio Macián de Greef

Vostè no és de SOS Racisme, vostè és la presidenta institucional d'una comissió parlamentària. I ho dic perquè si em crida l'atenció per alguna cosa que jo hagi dit... ¿Me puede usted decir en qué he criminalizado yo la inmigración?

La presidenta

Sí. Jo ara li passo la paraula a les compareixents i després vostè podrà demanar la paraula com qualsevol altre...

Sergio Macián de Greef

No, no.

La presidenta

...diputat o diputada, i jo ja l'hi respondré.

Sergio Macián de Greef

No está aquí como diputada de la CUP, está como presidenta.

Kaire Ba Dejuan

D'acord. Jo seré bastant breu amb les respostes. Amb relació a la pregunta de l'ús intensiu d'algunes poblacions segons els barris, si això podia determinar les dades, clar, nosaltres, des de SOS Racisme, qüestionem una mica el tema aquest de l'ús intensiu, perquè, com comentava la companya, considerem que els barris estan per ser usats i que, bé, no ha de dependre d'on vinguis o d'on siguis o quina nacionalitat tinguis perquè la teva ocupació d'un barri es consideri com a intensiu o no intensiu. En tot cas, sí que a SOS Racisme, depenent del que entenguem per «ús» i «ús intensiu» dels barris, sí que tenim una dada en l'informe del 2018, que ens sembla bastant interessant introduir per respondre aquesta pregunta, que és que hi havia una relació com molt directa entre la taxa de migració que hi havia als diferents barris i la taxa d'identificació. Llavors, sí que hi havia aquesta relació, no?, vull dir que hi havia una massivitat d'identificacions o una sobreidentificació a segons quins barris, i coincidien justament amb els barris on hi havia una taxa més alta de migració, no? Llavors, és una dada que ens semblava interessant. No l'hem posat aquí; ara mateix a la presentació, no l'he posat, però és una dada pública. I a la web de «Pareu de pararme» es pot descarregar l'informe, i allà estan totes aquestes dades.

D'acord. Llavors, amb relació a la pregunta que si ja existien condicionants propis de seguretat que fan que hi hagi una perfilació racial... Aviam, el tema de la perfilació racial –sempre ho diem des de SOS Racisme– no és un problema..., vull dir, no és un tema que estiguem SOS Racisme parlant d'això perquè ens vingui de gust, sinó que és un problema global. Hi ha nombroses entitats públiques internacionals que treballen en drets humans que fan assenyalament de l'ús, bé, de massivitat d'identificacions de segons quines poblacions. Vull dir que no som nosaltres, és una problemàtica identificada a nivell global; jo podria desglossar i fer una llista de tots els ens internacionals que assenyalen aquesta problemàtica. Un exemple que sempre poso, per exemple, és el cas de Brasil, on la població negra representa un cinquanta-u per cent, i, bé, la població negra és sobreidentificada, no? Llavors, bé, no és un tema que tingui a veure amb els condicionants propis de les persones –de la nacionalitat, del país, del que facin–; és un problema de racisme i és un problema global i internacional.

Marilda Sueiras Bardou

Per completar una mica la seva intervenció, és a dir, sí, evidentment, hi ha una obligació de perseguir delictes, i aquesta obligació no queda desvirtuada. El fet és que no és a qualsevol preu, que es persegueixen delictes. És a dir, no pot ser que incrementar la percepció de seguretat –que és un concepte que s'utilitza molt– de, ho sabem, el sector de la societat..., o la població hegemònica sigui en detriment dels drets fonamentals i de les llibertats de les persones que configuren el grup de racialització no hegemònica. Per això tenim una normativa que prohibeix... –és que..., clar–, la normativa interna. Tenim la llei de seguretat ciutadana: a l'article 16 s'explica amb tot luxe de detalls com ha de ser una parada, una identificació policial; ha d'estar regida per criteris d'oportunitat, idoneïtat, proporcionalitat, és a dir, no és a qualsevol preu; s'ha de fer una ponderació i que la finalitat perseguida no causi un mal major, no?, en la seva consecució.

De la mateixa manera, es prohibeix la discriminació, no?, la vulneració de la igualtat de tracte a la normativa d'estrangeria –també defensa, no?, els drets dels estrangers, de les persones estrangeres.

I, per últim, recordar que recentment es va aprovar la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, on, a l'article 21, es detalla amb molta precisió com ha de ser la pràctica policial, que no pot ser discriminatòria.

Vull dir, no em posaré a llegir i a revisar, però no es pot utilitzar el criteri racial, no pot ser l'única base d'un agent de policia per decidir parar una persona. És a dir, segons la nostra normativa, és veritat, estar en situació irregular o no tenir els papers en regla és una infracció administrativa. Però l'agent, quan actua, ha de tenir un indici de que aquella persona està cometent una infracció; si l'únic indici és la cara que fa, està fent ús de la perfilació racial, i la perfilació racial és il·legal, d'acord? Llavors, a partir d'aquí, no cal entrar a discutir si és legal o il·legal: és il·legal, està així en el nostre ordenament jurídic. I així s'ha detectat i s'ha establert per organismes internacionals; no ens estem inventant res.

Llavors, aquí l'eix, o el punt, és..., o sigui, s'han de perseguir delictes, evidentment, aquesta tasca s'ha de dur a terme, però no a qualsevol preu. I aquí entrem també en els models de seguretat: si la seguretat vol dir perseguir més delictes o incrementar l'actuació policial, o si la seguretat també té altres maneres de ser implementada, com millorar els condicionants de vida de totes les persones, no?

Kaire Ba Dejuan

Amb relació a la temàtica que ens preguntava de les formacions, de les valoracions de les formacions, el problema que tenim és que no hi ha suficient formació. És a dir, les hores de formació que es donen a l'escola de policia són molt poques, no? Llavors el que nosaltres perseguim des de SOS Racisme és que s'augmentin les hores de formacions. Bé, moltes vegades ens ha tocat fer formació als cossos poli-

cials des de SOS Racisme, i sí que és cert que, bé, hem sentit certa reticència o certa negació per part dels cossos de policia a rebre formacions en segons quines matèries, no? Jo mateixa, bé, he estat donant formació a l'Escola de Policia, i, bé, només compartir que va ser una situació, doncs, complicada.

I llavors un altre tema és que el que necessitem també no és només formació –no és un tema només de formació–, sinó sobretot mecanismes d'avaluació del treball policial en els quals puguin accedir-hi altres entitats externes als cossos de seguretat pública, i que després es puguin analitzar dades des d'entitats externes als cossos de seguretat pública. I això és una cosa que no ens inventem nosaltres, sinó que ens inspirem en models que han funcionat molt, no?, per exemple, ens inspirem en Anglaterra.

Llavors, després em preguntava per la valoració del projecte Stepss i PIPE, que és el tema dels formularis. I, bé, com comentava abans a la presentació, la valoració va ser molt bona, perquè realment això el que feia era que, bé, quan es feien identifications, com que a dins del formulari el que hi ha d'haver, una de les dades que hi ha d'haver és el motiu de la identificació, si finalment la identificació ha estat positiva o negativa, és a dir, si ha derivat realment en una detenció o en una infracció o delictes, i la racialització de la persona que ha estat identificada, tant per part del policia com per part de la persona identificada, això el que feia era que, bé, quan s'identificava algú fos per un motiu concret, perquè s'havia de justificar. I després es feia una anàlisi, no?, d'aquestes dades.

Llavors, clar, el recurs que tenim ara mateix és aquest, perquè ens estem inspirant en altres models que han funcionat, no?, i és el que perseguim des de 2018 i que ens agradaria molt i considerem necessari que s'implementi.

El tema de... Em preguntaven també si era necessari que els..., o si era una cosa que podia generar canvis que els cossos policials reflectissin la diversitat de la societat. Aviam, nosaltres sempre diem que no és un tema de diversitat o de que la policia reflecteixi la diversitat que hi ha a la societat, perquè és un tema de l'organisme policial. O sigui, és una violència d'estat, és una violència de racisme institucional i és una violència que es dona des de segles, perquè vivim en una societat en què el racisme és estructural. Llavors, no és tant un tema de que la policia reflecteixi la diversitat, sinó de que els cossos de seguretat pública, ja siguin blancs, negres o del color que siguin, facin la seva feina bé, no?, i no vulnerin certs drets, no? Llavors, això considerem que no ha de tenir per què veure, no?, amb que el policia que tinguis a davant sigui d'una manera o d'una altra, sinó amb que els cossos de seguretat facin la seva feina i vetllin per la seguretat pública de tothom, no? I no necessàriament té a veure amb la diversitat o que realment la policia reflecteixi la diversitat. No estem dient que no sigui una cosa positiva, però vull dir que no té per què ser així, no?

I el tema de les dades de la nacionalitat espanyola. Sí, és el que comentàvem abans: nosaltres tenim dades d'estrangeria perquè realment, clar, no hi ha un cens de racialització per part del Govern, no? Llavors, què és el que...? Ara, parlant en nom dels moviments antiracistes, és el que perseguim des de fa molt temps. Com que no tenim aquest cens, hem hagut de treballar a través del tema de l'estrangeria. Llavors, el que comentàvem des de l'informe era això, que hi ha tot un grup de persones que formen part d'aquestes persones que representen persones amb nacionalitat espanyola, que, bé, no són blanques, possiblement, i que totes aquestes persones no estan representades a l'informe.

Sí que és cert que l'informe també es constitueix de tres –ai, he d'acabar ja, no?– investigacions particulars que vam fer des de SOS Racisme, que allà sí que teníem dades de racialització, i que també ens van donar dades representatives.

La presidenta

Hauríem d'anar acabant, eh?

Marilda Sueiras Bardou

Sí. Un punt important, sobre les dades de racialització: que hem de tenir molt en compte que, abans de començar a recollir dades de racialització, existeix un debat que està obert, que encara no està tancat, sobre la idoneïtat de recollir aquestes dades, no? Perquè, si es recullen aquestes dades, quin tractament se'n farà? Ara mateix hi ha un debat entorn de la hipervigilància de control, facilitada per eines digitals i d'intel·ligència artificial, no?, pels estats, i a hores d'ara no tenim confiança com a societat sobre l'ús que es dona a aquestes dades, sobretot perquè en part els models de seguretat afavoreixen l'exclusió social i l'opressió, no?, i reproduïen models d'opressió.

Llavors es necessiten dades de racialització per fer una bona anàlisi, però hem de tenir molt en compte i fer seguiment d'aquest debat, que encara no està tancat, per no reproduir encara més un sistema d'opressió encara més important.

Kaire Ba Dejuan

Jo només volia dir una coseta molt molt curta, que és que el policia que va maltractar el Wubi li va dir –paraules textuales– «eres un mono de mierda» i «negro de mierda». No sé si li sembla bé.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltíssimes gràcies per la seva intervenció, per la feina que fan i per l'aportació que han fet avui a la comissió. Amb aquesta intervenció... Jo abans he anunciat que obriríem un segon torn, però ara m'avisava la lletrada que, tenint en compte que tenim després les compareixences internacionals, que van amb la traducció i amb les connexions telemàtiques, portem ja un retard important –no podem obrir aquest segon torn–, i, per tant, acabaríem aquí aquesta intervenció, donant les gràcies a la senyora Kaïre Ba Dejuan, coordinadora del projecte «Pareu de parar-me» i responsable de formació de SOS Racisme, que ha fet aquesta compareixença, i que l'ha fet acompanyada de la senyora Marilda Sueiras Bardou, coordinadora del Servei d'Atenció i Denúncia també de SOS Racisme.

Moltes gràcies per les vostres aportacions i per la feina que feu cada dia. Gràcies. Un minut per fer el canvi de compareixent.

La sessió se suspèn a les onze del matí i dotze minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i un minut.

El vicepresident

Molt bé. Doncs, seguim amb aquesta sessió.

Compareixença de Jordi Salvanyà, representant de col·lectius afectats per la repressió política i llurs famílies, per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

357-00604/13

Aprofito, doncs, per donar la benvinguda a totes les persones que ens acompanyen de públic en aquest punt. També a en Jordi Salvanyà, que compareixerà representant col·lectius afectats per la repressió política i també, doncs, les seves famílies davant de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Quan vulgui. Són uns vint minuts d'intervenció inicial i després les intervencions dels grups, i al final doncs tindrà ocasió de fer una rèplica, ampliar informació, respondre les preguntes. Endavant.

Moltes gràcies.

Jordi Salvanyà (representant de col·lectius afectats per la repressió política i llurs famílies)

Primer de tot, bon dia a tothom. Soc la Raquel, soc l'Esther, el Roger, el Gustavo, l'Angèlica, l'Òscar i l'Olga; soc la Sira, el Mohamed, el Nico, el Mariano, la Mireia, el Joan, la Mercè; soc el Saül, la Irene, el Francesc, la Lourdes, el Carles, la María José, l'Abdelilah i molts més. Soc el Jordi Salvanyà, tinc vint-i-cinc anys i per mi és molt important ser avui aquí per poder compartir amb vostès l'experiència i la denúncia dels que hem patit la violència policial.

Sabem que d'aquesta comissió vostès en trauran les bases per construir una futura llei de policia de Catalunya. I nosaltres, com a afectades, volíem dir-los que, més enllà dels debats tècnics i acadèmics, cal que com a institució es dediquin tots els esforços perquè mai més ningú torni a viure el que hem viscut nosaltres: segons, minuts de violència extrema, i anys per poder oblidar-ho. Cal més control, però també calen més respostes institucionals que garanteixin una reparació efectiva dels drets de totes aquelles qui, malauradament, com jo, hem patit greus vulneracions dels nostres drets, i, per altra banda, també hem vist com el sistema ens ha fallat vegada rere vegada sense donar-nos cap tipus de resposta.

Vull que sàpiguen que aquest text..., que en lloc de predicar aniré llegint, perquè no és una cosa que hagi fet jo sol: ho he fet amb tots els companys d'Irídia que, com jo, també han estat afectats per aquests casos d'abusos policials; ho hem construït col·lectivament amb totes aquestes persones que han passat pel servei d'atenció i denúncia davant de casos de violència institucional d'Irídia. També volia agrair a Irídia, en aquest sentit, que ens hagin pogut recollir les veus per unificar-nos i donar-hi més força. Ens hem trobat i hem treballat perquè la veu de totes les afectades sigui escoltada en seu parlamentària.

Qualsevol política pública que es plantegi no pot perdre de vista el principi de centralitat de les persones afectades, universalment reconegut pel dret internacional dels drets humans. No som víctimes passives, sinó subjectes actius que, malgrat la violència que hem patit, no volem permetre que això els passi a més persones, i és aquest l'eix bàsic de la meva intervenció avui. I és que, malgrat que nosaltres hem patit i sabem que aquest dany és més o menys reparable, no volem que això segueixi passant a més persones. El motiu pel qual jo soc aquí avui parlant no és altre que poder-los presentar el relat que recull moltes de les mancances amb les que ens hem hagut d'enfrontar aquestes persones a l'hora de denunciar aquesta situació de violència. Volem que sàpiguen que darrere cada una d'aquestes mancances hi ha persones, hi ha ciutadans, hi ha projectes de vida que hem hagut de refer.

En el meu cas, el 18 d'octubre del 2019, divendres..., i m'agradaria remarcar que era divendres, perquè jo els divendres a la tarda, al vespre, sempre quedava en aquella època amb els meus col·legues per anar a rambla Catalunya a fer unes copes, i aquell dia era exactament el mateix, simplement que, una estona abans, òbviament, hi havia hagut una manifestació a plaça Urquinaona, a la qual jo personalment hi vaig assistir, amb molt d'orgull. I quan, en aquella època, es desconvocaven les manifestacions, tant jo com els meus amics vam decidir marxar.

Al cap de moltes hores i moltes estones, ben lluny d'on havien passat tots els aldarulls, ja tornant cap a casa, se'm van parar tres furgonetes dels Mossos d'Esquadra... –per mi és difícil recordar aquest moment. Però, en aquell moment, nosaltres no sabíem què fer; simplement, eren tres furgones passant per davant. En el moment que vam veure que paraven i que baixaven i que començaven a córrer cap a nosaltres, els meus amics van començar a córrer i es van aconseguir escapar, i jo em vaig quedar quiet, amb els braços alçats, confiant en el sentit comú del policia. I no sé si em va veure cara de delinqüent o alguna cosa, però em va colpejar al cap, em va colpejar al braç, i quan estava a terra, cridant, demanant socors, em va... –bé, no sé si va ser el mateix policia, no sé si va ser un altre policia–, se'm va apropar, em va dir: «No grites, maricon de mierda», mentre jo estava a terra demanant socors. I vaig

haver d'aixecar-me com vaig poder, veure la sang que tenia a les mans i marxar en direcció contrària, corrent com vaig poder, per no seguir rebent insults o comentaris o rialles que hi havien per allà en aquell moment.

Les lesions que vaig patir jo a nivell físic no van ser més que un trau al cap que em va generar..., em van haver de posar cinc punts de sutura. Però, més enllà d'això, hi han molts altres tipus d'afectacions en l'entorn familiar, en l'entorn social, quan et passa una cosa així. La gent et rebutja, perquè es pensa que estaves fent alguna cosa malament, i a mi és una cosa que em va costar molt de superar, veure que la gent del meu entorn que..., inclús el meu pare —«segur que devies estar fent alguna cosa, segur que l'estaves "liant"».» No havia fet absolutament res, ni aquell dia ni aquelles setmanes, res de res, perquè l'educació que em van donar el meu pare i la meua mare és de respectar la feina que fa la gent. I jo, malgrat que estigués amb desacord amb tot el que feia la..., no la policia, sinó amb desacord amb el que estava passant al carrer aquells dies, mai he intentat impedir res, i sempre amb el pacifisme per bandera ens hem anat a manifestar tant jo com els meus amics, que aquell dia vam patir aquella agressió.

Com vostès ja saben, l'ús del bastó policial de dalt a baix contra les zones vitals del cos humà, com ara el cap, és totalment contrari als protocols d'ús de la força, ja que es pot arribar a atemptar contra el dret de la vida i de la integritat física de les persones. Per sort, una veïna ho va gravar tot. Vostès mateixos ho podran veure ara mateix. Els adverteixo que les imatges poden ferir alguna sensibilitat, però no se m'acut millor manera de que s'apropin una mica al que vaig sentir jo en aquells moments.

(Es projecta un vídeo. Pausa.)

Malgrat totes aquestes afectacions i haver aconseguit denunciar el meu cas, els jutjats van decidir arxivar la investigació per no poder identificar l'agent concret que em va causar aquestes ferides. Això, malgrat que sí que es va poder establir quins agents viatjaven en les tres furgonetes que formaven part de l'operatiu, que em van ferir. Tampoc hem tingut constància de que cap d'ells hagi estat sancionat.

A partir del meu cas, els vull exposar tres elements principals que han fallat en els mecanismes de control actuals. El primer és la manca d'investigació judicial efectiva i les deficiències del sistema judicial penal a l'hora d'investigar aquest tipus de casos. I és que, mentre l'octubre del 2019 vaig patir un cas de violència policial per part dels Mossos d'Esquadra, l'any 2021 vaig patir, aquesta vegada, les conseqüències de la impunitat d'aquestes accions en els jutjats. En aquest sentit, és molt important tenir clar el rol del ministeri fiscal: si jo no m'hagués personat com a acusació particular, i amb l'esforç i el desgast emocional que això ja no només em va suposar a mi, sinó també a la meua família, que van ser els que em van animar a apropar-me a Irídia, a denunciar el cas, tot això hagués quedat sense cap tipus de veu, tot això hagués quedat en la meua memòria i ningú mai hagués pogut intentar fer alguna cosa al respecte.

A més, recordo també que el meu cas s'acaba arxivant perquè, malgrat que el comandament i els vint agents que formaven part del dispositiu van ser identificats, cap d'ells va poder reconèixer la identitat de qui em va propinar els cops i qui em va insultar, es va riure de mi, les vexacions que em van dir, de manera que va ser impossible arribar a judici. Cal tenir present que en el marc d'un procediment penal les persones investigades tenen dret a no declarar i a no declarar-se culpables. Per tant, dins d'aquest principi de defensa, tots els agents que van declarar com a investigats van negar la seva participació en l'agressió argumentant que no recordaven els fets concrets o qui en va ser l'autor.

Per contra, la resolució judicial no només va negar que les lesions que vaig patir fossin constitutives de delictes, sinó que en reiterades ocasions es va posar en dubte el meu relat, el que jo els estava explicant avui. En concret, la jutgessa va argumentar el següent: «La lesión en la parte posterior de la cabeza es compatible no solo

con un golpe de bastón policial sino con otro tipo de golpe.» I afegeix: «Igualmente, no resulta claro si, como consecuencia de la intervención policial, el perjudicado se cayó al suelo o se tiró al suelo.» Cal remarcar que el mateix vídeo que heu pogut veure vosaltres es va donar com a prova en aquell procés judicial. Inclús arriba a insinuar que les ferides podrien haver estat causades «por algún objeto lanzado», malgrat que les manifestacions havien acabat feia estona, com us deia abans, i el lloc on caminava amb els meus amics no era ni a prop del focus del problema. Tal com vostès mateixos han pogut observar en les imatges, tampoc es veu cap llançament, cap aldarull que pugui justificar l'actuació dels policies en aquell moment. És a dir, que malgrat que hi havia un policia colpejant-me amb un bastó en aquell mateix moment, segons la jutgessa, les ferides al cap es podrien justificar de moltes altres maneres.

Vull deixar molt clar també que jo en cap moment he estat acusat de cap delictes, i que en el moment dels fets no tan sols no estava en un acte de protesta ni manifestació, sinó que tornava a casa amb els meus amics. Tampoc em van detenir. Per tot plegat, és evident que, malgrat que el sistema judicial esdevé un òrgan de control extern sobre els cossos policials, té mancances que fan que no sempre aquest mecanisme sigui efectiu per poder establir ni la veritat dels fets ni justícia, reparar les persones afectades ni rendir comptes als responsables perquè aquests fets no es tornin a produir.

Si bé és cert que no es va poder saber quin dels vint agents ho va fer, tal com van al·legar, sí que s'hagués pogut anar a judici contra el superior jeràrquic que en aquell moment es trobava en el lloc dels fets. Aquest responsable en cap moment va aturar l'agressió que estava patint, malgrat els meus crits. En base al principi de la responsabilitat del superior jeràrquic, el fet de que utilitzés..., inclús no aturés aquella actuació podria ser delictiva per part d'un agent a càrrec que el converteix en autor plenament responsable d'aquests mateixos fets. Per tant, hauria de poder ser jutjat. Recordem que això ja va passar en el cas de l'Íñigo Cabacas; no m'agrada comparar amb aquest tipus de cas, però és així. Tot i haver-ho defensat així, l'Audiència Provincial de Barcelona també va denegar aquesta possibilitat.

En tercer lloc, no només vull evidenciar les mancances dels actuals mecanismes de control externs, sinó també dels interns. Fins a on hem tingut coneixement, tot el procediment, la Divisió d'Afers Interns del Cos de Mossos d'Esquadra es va limitar exclusivament a respondre el que li van sol·licitar els jutjats –no van tenir cap tipus d'iniciativa. D'aquesta manera vam poder conèixer, per exemple, quina era la composició de l'operatiu. Tot i així, no tenim constància de que hagi dut a terme cap investigació interna efectiva i exhaustiva dels fets denunciats ni que s'hagi obert cap expedient sancionador a cap dels agents que hi havia en aquell moment.

Sí que hi ha una cosa que ens costa d'afrontar a moltes de les qui hem patit violència policial, i és la impunitat del que hem viscut. Com deia a l'inici, per preparar aquesta compareixença m'he recolzat en molts companys i companyes que han passat situacions semblants o pitjors que la meua, i volem compartir algunes idees. L'impacte de les lesions que hem patit també té seqüeles psicològiques que costa molt de superar. Primer has d'acceptar com a persona que aquest impacte l'has rebut i has viscut tu mateix. En la recuperació emocional et sents vulnerable, perdut. Una de les raons és que el sistema no està pensat per atendre aquest tipus de persones. No teníem recolzament enlloc.

Durant els primers mesos després de l'agressió, ens costa molt compartir l'experiència viscuda. És el que us deia abans: al nostre voltant, almenys en el meu voltant, la gent no volia creure el que havia passat, sinó que posaven en dubte la meua història. A més a més, no vols tancar-te en un rol de víctima ni et vols encasellar tampoc en aquest rol. Per això, entrar en un procés d'acceptació del que t'ha passat és dur; és una cosa que no esperes, que passa en un segon i que, com he dit abans, tardes molt temps en oblidar. Si, a més, decideixes denunciar el cas, el sistema judicial et revicti-

mitza, perquè es crea un desequilibri entre l'objectivitat de les proves que has de presentar per demostrar els fets de l'agressió tal com exigeix el sistema i el relat dels fets de qui ha patit l'agressió. Malgrat el dolor com a acusació, tens tot el pes de demostrar que el dolor que has viscut és real, que la institucionalitat que suposadament t'havia de protegir és qui t'ha agredit. Això fa que l'impacte que rep l'afectat o l'afectada no sigui proporcional a la durada del procés de recuperació.

Intentar entendre la violència policial que has patit forma part del procés de recuperació personal i de tancament emocional, un element clau per a les persones afectades. És el que ens ha passat com a causa col·lectiva, sobretot gràcies a Irídia, una altra vegada. Poder trobar gent que ha passat per la mateixa situació ajuda, però no és tot el necessari per tancar la ferida. La violència institucional anteposa la ràbia i l'odi davant del diàleg, la solidaritat, la humanitat i l'empatia; hi ha un desequilibri provocat per l'abús de poder que no contempla la part emocional i la vulneració de drets fonamentals, i això és més propi de règims autoritaris que de societats que es fan dir «democràtiques». Quan els cossos de seguretat actuen així i no hi ha cap tipus d'investigació i sanció, la impunitat només transmet un missatge: aquest fet es pot tornar a repetir.

Un altre punt a tenir a compte és que sovint la institucionalitat, amb tots els mitjans i altaveus dels quals disposa, qüestiona el relat de la persona afectada; en comptes d'admetre els fets, envia el missatge de que la bona imatge de les institucions està per sobre de la nostra pròpia dignitat. El sentiment després d'haver patit aquest acte de violència extrem és que t'has d'enfrontar a una institucionalitat que et revictimitza i et nega. Les ciutadanes necessitem tenir garanties de no repetició d'aquests tipus d'actes, no només com una forma de reparació de les persones afectades, sinó com a principi de responsabilitat de les institucions. Volem que no passi a ningú més, i, per a això, treballar de forma preventiva i alhora reparadora, s'hi han de destinar els mitjans necessaris per controlar i sancionar els responsables de les males praxis i garantir la justícia que ens mereixem. Cal compromís, voluntat política i institucional perquè no li torni a passar a ningú més. Ha de ser el propòsit per no repetir vulneracions de drets de les persones afectades, però també per eliminar i superar causes estructurals de qualsevol violació dels drets humans.

Per tot això que acabem d'exposar, nosaltres volem traslladar algunes conclusions i recomanacions. Cal que el nou marc legislatiu que surti d'aquesta comissió incorpori una perspectiva del dret de les afectades a la veritat, a la justícia, la reparació i a la no repetició, sota el principi de centralitat de les persones afectades.

Cal que tots aquests drets s'incorporin de forma integral, perquè, sense un, no es poden garantir els altres.

La reparació no es pot entendre només des d'un punt de vista patrimonial; sense veritat i justícia tampoc hi ha reparació.

Cal que la institucionalitat garanteixi una atenció integral de les persones afectades que tingui en compte les múltiples afectacions patides. Considerem fonamental la creació d'una oficina especialitzada d'atenció a les persones afectades per vulneracions de drets humans en el marc de l'ús de la força per part dels cossos policials o agents de seguretat privada. Aquesta oficina hauria de garantir la reparació del dany causat i l'atenció integral de les necessitats de les persones afectades. M'agradaria remarcar que no tothom té la sort de trobar una entitat com Irídia, que recull altres persones que han passat el mateix que tu i que t'ajuden a superar aquestes situacions.

Hi ha molta gent que es troba en situacions semblants i que no sap on acudir, i costa molt anar a la policia a denunciar un policia. Com a afectades, és revictimitzant haver de denunciar les vulneracions patides davant del mateix cos que les ha infligit —és el que us estava dient.

Sota el respecte dels principis del sistema penal, ens trobem que la investigació judicial d'aquest tipus de casos té unes limitacions evidents que en reiterades ocasions ens han impedit a les persones afectades conèixer la veritat dels fets i fer

efectiu el nostre dret a la justícia i reparació. És per això que considerem important la creació d'un mecanisme independent de control policial que pugui investigar de forma efectiva i exhaustiva, establir patrons i determinar les respectives responsabilitats dins dels cossos policials i dels agents de seguretat privada. No pot ser que hi hagi agents que estiguin sent investigats penalment i que, malgrat tot, segueixin exercint les seves funcions com si res. Calen mesures cautelars i investigacions internes d'ofici molt més exhaustives en tots els casos.

I, per últim, com a afegit, també com un extra a la situació que jo vaig patir i a la situació que patim moltes afectades, ja no només els bastons policials són els que obren ferides al cap i fan sagnar la gent, sinó que hi ha bales de *foam* que segueixen fent que la gent perdi el seu ull, que rebentin timpans i que facin molt mal a les persones. La policia hi hauria d'estar per protegir-nos i no per atacar-nos. I amb això acabo.

El vicepresident

Molt bé. (*Aplaudiments.*) Moltes gràcies, senyor Salvanyà; gràcies, Jordi, també pel coratge i la valentia d'explicar aquesta situació personal en seu parlamentària. Ara anirem al que són les intervencions dels grups, de tres minuts per grup, començant pel Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar, el conseller Ramon Espadaler. Endavant.

Ramon Espadaler Parcerisas

Diputat, senyor president. (*L'oradorriu.*) No, simplement per agrair un testimoni que, certament, humanament i personalment no ha estat fàcil. I manifestar que no tenim cap pregunta a fer.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé. I després passariem al Grup Parlamentari de VOX, al senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, president. Yo, señor... –Jordi, ¿verdad?–, en su... Es decir, yo lamento profundamente las circunstancias personales de usted. Yo, si ha habido una mala praxis policial, soy el primero que la voy a condenar, siempre. Pero, por lo mismo, le digo que creo que el modelo policial no lo puede determinar un caso concreto como el de usted. Porque, al igual que el 18 de octubre usted sufrió esa supuesta agresión –que yo no he visto las circunstancias en global, pero no tengo por qué dudar de su palabra–, ese mismo día un policía nacional, el 18 de octubre del 2019, sufrió un grave traumatismo craneoencefálico severo por un rodamiento, que es un arma..., en fin, lanzado con un tirachinas, que es un arma ilegal, y tuvo que ser intubado con complicaciones respiratorias.

Es decir, que aquellos fueron tiempos muy complicados, donde no se respetó, a nuestro juicio, la legalidad y donde no se respetaron las resoluciones judiciales, en concreto, la *sentència del procés*, que motivó pues estas algaradas, estos disturbios, que quizá provocaron puntualmente algún exceso. Pero, en realidad, desde luego las unidades de orden público tuvieron que actuar y poner orden, entre otras cosas, por ejemplo, para evitar que Tsunami Democrático, en fin, tomara el aeropuerto, o al revés, para intentar hacer que no tomara el aeropuerto, y otras circunstancias que se produjeron. Es decir, que las circunstancias fueron muy complicadas. Pudo haber una mala praxis policial, que desde luego yo voy a condenar, y mi grupo parlamentario también. Y solo puedo desearle una pronta recuperación en todos los aspectos.

Muchas gracias.

El vicepresident

I ara el següent grup parlamentari correspon a la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Hola. Moltes gràcies. Gràcies per la paraula i gràcies per tota la intervenció. Crec que és un fet concret que demostra moltes coses, no?, de les que se'n poden treure moltíssimes coses, i entre elles una qüestió que sempre se'ns qüestiona, i és que, i ho has dit molt bé, que de vegades és la policia la que genera la inseguretat. I això que quan ho diem se'ns critica, almenys, quan ho diem nosaltres com a espai polític, se'ns critica com si estiguéssim fent una criminalització de la policia, doncs, resulta que amb aquesta compareixença ha quedat claríssim que és una cosa que passa i que passa molt més sovint del que ens volen fer creure.

Jo, ara, més que... –sí que faré alguna pregunta–, faria consideracions, perquè crec que aquí s'hi ajunten moltíssimes coses, no? Has denunciat tots els mecanismes de control que van fallar, entre els quals la dificultat per identificar els agents, el fet de que hi ha un estat d'opinió que considera que això..., alguna cosa deus haver fet... Vull dir, crec que s'hi han posat elements molt importants.

Jo sí que et voldria preguntar si hi ha alguna quantificació de les persones que han patit agressions de la policia com la teva, no? Si hi ha més o menys una quantitat que ens podem imaginar –imagino que hi ha molta gent que ni tan sols ho denuncia–; però sí que voldria saber si aquesta és una dada que teniu.

Crec que has fet una exposició que ja dona tots els elements de la importància que té la xarxa i el suport mutu i el no sentir-se sola davant d'aquesta agressió, perquè hi ha una cosa que és clara, i és que el sistema aquí el que vol és que es deixi de protestar, que deixi d'haver-hi dissidència. Tenim una llei mordassa que ja propicia la criminalització de la protesta i aquestes actituds policials, que nosaltres, en aquesta comissió de model policial, justament el que hem de buscar és que això deixi de passar. La policia ha de ser un servei públic al servei dels drets de la ciutadania, i, per tant, de cap manera es pot permetre que la pròpia policia vulneri els drets de la ciutadania, com va ser el teu cas.

Una altra vegada agrair, doncs, tota la feina col·lectiva que esteu fent les persones que heu patit aquesta situació, que l'esteu fent amb Irídia, amb xarxes diverses. Agrair aquesta feina, aquesta denúncia, i posar-nos a disposició perquè això no torni a passar.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé. I ara passariem al següent grup parlamentari, que ja seria Junts per Catalunya, el diputat Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Sí; moltes gràcies. Per agrair-li la seva compareixença. Entenem que recordar això, doncs, és quelcom dolorós, i, per tant, el que fa vostè venint a transmetre'ns-ho, a explicar-nos-ho, té també aquest doble mèrit, no?, de reviu-ho, que és un tipus de revictimització, que vostè també ho comentava. Però, en aquest sentit, demostra un compromís per voler canviar les coses que l'honora. Quanta gent, segurament, no estaria intentant millorar la societat o els elements que ha vist que no funcionen o que s'han de millorar. Efectivament, en aquest sentit, està molt ben acompanyat. Irídia ens consta que és un puntal en la defensa d'aquestes qüestions, i que vagi també el nostre, diguéssim, reconeixement en aquesta tasca.

Nosaltres veiem..., no ho sé, podríem tenir un debat de si és violència institucional que segurament no ens portaria enlloc, perquè fonamentalment lo que hem vist és una violència des d'una institució; jo no sé si n'hem de dir «institucional» o «des de la institució», que potser és pitjor, no?, no ho sé. És a dir, no entrem en aquest debat. Però, més enllà d'això, també, el que ha explicat vostè, i és evident que ha succeït, és que hi ha hagut, no ho sé, un encobriment institucional, podríem dir?, o un corporativisme institucional? No ho sé, en fi, en qualsevol cas, les dues coses són gravíssimes, però no deixa de ser que van augmentant la gravetat. És a dir, un epi-

sodi..., es van aprofundint les irregularitats, i en aquest sentit això sí que ens sembla tremendament preocupant, perquè... I no és que vulgui menystenir el que va succeir, però ens podem arribar a representar que una gent tingui una mala actuació. Clar, el següent és un col·lectiu, i ja no és un moment puntual, eh? I, per tant, fins i tot diria –i entengui'm bé, no mal interpreti lo que dic– que té un plus, fins i tot, de preocupació, o almenys això és lo que hem comentat aquí.

En aquest sentit, sí, nosaltres, bé, som molt receptius al que ha proposat al final com a colofó de tota la seva reflexió, que és aquest mecanisme independent, extern, eh?, allà on es puguin adoptar mesures cautelars i temes d'ofici; també potser aprofundir en la responsabilitat dels comandaments, perquè al final aquí hi ha claríssimament una responsabilitat dels comandaments i inclús del... –com ho diríem?–, del grup actuant –no sé quin nom té tècnicament, eh? I, en qualsevol cas...

Una pregunta sí que li vull fer, perquè m'ha quedat el dubte: suposo que el van atendre, o no? Bé, ja ens ho dirà després. Però, en qualsevol cas, està clar que, en fi, si no és així, continuaria aprofundint aquestes irregularitats que han detectat, i perdoni per la paraula «irregularitat» –és molt més que això.

I moltes gràcies pel seu testimoni.

El vicepresident

Gràcies, diputat. I, en darrer lloc, tindrà la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresident. És evident que l'actuació policial ha de ser curosa amb els drets fonamentals, i les institucions estem aquí per garantir que aquestes actuacions siguin curoses amb els drets fonamentals, perquè no hi ha d'haver espai per a cap abús policial. Per aquest motiu, senyor Salvanyà, primer de tot, li vull demanar disculpes per l'agressió que vostè ha patit, però especialment per la victimització institucional que ha rebut: això és un fracàs d'aquest Parlament, és un fracàs de les institucions.

La famosa auditoria més gran de Mossos d'Esquadra, que calia fer-se després dels abusos policials que es van trobar la tardor del 2019 –i no ho diu aquest diputat sinó que ho diu el Síndic de Greuges–, no va servir per destituir cap de les persones agressores. Des de llavors, sí que és veritat que hi han hagut mesures: avui els agents d'ordre públic són més fàcils d'identificar, les actuacions d'ordre públic es graven, però arriben tard per al seu cas. I el Departament d'Interior ha canviat, igual que la nova prefectura ha canviat; tots dos actualment tenen un compromís en que les actuacions d'ordre públic vagin acompanyades primer per una intervenció prèvia de mediació. Però segurament hem de continuar treballant perquè les actuacions d'ordre públic siguin més garantistes, per no haver de fracassar de nou i no haver de demanar disculpes a ningú més.

Senyor Salvanyà, li torno a reiterar les nostres disculpes com a Parlament per no haver establert els mecanismes per evitar l'abús. I creiem que aquesta comissió ha de servir per evitar casos com el de vostè.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Ara, la intervenció de resposta és d'uns deu minuts, amb tot el temps, doncs, que consideri, perquè hem recuperat bastant de temps. Per tant, no anem amb pressa a sobre. Endavant, quan puguís.

Jordi Salvanyà

«Merci». Començo amb el senyor Rodríguez. L'hi agraeixo i l'hi agraïm tots, perquè és la primera persona que ens demana perdó –la primera–, i tota aquella gent que hi ha gent allà darrere suposo que per dins estan igual que jo ara mateix, perquè ningú ens ha demanat perdó a hores d'ara, i l'hi agraeixo moltíssim.

Senyor Albó, sí que quan la violència és estructural, o almenys ho sembla, és molt més greu. I, en el cas de l'atenció, jo vaig demanar ajuda. Els policies que em van agredir no em van voler ajudar, em van deixar allà tirat. Vaig aixecar-me, vaig córrer fins al carrer del costat, vaig començar a trucar a ambulàncies. El 112 estava petat de gent que havia patit alguna lesió, alguna agressió, i no em van atendre. Vaig haver de tornar en taxi a casa meua i els meus pares em van portar a la Teknon.

Dolors, sí que hi ha una quantificació, i els companys d'Irídia ja m'ho han puntualitzat. Jo volia dir desenes, més de cinquanta: són seixanta-dos casos, els que s'han personat, almenys a Irídia, amb situacions semblants. N'hi han molts més que no coneixen a Irídia o a institucions que puguin fer el mateix.

Señor Macián, no sé si me ha hecho alguna pregunta o no. Yo también lamento muchísimo –muchísimo– el tema del policía o del guardia civil que ha comentado. Y espero que, después de hoy, no solamente se resuelva la violencia que se imparte hacia el ciudadano, sino que también se pueda solucionar lo que usted ha comentado, porque creo que una cosa llevaría a la otra.

Muchas gracias. Moltes gràcies a tothom.

(Aplaudiments.)

El vicepresident

De nou, moltes gràcies –i ara buscarem mocadors. En tot cas, em sembla que ara hauríem de fer una pausa, no?, fins al següent ponent, que està previst a les dotze i deu, si no m'erro. Per tant, bé, quedem a les dotze en punt –tenim deu minuts de pausa–; quedem a les dotze en punt perquè els avisem amb prou anterioritat i així, doncs, reprenem amb temps.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i cinc minuts i es reprèn a un quart d'una i un minut.

La presidenta

Bé; doncs, reprenem la comissió amb la següent compareixença.

Compareixença d'Elizabeth Johnston, directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana, per a informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

357-00605/13

Li donem la benvinguda, primer, a la senyora Elizabeth Johnston. Welcome to the Police Model Study Commission of the Parliament of Catalonia. And thank you very much, Mrs. Elizabeth Johnston, for your willingness. Thank you very much. Li donem, doncs, la paraula. L'Elizabeth Johnston és directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana i compareix davant d'aquesta Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. I tindrà la paraula per un període de vint-i-cinc, trenta minuts, i posteriorment farem les intervencions. Té la paraula.

Elizabeth Johnston (directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana)

(La compareixent intervé mitjançant videoconferència.)

Thank you very much. Can you hear me? Can everyone hear me okay? Yes. I'm assuming that someone will let me know if the sound is not OK, but I think the technical is all resolved. I'm very honoured, dear Members of Parliament, I'm very honoured to be with you today. I'd like to thank you for your invitation. I'm sorry I'm speaking in English, but I'd like to thank the interpreters for making this happen as well.

My name is Elizabeth Johnston and I'm the Executive Director of the European Forum for Urban Security. The European Forum for Urban Security is a network that's over 35 years old – I think we're almost 40 soon – that was created really by local and regional authorities for local and regional authorities. So it's a member with a lot of cities, but also some regions, some *landers*, some provinces, according to different countries, subnational levels of government that work together on urban security policies; and this is important to share with you for just a few minutes so you understand where I'm speaking from as well, that the European Forum is a network that values the diversity of members. So we have, as I said, large local and regional authorities, like the Generalitat of Catalonia, which is our Vice-President and has been for many years, and I would like here to salute its contribution to the network. Other members are large capitals, of course, or large cities throughout Europe. Another Vice-President, for instance, is the City of Rotterdam, while the President is currently the City of Liege, in Belgium, but we also have much smaller cities that also face security issues.

It's a nonpartisan network, meaning that members from different political parties work together. Members from different political parties, from different political tendencies, have chosen to work together if, and only if, of course, they share a certain number of values. These values are, first and foremost, I think, that security is a rights-based proposal, er, policy, and that human rights are the base, the most important thing to respect in our security. We can set up inclusive, participatory, local security policies.

One of the key aspects for us, and I think this will not surprise you, and maybe this is also why it's interesting to have this dialogue today, is that we work a lot with the police. But I think one of the key messages is that security goes well beyond the police. And the key message of the European Forum is that security doesn't only depend on the police or the criminal justice system, that security, urban security, local security is also about housing, it's also about education, it's also about the health system, it's also about urban planning, it's also, of course, about civil society. It's also about the private sector.

So the idea really is that all of the stakeholders at a local level have something to say and something to contribute about local security, which is a message not at all against the police, but on the contrary, in support of; and I think all of us here who have been working with the police also know that the police are often charged and tasked with resolving every issue and every conflict and every new challenge that comes upon in the city, and that it's impossible for one force and especially only one sector to do that. So I think the police forces throughout Europe face the same challenge of needing other stakeholders, and other stakeholders needing the police, as one part of an integral and holistic solution. So to us, this is very important to highlight, and I really wanted to focus on that today, because it means that the police forces, both in their training, but mostly in their daily activities and in their accountability –and we'll come back to that later– have to be integrated into a broader system. And usually, this broader system is different in different countries, but is a local safety strategy or a collaboration between security forces and local authorities.

A lot of our cities have local safety strategies where the political level will negotiate or will either write a contract, a safety contract, or a local safety strategy, pointing out and sort of clarifying the roles of each of the stakeholders that I mentioned. What is the national state going to do? What is the local authority going to do? What is the police force also going to do? And how those relationships are regulated.

And this is particularly important because, I think, to ensure the coherence and the quality of the police service today, it needs to be integrated into a broader strategy. Police need to know what's coming before and what's coming after their intervention. One of the key elements of that, as I said, is the institutional framework, so integrating the use of police in a broader local safety strategy. How are they going

to coordinate with the mediation scheme? How is it going to coordinate with the private security forces that might be also working on this in one neighbourhood or in one city? How are they coordinating with other public intervention systems? So that's sort of the institutional framework.

And then, on a more individual level, it's also building trust and knowledge, mutual knowledge, between the different stakeholders who are in the field and working together. One of the challenges that we've seen in a lot of European cities is that police men and women arrive in a territory that they're meant to police, and they don't necessarily know that city that well. They might even have misconceptions about this neighbourhood or about the population they're going to serve; and this is one of the most fundamental obstacles, obviously, to policing, is the lack of knowledge of the territory. So we have initiatives now that we see in a lot of cities that are developing about, for instance, welcoming new policemen, police men and women, into a city, and the city can play a role of introducing, sort of having a discussion, almost helping the police officers discover the territory. You know, what is important? What is the local culture? Who are the main key actors in this city? And I think that this seems very basic, but it's very important that we work on the initial training, but also the continuous training, of police officers understanding, maybe being trained in sociology, maybe being trained in anthropology, and also, more basically, just meeting all the key stakeholders.

The trust issue is a fundamental one, and one of the biggest challenges that all of our police forces throughout Europe face, and I think this is interesting because it's true, to varying degrees, between –sort of– more rural and urban areas, one of the biggest obstacles is the lack of trust between citizens and the police; and all of you know this, and this is something that is growing, and it's something that we need to address, I would say, quite urgently. When the trust exists, we need to protect it; when it's eroded, there are many different mechanisms to try to build it again. I think the option that a lot of cities are really encouraging and a lot of police forces are slowly engaging in is the idea that the dialogue needs to be continued and continual, and needs to be instigated outside of crisis times. Every major city has had either small or big incidents between different groups of the population and police forces. Obviously, there are crisis management modes that go with that and dialogue mechanisms, but one of the biggest lessons that we can see throughout our cities is that, you know, that participation needs to be continued, continual, regular, and that cities have now so many participatory mechanisms to engage with citizens, to obtain information from citizens, also to listen to citizens, often applications, on social media, but also regular meetings, different types of citizens' assemblies, etc. Those venues are rarely used, are insufficiently right now, I think, used, but are slowly becoming used by police officers as well, as a way to get to know citizens and vice versa.

So we need to really identify all these sorts of institutional mechanisms that are being set up to engage with citizens and see how difficult or even ordinary police interventions can be discussed, reviewed, and analysed, sort of collectively, within those venues. I think the issue of accountability is something that you're working on, and I, of course, want to salute that effort to put that as an issue, and the issue of transparency on police interventions; and this is something that all of our cities are struggling with, is, especially when you're not head of the police, how do you engage? How do you ensure that there is a sharing of results, that there are moments where the police can share both their results, but also get feedback from citizens regarding police as a public service and as a service to the public. And increasingly, public services are developing mechanisms to get feedback, and I think this is interesting that the police forces are slowly also trying to see how they can be –not necessarily graded with a thumbs up or a thumbs down like a private service– but

getting feedback and getting also, within their own mechanisms of evaluation, integrating that notion of public service as well.

One experience that I wanted to share with you as an example also of less, maybe, formal participatory mechanisms that I think also help build trust and connection, is an example in Rotterdam, as I said, another member who is another Vice President of the European Forum, [inaudible]. The City of Rotterdam set it up three years ago, and it has a policeman who goes in different neighbourhoods, and sets up a little pop-up stand, literally two chairs and a little table, and he sets up his little table in different neighbourhoods at different times, and invites himself also to lunch, with his own little sandwich, to people's homes. This is obviously very, very low cost. It doesn't aim to have an intervention aspect, obviously, but it aims to build communication, build trust, improve the image also of the police. In reality, the intervention of this policeman who has been going on for three years and now has inspired other policemen in other Dutch cities, is also important on gathering intelligence. Because, because of this different, very different mode of interaction, it's actually seen that he's gathered a lot of intelligence that has not otherwise come to the attention of police forces, and also improved the police's understanding of how people perceive their action, and how members of the community who would never interact with an official in an official setting, who would not necessarily go to a police station and maybe not even go to a city hall meeting, how they can be engaged and how maybe younger people or senior citizens who wouldn't also take the time or be able to travel to go to a meeting, how they can be engaged better. And this is absolutely key also to have those sensors –sensors meaning these ways of feeling what is going on in a community, both from an intervention and a prevention perspective.

So I really wanted to... I don't want to be too long, because I know that you have many other speakers, and maybe we have a time for questions and answers as well. I wanted to really stress the importance from our perspective of a European network, and I also wanted to stress that we have, of course, the Generalitat of Catalonia as a member and our Vice President, but also six cities from Catalonia in the network that are very diverse again, very small and very big cities. And the body of expertise that has been gathered over the years now really stresses the importance of building trust between professionals first; again, integrating this accountability and this mutual knowledge sharing through local safety strategies, it seems like an institutional recommendation, but is actually a very pragmatic and practical one that is the key, in the experience of our cities, to preventing the escalation in times of crisis.

So again, the COVID crisis has been, again, one example, but every crisis has shown this, that the crisis has been best managed when stakeholders knew each other from before, when they were working together, when they knew what each other were supposed to do, and what the strong points and the weak points in a community were, and what points of attention they could focus on. So the crisis management –big or small crisis, of course– can only work if the trust between actors is solid. If the knowledge and the trust –sorry, that's my cat– is instituted. And those mechanisms are particularly important.

And this is maybe what I want to focus on with, not necessarily with the most at-risk populations as well, but also the populations that are further away from institutions. The populations that are further away from institutions will vary from city to city, from country to country. In some countries, it's the Roma population, and in others, it's migrant populations from this or that country; and in others it's maybe just young people. So it'll differ, and each city knows who the most at-risk and who the hardest to reach groups are; but those hard-to-reach groups are those who both need the police most and have the most difficulty interacting.

So I think this is maybe the last point I really wanted to stress on is on the work on the accountability, on the work on building trust between citizens and police officers, the work on misconceptions, mutual prejudice, mutual misconceptions about

each other's roles, and maybe sometimes also discrimination that exists both in the population and in police officers, is a major challenge for us. It's a major challenge for the public sector; and I think there are, of course, many reports, and I invite you to also refer to the Fundamental Rights Agency at a European level, which is fantastic work on that, but also a lot of university research and other networks that are focussed on the issue of racism and discrimination. But this discrimination that obviously goes both ways is tackled by different police officers, but very timidly so far; and I think that is one of the points that we can also collectively work on. I think of the police of Brussels, for instance, not so long ago, that did something really interesting about, sort of, role-playing within the police and role-playing different discriminatory situations, against minorities, ethnic minorities, but also against women, and helping their police officers see the unconscious bias that they sometimes had. And this was in a humorous way, but very efficient in helping police officers understand that even when they had gone through a training, etc., etc., they might have unconscious bias against this or that group, and therefore be less able to service them well. I would like to end on that note. Many challenges that are being addressed, both the issue of trust, the issue of what is the best public service to the public, that a police force can offer. How do we ensure that the accountability, that the permanent dialogue, is really well integrated into local participatory mechanism. There are practises throughout Europe that are very promising but that are still relatively emerging and need to be stabilised. So thank you very much for your attention and I'd be happy to engage in an exchange and respond to any questions you might have.

(Traducció.)

Moltes gràcies. Em sentiú bé? Tothom em pot sentir bé? Sí. Suposo que algú m'informarà si el so no funciona, però crec que tècnicament està tot resolt. És tot un honor, estimats diputats, ser amb vosaltres avui. M'agradaria donar-vos les gràcies per la vostra invitació. Em sap greu parlar en anglès, però també m'agradaria donar les gràcies als intèrprets per fer-ho possible.

Em dic Elizabeth Johnston i soc la directora executiva del Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana. El Fòrum Europeu per a la Seguretat Urbana és una xarxa amb més de trenta-cinc anys d'antiguitat –crec que aviat en farem gairebé quaranta–, que va ser creada, de fet, per les autoritats locals i regionals per a les autoritats locals i regionals. Per tant, és un membre amb moltes ciutats, però també algunes regions, alguns länder, algunes províncies, en funció dels diversos països, àmbits de govern subnacionals que treballen conjuntament en polítiques de seguretat urbana, i és important compartir això amb vosaltres durant només uns minuts perquè també entengueu des d'on parlo, que el Fòrum Europeu és una xarxa que valora la diversitat dels seus membres. Així doncs, tenim, com he dit, grans governs locals i autonòmics, com la Generalitat de Catalunya, que és la nostra vicepresidenta i ho ha estat des de fa molts anys, i aquí m'agradaria mencionar la seva contribució a la xarxa. Altres membres són grans capitals, és clar, o grans ciutats d'arreu d'Europa. Un altre vicepresident, per exemple, és la ciutat de Rotterdam, mentre que el president és actualment la ciutat de Lieja, a Bèlgica, però també tenim ciutats molt més petites que també s'enfronten a problemes de seguretat.

És una xarxa no partidista, és a dir, que els membres de diferents partits polítics treballen junts. Membres de partits polítics diferents, de tendències polítiques diferents, han optat per treballar junts si –i només si, és clar– comparteixen una sèrie de valors. Aquests valors són, en primer lloc, crec, el fet que la seguretat és una política basada en drets, i els drets humans en són el fonament, el més important que cal respectar en la nostra seguretat. Podem establir polítiques de seguretat locals, inclusives i participatives.

Un dels aspectes clau per a nosaltres, i crec que això no us sorprendrà, i potser també per això és interessant mantenir aquest diàleg avui, és que treballem molt

amb la policia. Però crec que un dels missatges clau és que la seguretat va molt més enllà de la policia. I el missatge clau del Fòrum Europeu és que la seguretat no només depèn de la policia o del sistema de justícia penal; la seguretat, la seguretat urbana, la seguretat local també és una qüestió d'habitatge, d'educació, de sistema de salut, de planificació urbanística, i també, és clar, de societat civil. També del sector privat.

Per tant, la idea realment és que tots els actors en l'àmbit local tinguin alguna cosa a dir i alguna cosa a aportar sobre la seguretat local, que és un missatge no en contra de la policia, sinó al contrari, de suport; i crec que tots els que hem estat treballant amb la policia també sabem que sovint la policia s'ha d'encarregar de resoldre tots els problemes i tots els conflictes i tots els nous reptes que es plantegen a la ciutat, i que és impossible que una força i sobretot només un sector ho faci. Per tant, crec que les forces policials d'arreu d'Europa s'enfronten al mateix repte de necessitar altres actors i altres actors necessiten la policia com a part d'una solució integral i holística. Per tant, per nosaltres, és molt important destacar-ho, i avui volia centrar-me en això, perquè vol dir que els cossos policials, tant en la seva formació, però sobretot en les seves activitats diàries i en la rendició de comptes –i hi tornarem més endavant–, s'han d'integrar en un sistema més ampli. I, normalment, aquest sistema més ampli és diferent en funció del país, però és una estratègia de seguretat local o una col·laboració entre les forces de seguretat i les autoritats locals.

Moltes de les nostres ciutats tenen estratègies de seguretat local en què l'àmbit polític negociarà o redactarà un contracte, un contracte de seguretat o una estratègia de seguretat local que assenyali i aclareixi els papers de cadascun dels actors que he esmentat. Què farà l'estat? Què farà l'ajuntament? Què farà també la policia? I com es regulen aquestes relacions.

I això és especialment important perquè crec que, per garantir la coherència i la qualitat del servei policial actual, cal integrar-ho en una estratègia més àmplia. La policia ha de saber què ve abans i què ve després de la seva intervenció. Un dels elements clau d'això, com he dit, és el marc institucional, és a dir, integrar l'ús de la policia en una estratègia de seguretat local més àmplia. Com es coordinaran amb el pla de mediació? Com es coordinaran amb les forces de seguretat privades que també podrien estar treballant en això en un barri o en una ciutat? Com s'estan coordinant amb altres sistemes d'intervenció pública? Això és el marc institucional.

I després, en un nivell més individual, també es tracta de generar confiança i coneixement, coneixement mutu, entre els diferents agents que estan en el terreny i treballen conjuntament. Una de les dificultats que hem vist a moltes ciutats europees és que els agents de policia arriben a un territori que estan destinats a vigilar i no necessàriament coneixen bé la ciutat. Fins i tot poden tenir falses idees sobre un barri o sobre la població a la qual prestaran servei, i aquest és un dels obstacles més importants, evidentment, per a la policia: el desconeixement del territori. Així doncs, ara tenim iniciatives que veiem a moltes ciutats que s'estan desplegant, per exemple, per donar la benvinguda a nous agents de policia, homes i dones policies, a una ciutat, i la ciutat pot tenir el paper d'introduir-los-hi, de tenir-hi una mena de conversa, gairebé d'ajudar els agents a descobrir el territori. Sabeu què és important? Quina és la cultura local? Quins són els principals agents clau d'aquesta ciutat? I crec que això sembla molt bàsic, però és molt important que treballem la formació inicial, però també la formació contínua, d'entendre els agents de policia, pot ser que estiguin formats en sociologia, potser en antropologia, i també, més bàsicament, que només es reuneixin amb tots els actors clau.

La qüestió de la confiança és fonamental, i un dels reptes més importants als quals s'enfronten tots els nostres cossos policials a tot Europa, i crec que això és interessant perquè és cert, en diferents graus, entre zones més rurals i urbanes, un dels obstacles més importants és la falta de confiança entre la ciutadania i la policia; i tots ho sabeu, i això s'està incrementant, i és una qüestió que hem d'abordar, diria,

amb força urgència. Quan hi ha confiança, l'hem de cuidar; quan està erosionada, hi ha molts mecanismes diferents per intentar restablir-la. Crec que l'opció que realment impulsen moltes ciutats i que molts cossos policials s'hi estan implicant a poc a poc és la idea que el diàleg ha de ser continuat i sostingut i s'ha de promoure fora de les èpoques de crisi. Cada gran ciutat ha tingut incidents petits o grans entre diversos grups de població i cossos policials. Òbviament, hi ha formes de gestió de crisi relacionades i mecanismes de diàleg, però una de les lliçons més importants que podem veure a les nostres ciutats és que, ja ho sabeu, la participació ha de ser continuada, contínua, periòdica, i que les ciutats tenen ara una gran quantitat de mecanismes de participació per relacionar-se amb la ciutadania, per obtenir informació dels ciutadans, també per escoltar la ciutadania, sovint aplicacions, a les xarxes socials..., però també reunions periòdiques, diferents tipus d'assemblees ciutadanes, etcètera. Aquests espais s'utilitzen poc, s'utilitzen ara mateix, crec, de manera insuficient, però a poc a poc també ho fan servir els agents de policia com a forma de conèixer els ciutadans i viceversa.

Per tant, hem d'identificar realment tot aquest tipus de mecanismes institucionals que s'estan creant per relacionar-se amb la ciutadania i veure com les intervencions policials complicades, o fins i tot ordinàries, es poden debatre, revisar i analitzar, una mica col·lectivament, dins d'aquests espais. Crec que la rendició de comptes és una qüestió en què esteu treballant –i jo, per descomptat, aplaudeixo aquest esforç per posar-ho sobre la taula– i la transparència en les intervencions policials; i això és una qüestió amb la qual breguen totes les nostres ciutats, que és, sobretot quan no sou caps de policia, com us hi impliqueu? Com s'assegura que hi hagi un intercanvi de resultats, que hi hagi moments en què la policia pugui compartir els seus resultats, però també obtenir les impressions dels ciutadans sobre la policia com a servei públic i com a servei a la ciutadania. I cada cop més, els serveis públics estableixen mecanismes per obtenir aquesta retroacció, i crec que és interessant que els cossos policials també intentin veure, a poc a poc, com es poden classificar –no necessàriament amb un polze cap amunt o amb un polze cap avall, com un servei privat–, però obtenir aquesta informació i aconseguir també, dins dels seus propis mecanismes d'avaluació, integrar també aquesta noció de servei públic.

Una experiència que volia compartir amb vosaltres, com a exemple també de mecanismes participatius, potser, menys formals, que crec que també ajuden a generar confiança i connexió, és un exemple a Rotterdam, com he dit, un altre membre que és un altre vicepresident del Fòrum Europeu.... L'Ajuntament de Rotterdam el va implantar fa tres anys i té un policia que va pels barris i munta un petit estand emergent, literalment dues cadires i una tauleta, i posa la tauleta en diversos barris en diferents moments, i també es convida a dinar, amb el seu propi entrepà, a les cases de la gent. Això, òbviament, té un cost molt, molt baix. No pretén tenir un vessant d'intervenció, evidentment, sinó que pretén crear comunicació, generar confiança, millorar la imatge també de la policia. En realitat, la intervenció d'aquest policia que fa tres anys que ho fa i que ara ha inspirat altres policies d'altres ciutats neerlandeses, també és important per recollir informació. Perquè, gràcies a aquest mode d'interacció diferent, molt diferent, en realitat s'ha vist que han recollit molta informació que d'altra manera no hauria cridat l'atenció de les forces policials, i també ha millorat la comprensió de la policia sobre com la gent percep la seva acció, i com membres de la comunitat que mai interactuarien amb un funcionari en un entorn oficial, que no necessàriament anirien a una comissaria de policia i potser ni tan sols anirien a una reunió de l'ajuntament, com s'hi poden implicar i com potser els més joves o la gent gran que tampoc hi dedicarien temps ni es desplaçarien per a anar a una reunió, com s'hi poden implicar millor. I això és absolutament clau també per tenir aquests sensors: sensors que signifiquen aquestes maneres de sentir el que passa en una comunitat, tant des d'una perspectiva d'intervenció com de prevenció.

Així que tenia moltes ganes de... No em vull estendre gaire, perquè sé que teniu molts altres compareixents, i potser també tenim temps per a preguntes i respostes. Volia subratllar realment la importància, des de la nostra perspectiva, d'una xarxa europea i també volia destacar que tenim, per descomptat, la Generalitat de Catalunya com a membre i el nostre vicepresident, però també sis ciutats de Catalunya molt diverses, ciutats molt petites i molt grans. I el corpus de coneixements acumulats al llarg dels anys subratlla realment la importància de generar confiança primer entre els professionals; novament, integrar aquesta rendició de comptes i aquest intercanvi de coneixement mutu a través d'estratègies locals de seguretat. Sembla una recomanació institucional, però en realitat és molt pragmàtica i pràctica, que és la clau, si ens basem en l'experiència de les nostres ciutats, per evitar l'escalada en èpoques de crisi.

Així, de nou, la crisi de la covid n'ha estat un exemple, però totes les crisis han demostrat que la crisi s'ha gestionat millor quan els actors implicats es coneixien d'abans, quan treballaven junts, quan cadascú sabia què havia de fer, quins eren els punts forts i els punts febles d'una comunitat i en quins punts d'atenció es podrien centrar. Per tant, la gestió de la crisi –crisi gran o petita, és clar– només pot funcionar si la confiança entre els actors és sòlida, si s'estableixen el coneixement i la confiança. I aquests mecanismes són especialment importants.

I això potser és en el que em vull centrar, no necessàriament en les poblacions de més risc, sinó també en les poblacions més allunyades de les institucions. Les poblacions més allunyades de les institucions variaran segons la ciutat, segons el país. En alguns països, és la població gitana, en d'altres són poblacions migrants d'un país o d'un altre i en d'altres potser només són els joves. Així que variaran, i cada ciutat sap quins són els grups de més risc i a qui és més difícil d'arribar, però aquests grups de difícil accés són els que més necessiten la policia i els que tenen més dificultats per interactuar-hi.

Crec, doncs, que aquest és potser l'últim punt que realment volia destacar i és el treball sobre la rendició de comptes, el treball per generar confiança entre els ciutadans i els agents de policia, el treball sobre idees falses, prejudicis mutus, idees errònies mútues sobre el paper dels altres i potser de vegades també la discriminació que hi ha tant en la població com en els policies és un repte important per a nosaltres. És un gran problema per al sector públic. I crec que, per descomptat, hi ha molts informes, i us convido a consultar també l'Agència de Drets Fonamentals en l'àmbit europeu, que fa una feina fantàstica en aquest sentit, però també molta recerca universitària i altres xarxes que estan centrades en el tema del racisme i la discriminació. Però aquesta discriminació, que, òbviament, va en els dos sentits, és abordada per alguns agents de policia, però molt tímidament fins ara, i crec que aquest és un dels punts en els quals també podem treballar col·lectivament.

Penso en la policia de Brussel·les, per exemple, no fa gaire, que va fer una activitat realment interessant, una espècie de joc de rol dins de la policia que representava diferents situacions de discriminació, contra minories, minories ètniques, però també contra les dones, i ajudava els agents de policia a veure els prejudicis inconscients que de vegades tenien. I això va ser d'una manera humorística, però molt eficient per ajudar els agents de policia a entendre que, fins i tot quan havien passat per una formació, etcètera, etcètera, podien tenir un prejudici inconscient contra un grup o un altre i, per tant, ser menys capaços de servir-los correctament. M'agradaria acabar amb aquest apunt. Molts reptes que s'estan abordant, la confiança, quin és el millor servei públic que pot oferir un cos policial, com ens assegurem que la rendició de comptes, el diàleg permanent estigui realment ben integrat en el mecanisme de participació local... Hi ha pràctiques a tot Europa que són molt prometedores, però que encara són relativament emergents i cal estabilitzar. Així que moltes gràcies per la vostra atenció i estaré encantada de participar en un intercanvi d'impressions i de respondre qualsevol pregunta que tingueu.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltíssimes gràcies per les seves interessants aportacions. I, sí, ara començarem aquesta ronda d'intervencions dels diputats i diputades. Començarem donant la paraula al Partit Socialista i Units per Avançar. El senyor Espadaler té la paraula.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, sí que voldríem agrair l'aportació que fa la senyora Johnston, des d'una perspectiva, jo crec, holística i interessant, perquè aplega tant regions com diferents ciutats, a més a més, de dimensions, de grandàries diferents, i, per tant, té una disparitat de cossos policials i una aproximació al fenomen de la seguretat que, sens dubte, és d'interès per a aquesta comissió.

Permeti'm dir que jo vaig tenir l'oportunitat i el luxe de participar en algunes de les jornades que s'havien fet –si no recordo malament, a Florència, per part de l'EFUS–, i que em va semblar realment atractiu i interessant, sobretot per aquestes múltiples aproximacions en el que és el problema. I celebrem, doncs, que, evidentment, el Govern de la Generalitat sigui molt proactiu en el fòrum, com ho és l'Ajuntament de Barcelona i com ho són altres ajuntaments que hi estan participant.

Vostè ha fet un encadenament de dir com a punt central la confiança, com a element fonamental per prestar aquest servei públic que és la seguretat; que no se circumscriu exclusivament a la cosa policial; la seguretat té aquesta visió més àmplia, absolutament d'acord. I, al servei d'aquesta confiança, vostè parlava de dos aspectes fonamentals: el diàleg i el rendiment de comptes. I, respecte als dos, la pregunta o les preguntes que els voldríem fer són: quins són els millors àmbits marcs de diàleg? S'han de construir àmbits *ad hoc* per fomentar el diàleg entre els cossos policials i la societat o es poden utilitzar altres fòrums? Amb la seva perspectiva aquesta, global, de disset països i regions i ciutats diferents, quina és l'opció no sé si majoritària o més aconsellable, si és que se'n pot aconsellar alguna? Àmbits específics només per a la seguretat o utilitzar altres canals de diàleg entre l'Administració i la ciutadania?

I el mateix sobre el tema del rendiment de comptes. Hi ha un capítol que és paral·lel al rendiment de comptes –que és una qüestió important a l'hora de generar aquesta confiança–, que són els elements de control externs a la policia. Aquesta comissió debat..., un dels debats que hi han i que planen –una de les reflexions, més que debat, perquè no debatem entre nosaltres, no és el moment de fer-ho– és sobre la necessitat de mecanismes de control; en alguns casos, alguns grups creuen que control extern de la policia, diferent del judicial, òbviament, diferent del politicoparlamentari, òbviament. Quina és l'opinió, si és que en tenen una de formulada, o quines són les experiències, si és que en coneixen algunes, doncs, de mecanismes de control extern de la policia, que no siguin judicials, que no siguin politicoparlamentaris. A veure si hi ha alguna experiència en aquests entorns policials que vostès coneixen.

I reiterar, doncs, l'agraïment per les seves aportacions, que sens dubte són de gran interès per a la comissió.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari VOX, i té la paraula el senyor Macián.

Sergio Macián de Greef

No haré preguntas. Muy amable. Muchas gracias.

La presidenta

Seria el torn de la Candidatura d'Unitat Popular, la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. Senyor Pellicer, té la paraula.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyoreta Johnston, per la seva intervenció. Breument, ens interessaria també aquest element, que també comentava l'anterior diputat, respecte a la confiança, i com poden afectar certes situacions que en la societat es poden viure com a injustes per actuacions policials o..., com que queden impunes, malgrat que hi hagi hagut unes males praxis molt evidents..., com ens pot haver passat en diversos casos. En el cas català, doncs, amb mobilitzacions en què hi ha persones que han resultat ferides molt greus, en què hi ha hagut atropellaments per part de furgones policials, en què hi ha hagut pèrdues d'ulls o lesions al crani molt greus, i la dificultat que ha suposat poder, diguéssim, arribar a les responsabilitats que hi ha hagut per part dels agents concrets, no només per part dels agents concrets, sinó també per part dels operatius, i també vinculat a la falta de transparència dels propis cossos i fins i tot dels propis departaments en determinades ocasions.

Nosaltres pensem que això és un factor fonamental que dinamita qualsevol tipus de possibilitat de confiança entre els cossos policials i la societat i que no està ben resolt, en el cas català, pels reiterats casos d'impunitat i males praxis que no han acabat, per exemple, ni tan sols identificant els autors perquè hi ha hagut una falta d'informació, una opacitat fins i tot en seu judicial, no?

A partir d'aquí, doncs, també volíem aprofundir en el..., si ens pot aprofundir en la confiança respecte de la rendició de comptes i la transparència, i en quins mecanismes podem assolir o podem treballar perquè aquesta rendició de comptes o aquesta, diguéssim, impunitat d'aquestes males praxis deixi d'existir. També aprofundir en l'element de mecanismes de control extern, com hem pogut veure arreu del món que hi ha diversos mecanismes, hi ha diversos elements.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara serà el torn de Junts per Catalunya, el senyor Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Sí. Sobretot agrair a la senyora Johnston, doncs, la seva intervenció. Agrair-li que ha estat molt il·lustrativa, molt interessant. De la seva intervenció m'apuntaria algunes preguntes que ja li han fet anteriorment i també alguna altra que m'ha sorgit que voldria a veure si en pogués fer una petita reflexió.

Perquè, primer de tot, bé, he trobat interessantíssima aquesta conclusió de que, quan s'és capaç de generar confiança, és la millor –si no ho he entès malament, eh?– eina de prevenció i a la vegada és quan es tenen també més eines després, quan s'ha d'afrontar una crisi, no? Però, en el marc d'això, sí que, pels models que ha explicat, entenc que ha parlat del barri, ha parlat de la ciutat, ha parlat de maneres de generar confiança, fins i tot, d'una proximitat tremenda, fonamentalment, és ser part de la comunitat, he entès, eh?

Però, clar, al final, la societat és molt complexa, no?, i es van establint cercles de complexitat que superen segurament aquesta qüestió més local, de capillaritat. I, en aquest sentit, si hi ha alguna reflexió que hagin fet vostès, o ho tenen treballat, de quins són els models òptims, diguéssim, per a aquesta dimensió d'atacar els problemes. Hi ha, segur, una vessant més local, més del barri, de la proximitat. Però llavors, clar, hi ha altres complexitats que segurament..., i més la tendència que cada cop tot és més global... No ho sé, l'hi trasllado com a pregunta, si hi han reflexionat, i a on estem, en aquest sentit.

Però és evident, eh?, que conèixer el lloc i incorporar-se en el lloc ens sembla fonamental. I, efectivament, especialment, a vegades algú treu una plaça i apareix en una ciutat allà on, segurament, només l'havia sentit anomenar i ha de fer tota aquesta tasca, no?, d'entendre-la.

I llavors, també, si pot fer una petita reflexió... Perquè jo crec que, durant molts anys, justament això que vostè està explicant d'alguna manera..., o sigui, els cossos

de seguretat transmetien que eren autoritat, no?, que hi havia una força, hi havia... I, per tant, justament la idea que vostè explica que és més eficient o que arriba a quotes d'èxit més importants és una altra filosofia, realment, d'entendre les forces de seguretat. I, en aquest marc, doncs, bé, també, si tot això està sent objecte de debat, en quin punt està. I, d'alguna manera, les dos maneres d'entendre –i vaig acabant, presidenta, moltes gràcies– els cossos, que és, una, amb aquesta proximitat, i l'altra, com a eina d'autoritat..., a on està aquest debat?

I moltes gràcies, moltes gràcies per la seva intervenció.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del diputat d'Esquerra Republicana. El senyor Homrani té la paraula.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Johnston, per la seva participació a aquesta Comissió d'Estudi del Model Policial. I tots ho hem dit en certa manera, i crec que la seva intervenció ha sigut molt clara entorn dels aspectes bàsics que ens volia traslladar, que és la generació de confiança i el coneixement de l'entorn, per simplificar-ho amb dos grans idees. A partir d'aquí, ha anat desenvolupant altres aspectes. Jo voldria que aprofundís una miqueta entorn d'un aspecte que crec que és necessari, que crec que és interessant, que aquí ja s'està començant a treballar en el Cos de Mossos d'Esquadra i en les policies locals, però que s'ha d'aprofundir molt més. I conèixer si vostè, des de la direcció executiva del Fòrum Europeu de la Seguretat Urbana, coneix altres experiències al respecte, que és: cada cop som societats més diverses; més diverses en molts àmbits: en l'àmbit etnocultural, en l'àmbit religiós, en l'àmbit d'orientació sexual, en l'àmbit de la identitat de gènere. De quina manera hem de treballar encara més perquè els cossos policials també representin aquesta diversitat com a mecanisme també per generar confiança i per sentir-se representat?

En el fons, quan vostè parlava de la necessitat d'espais de comunicació, són espais de coneixença i de reconeixença, i, quan reconeixes, reconeixes també totes les parts implicades. Doncs una miqueta si coneix experiències entorn d'aquest element, que aquí l'estem començant a treballar, que les policies locals també l'estan començant a treballar, però que som conscients que és un dels grans reptes, en general, de la majoria de cossos policials en el món.

En segon aspecte, sí que m'agradaria que, entorn d'aquest rendiment de comptes, aquests mecanismes de control que haurien d'haver-hi en qualsevol servei públic... I aquí enganxo una part de la seva intervenció, perquè crec que és essencial. La seguretat és un dels serveis públics més importants i, com tot servei públic, hem de poder treballar entorn d'aquest rendiment de comptes cap a la ciutadania, que al final és a qui se li dona el servei. I aquest control que ha d'haver-hi en l'àmbit policial, o en l'àmbit educatiu o sanitari o en qualsevol dels àmbits que situï..., m'uneixo una miqueta a les preguntes que li han situat: coneix bones pràctiques, models, que s'adaptin també a l'entorn? Perquè cada mecanisme entenc que s'adapta a l'entorn civil, comunitari, de la societat on es mou. I m'agradaria que pogués aprofundir en aquests dos aspectes que li he situat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, bé, ara li tornem a donar el torn a la senyora Elizabeth Johnston perquè pugui respondre i afegir les consideracions que estimi. Té un temps entre deu i quinze minuts.

Elizabeth Johnston

Thank you very much. Thank you for your questions. Your questions hold a lot of the answers, I think already, because you've already very clearly thought about

this, and I don't have any recipe or solution to offer but let me react to some of your suggestions and thoughts.

One question was about, «do we need ad hoc mechanisms to engage in this dialogue, or do we want to integrate into other broader, general and existing mechanisms?» I would say both. I would say especially in so many cities with a very tense situation between citizens and police forces in general, I would say we have to engage in every way possible. Which is also why I gave you this example of this policeman in Rotterdam that just sets up his chair and goes to dialogue with people where they are in their neighbourhoods, because those people would never come to a public meeting, for instance. I think it's important to have those two aspects at the same time, meaning: integrating police issues and security issues into broader existing mechanisms, civil society panels, neighbourhood groups, all of the mechanisms, and this again is very different from country to country, but all of our European cities today are setting up, or have set up, these consultative areas or spaces for citizens to engage with their local authorities. So a lot of times, it's about urban spaces and public spaces, but I think it's very important to bring policing issues, to bring security issues as well, into those existing spaces.

It's also important to have ad hoc mechanisms so that citizens recognise the will and the desire of the police service to engage in a dialogue. It's important for citizens to understand that the police is open to a regular dialogue, and this leads to other questions, other questions and reflections that you shared. I think it's essential to have mechanisms that are both dialogue and potentially, even complaint boards or feedback, be it positive or negative, from citizens and police.

I think one thing I just want to be clear is that I am not suggesting that these dialogue mechanisms at a local level replace the official internal mechanisms of the police. I think, when there is police violence, and that unfortunately exists in every country and probably in every police force, there are incidents of violence between police officers and citizens. I think, of course, each police force has their internal mechanism, and that has to be the, sort of, official response to an incidence of violence. I'm suggesting that, on top of that, we have other mechanisms, and that on top of the police mechanism and an internal regulation, that there be spaces within a city, before and after an incident, to discuss also, why not, discuss difficult moments? I know the City of Barcelona, for instance, was engaged in a project a few years ago, and I think it's still probably working on that, on having difficult conversations between police officers and young people, and role-playing and using different mechanisms to discuss those difficult situations. But this does not replace, of course, the official mechanisms that would have an incidence, for instance, on the career of the police officer, etc.

So I would say create ad hoc situations and mechanisms for the police and the population to interact, but also integrate and invest oneself in all of the participatory venues that already exist, and local authorities are a fantastic ally, and are a fantastic partner for police officers in that, because they have these mechanisms with civil society.

You also mentioned a very important question for our cities that comes up all the time, is that some of the issues that we face are very complex and very linked to broad international, hard to grasp and hard to sort of see the beginning and the end of complex issues. Oftentimes, our cities, our local and regional authorities that are members of the Forum may feel overwhelmed by saying, «Can I really do something when I'm the mayor of a city of 200,000 people in Europe? Can I really do something against violent extremism and people going away to a foreign land to fight? Can I really do something against organised crime?» And I think the answer is yes, because the individuals who are engaged in this and the individuals who are impacted are local citizens. So I think this is a really fundamental issue of saying, yes, those issues are complex and international. And yes, the drug market is an in-

ternational drug market, for instance; and no, even a big city like the City of Barcelona, or a smaller city, is not going to tackle the international drug market by itself, but the roots and the impacts are at a local level.

So when we look at organised crime, it's a really good example, the people who are going to engage and become involved in networks are our fellow citizens in our cities. So if we build resilience within our citizens, if we build also resilience within our communities, for our communities to be less infiltrated, then organised crime coming from another country, coming from a global perspective, are also going to have much less ability to infiltrate or to weaken our communities. So that complexity, I think, is something that should not stop us from acting, but just should lead us to see how we can contribute, how we already contribute, and how we can contribute to a broader solution, which is why the local level needs to work in partnership with not only the national level, the federal level, but also a more global community of practise.

I'm glad you also mentioned the idea of society becoming more complex and more diverse, and how we evolve so that we're representative of this. The first issue, and this is something that we're actually just starting to launch as a major topic within our organisation, is how do we include more women? Because there's 50% of women in the population, there's not 50% of women in the police forces all over Europe at all, and women are insufficiently in leadership positions in police forces. And also we want to explore, will that change something? How do we ensure that women's voices are not only there, but also heard? But what's true for women is also true for ethnic minorities, for sexual orientation minorities, etc., etc. It's going to be a massive effort, not only from a recruitment perspective, but also from a training perspective and from a management perspective, to change police forces, to make them representative of society. I think it's a major issue. It's not to say that our current police forces in different cities are ineffective, but to progress, they have to progress with society and become aware, not only of the need for more diversity, but, as I was saying earlier, also of their biases. So this is true for any company, this is true for any group.

It is sometimes hard for public service to admit that we're not neutral, we're not perfect, and that there's discrimination, conscious or unconscious, that there are biases, and that those biases obviously go against the very nature and the very purpose of service to the public. That's why the accountability –and maybe just to finish on that– the accountability mechanisms need to also be open to that issue of discrimination. It's not only about recording incidents in public order management or incidents between individuals and the police force, it's also about recording perceptions. And one of you asked about the different examples, and we have some municipal policies now that are adding onto –again adding, and I really want to insist on that– not replacing the official internal regulation that is internal to police forces and needs to remain a mechanism, but adding ethical boards or participatory boards that have university experts, citizen representatives that are able to sort of filter and work to analyse and filter the demands, filter maybe sometimes some of the complaints, also filter some of the feedback that can be either positive or negative, and analyse and work with the police force to see, to think of ways of improvement. So again, and I really want to insist on that, not necessarily a crisis management, not only a recording of incidents, but rather an analysis, an ongoing and permanent analysis with these ethical committees, for instance, of how the local police force can be best used.

We have in many cities now citizen boards that are set up to accompany the issue of CCTV. How is CCTV set up in a city? Where are the cameras? How is it used? What is police doing with the footage? How is it used for the police strategy, etc., etc.? These boards, for instance, are useful for many reasons. They're not necessarily questioning the use, the value of CCTV even, but they're useful because they

force all of us, they help all of the stakeholders understand the added value, and analyse if there is or not an added value, for instance, to CCTV. They also help defuse the scepticism of some community groups which might not understand why the police is intervening or why the police is not intervening, and therefore help again build that trust. So these sort of ethical boards, I've actually had the opportunity to participate in many of those discussions where you have citizen groups and the police explaining what they're doing about public safety in this big square or what... how they're using, how they're trying to... what the strategy can be at night-time, in this area, etc. Once citizens better understand the constraints also, of the police officers, how the means that they have to interact, and that there's actually a strategy, then there's much less scepticism and much less mistrust, and a dialogue can start.

Many of you must have heard also of participatory walks and exploratory walks. They're different names, but oftentimes, it's used to focus on women's safety, but in reality, it's not only about women's safety, these are walks where police officers can go through a neighbourhood with citizens, noting what creates a sense of safety, and what makes people feel unsafe. Maybe it's lack of lighting, maybe it's lack of visibility, maybe it's unsafe crossing of a street. And this is interesting, not only because we get citizen feedback on what makes them feel unsafe, but also because, during the walk, people understand why the police doesn't intervene, and police officers might understand what citizens are experiencing.

So, again, there's a multitude of very sophisticated or very unsophisticated and inexpensive and easy to set up mechanisms to have those regular conversations. I'm sure I did not answer all of your questions, but I don't want to be too long and take too much of your time.

(Traducció.)

Moltes gràcies. Gràcies per les vostres preguntes. Les vostres preguntes contenen moltes de les respostes, crec que perquè ja hi heu pensat molt clarament, i no tinc cap fórmula ni solució per oferir, però deixeu-me respondre alguns de les vostres propostes i reflexions.

Una pregunta era «necessitem mecanismes ad hoc per participar en aquest diàleg o volem integrar-nos en altres mecanismes més amplis, generals i existents?» Jo diria que les dues coses. Sobretot a les ciutats amb una situació molt tensa entre els ciutadans i els cossos policials en general diria que ens hi hem d'implícicar de totes les maneres possibles. Per això també us he posat aquest exemple d'aquest policia de Rotterdam que només col·loca la seva cadira i dialoga amb la gent quan són al seu barri, perquè aquesta gent mai no aniria a una reunió pública, per exemple.

Crec que és important tenir aquests dos aspectes alhora, és a dir: integrar qüestions policials i de seguretat en mecanismes existents més amplis, grups de societat civil, grups de veïns, tots els mecanismes, i això, de nou, és molt diferent en funció del país. Però totes les nostres ciutats europees actualment creen, o han establert, aquestes àrees o espais de consulta perquè els ciutadans puguin relacionar-se amb les autoritats locals. Sovint, doncs, es tracta d'espais urbans i d'espais públics, però crec que és molt important plantejar qüestions policials, també qüestions de seguretat, en els espais existents.

També és important disposar de mecanismes ad hoc perquè la ciutadania reconegui la voluntat i el desig de dialogar del servei policial. És important que els ciutadans entenguin que la policia està oberta a un diàleg periòdic i això porta a altres preguntes i reflexions que heu compartit. Crec que és fonamental disposar de mecanismes de diàleg i, possiblement, fins i tot oficines de queixa o d'intercanvi d'impressions, siguin positives o negatives, per part de la ciutadania i la policia.

Crec que l'única cosa que vull deixar clara és que no proposo que aquests mecanismes de diàleg en l'àmbit local substituïxin els mecanismes interns oficials de la policia. Crec que quan hi ha violència policial, i això, malauradament, passa en tots els països i probablement en tots els cossos policials, hi ha incidents de violèn-

cia entre policies i ciutadans. Crec, per descomptat, que cada cos policial té el seu mecanisme intern i aquesta ha de ser la resposta oficial a un incident de violència. La meua proposta és que, a banda, tinguem altres mecanismes, i que a més del mecanisme policial i un reglament intern, hi hagi espais dins d'una ciutat, abans i després d'un incident, per parlar també, per què no, per parlar de moments difícils? Sé que l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, es va embarcar en un projecte fa uns anys, i crec que probablement encara hi està treballant, per mantenir converses difícils entre policies i joves, amb jocs de rol i fent servir diversos mecanismes per parlar d'aquestes situacions difícils. Però això no substitueix, és clar, els mecanismes oficials que tindrien incidència, per exemple, en la trajectòria de l'agent de policia, etcètera.

Per tant, diria crear situacions i mecanismes ad hoc perquè la policia i la població interactuïn, però també integrar-se i implicar-se en tots els espais participatius existents, i les autoritats locals són un fantàstic aliat i soci per a la policia perquè tenen aquests mecanismes amb la societat civil.

També heu mencionat una qüestió molt important per a les nostres ciutats que sempre sorgeix, que és que alguns dels problemes als quals ens enfrontem són molt complexos i estan molt lligats internacionalment, són difícils d'entendre, i és difícil veure el principi i el final de qüestions complexes. Sovint, les nostres ciutats, les nostres autoritats locals i regionals que són membres del Fòrum es poden sentir aclaparades i dir: «Realment puc fer-hi alguna cosa sent l'alcalde d'una ciutat de 200.000 habitants a Europa? Realment puc fer alguna cosa contra l'extremisme violent i la gent que marxa a un país estranger per lluitar? Realment puc fer alguna cosa contra el crim organitzat?» I crec que la resposta és sí, perquè els individus que es dediquen a això i els que s'hi veuen afectats són ciutadans locals. Per tant, crec que aquest és un tema realment fonamental de dir, sí, aquests temes són complexos i internacionals. I sí, el mercat de drogues és un mercat internacional de drogues, per exemple; i no, fins i tot una gran ciutat com Barcelona, o una ciutat més petita, no abordarà per si sola el mercat internacional de drogues, però les arrels i els impactes es troben en l'àmbit local.

Així, quan ens fixem en el crim organitzat –n'és un bon exemple–, les persones que participaran i s'involucran en xarxes són els nostres conciutadans a les nostres ciutats. Per tant, si construïm resiliència entre els nostres ciutadans, si construïm també resiliència dins de les nostres societats, perquè les nostres societats estiguin menys infiltrades, el crim organitzat procedent d'un altre país, des d'una perspectiva global, també tindrà molta menys capacitat d'infiltrar-se o debilitar les nostres societats. Així, aquesta complexitat, crec, no ens ha d'impedir d'actuar, sinó que només ens ha de fer veure com hi podem contribuir, com ja hi contribuïm i com podem contribuir a una solució més exhaustiva. Per això localment cal treballar en col·laboració no només amb l'àmbit nacional, l'àmbit federal, sinó també amb una comunitat de pràctica més global.

M'alegro que també hàgiu mencionat la idea de la societat cada cop més complexa i més diversa, i com evolucionem per ser-ne representatius. El primer tema, i això és una qüestió que en realitat tot just comencem a impulsar com a tema important dins de la nostra organització, és com hi implicarem més dones? El fet que hi hagi un cinquanta per cent de dones a la població, no significa que hi hagi un cinquanta per cent de dones als cossos policials d'arreu d'Europa i les dones no ocupen prou llocs de lideratge en cossos policials. I també volem explorar si això canviarà alguna cosa? Com ens assegurem que la veu de les dones no només hi sigui, sinó que també s'escolti? Però el que és cert per a les dones també ho és per a les minories ètniques, per a les orientacions sexuals minoritàries, etcètera. Serà un esforç enorme, no només des del punt de vista de la contractació, sinó també des del punt de vista de la formació i de la gestió, per canviar els cossos policials, per fer-los representatius de la societat. Crec que és un tema important. No vol dir que els nostres cossos policials

actuals en diferents ciutats siguin ineficaços, sinó que per progressar han de progressar amb la societat i prendre consciència no només de la necessitat de més diversitat, sinó, com deia abans, també dels seus prejudicis. Així que això és una realitat en qualsevol empresa, això és una realitat en qualsevol grup.

De vegades és difícil que el servei públic admeti que no som neutrals, que no som perfectes i que hi ha discriminació, conscient o inconscient, que hi ha prejudicis i que aquests prejudicis, òbviament, van en contra de la naturalesa i del propòsit de servei públic. És per això que la rendició de comptes, i potser per acabar, els mecanismes de rendició de comptes també han d'estar oberts a la qüestió de la discriminació. No es tracta només de registrar incidents en la gestió de l'ordre públic o incidents entre particulars i el cos policial, també es tracta de registrar les percepcions. I un de vosaltres ha preguntat sobre els diferents exemples, i ara tenim algunes polítiques municipals que els hi afegeixen, però –ho torno a dir i vull insistir-hi–, no substitueixen el reglament intern oficial que és intern als cossos policials i que ha de continuar sent un mecanisme, però hi afegeixen comitès d'ètica o assemblees de participació que compten amb experts universitaris, representants de la ciutadania capaços de filtrar i treballar per analitzar i filtrar les reivindicacions, filtrar potser algunes de les queixes, també filtrar alguns dels comentaris que poden ser positius o negatius, i analitzar i treballar amb la policia per veure, per pensar com millorar. Així, ho repeteixo, i vull insistir molt en això, no necessàriament una gestió de crisi, no només un registre d'incidències, sinó una anàlisi, una anàlisi contínua i permanent amb aquests comitès d'ètica, per exemple, de com a la policia local se li pot donar el millor ús.

Ara tenim a moltes ciutats assemblees ciutadanes que es creen per acompanyar el tema de les CCTV. Com s'instal·len les CCTV en una ciutat? On són les càmeres? Com s'utilitzen? Què fa la policia amb les imatges? Com s'utilitzen per a l'estratègia policial, etcètera? Aquestes assemblees, per exemple, són útils per moltes raons. No necessàriament qüestionen l'ús, o fins i tot el valor, de les CCTV, però són útils perquè ens obliguen a tots, ajuden tots els actors a entendre el valor afegit i a analitzar si hi ha un valor afegit o no, per exemple, en les CCTV. També ajuden a calmar l'escepticisme d'alguns grups socials que potser no entenen per què la policia intervé o per què la policia no intervé i, per tant, ajuden a restablir aquesta confiança. Així doncs, aquest tipus de comitès d'ètica..., he tingut l'oportunitat de participar en molts d'aquests debats on hi ha grups de ciutadans i la policia explica què estan fent quant a la seguretat pública en aquesta gran plaça o què..., com es fan servir, com estan intentant..., quina pot ser l'estratègia a la nit, en aquest àmbit, etcètera. Un cop els ciutadans entenen millor les limitacions també dels agents de policia, i dels mitjans que tenen per interactuar, i que en realitat hi ha una estratègia, després hi ha molt menys escepticisme i molta menys desconfiança i es pot iniciar un diàleg.

Molts de vosaltres també heureu sentit parlar de caminades participatives i caminades exploratòries. Són noms diferents. Sovint s'utilitzen per centrar-se en la seguretat de les dones, però, en realitat, no només es tracta de la seguretat de les dones, es tracta de passejades en què els agents de policia poden recórrer un barri amb els ciutadans, observant el que crea una sensació de seguretat i el que fa que la gent se senti insegura. Potser és falta d'il·luminació, potser és falta de visibilitat, potser és una cruïlla insegura d'un carrer. I això és interessant, no només perquè rebem comentaris dels ciutadans sobre què els fa sentir insegurs, sinó també perquè, durant la caminada, la gent entén per què la policia no intervé i els agents de policia poden entendre què experimenten els ciutadans.

Per tant, hi ha una multitud de mecanismes molt sofisticats o molt poc sofisticats, barats i fàcils de configurar per mantenir aquestes converses periòdiques. Estic segura que no he respost totes les vostres preguntes, però no em vull estendre massa i prendre-us temps.

La presidenta

Doncs moltíssimes gràcies per les seves respostes, per tota la seva intervenció, per les aportacions a aquesta comissió i per la feina que fan cada dia. Jo mateixa, quan vaig ser alcaldessa de Badalona, vaig tenir també l'oportunitat de participar a alguns dels debats i de les trobades d'aquesta mirada global sobre la seguretat, doncs, de la que tenim moltes coses per aprendre. Moltíssimes gràcies, una vegada més, per les seves aportacions...

Elizabeth Johnston

Thank you.

(Traducció.)

Gràcies.

La presidenta

...per la seva predisposició, i esperem poder comptar amb vostè més endavant o fer-li arribar les conclusions a les que arribarem.

Adeu-siau. Gràcies.

Ara faríem...

Elizabeth Johnston

Thank you very much.

(Traducció.)

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Faríem ara uns minuts de..., pel canvi de nom de compareixents. Fem uns minuts de... Cinc minuts, no?, serien.

La sessió se suspèn a la una del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dues i dos minuts.

La presidenta

Doncs, diputats i diputades, reprenem la sessió, agraint també la presència de les persones que ens acompanyeu com a públic, les que ens seguiu des del canal del Parlament.

Compareixença de Thomas Probert, professor de la Universitat de Pretòria, per a exposar els models d'ordre públic internacionals

357-00606/13

Donarem la benvinguda i agraiem al senyor Thomas Probert, professor de la Universitat de Pretòria, la seva compareixença davant d'aquesta comissió. Thank you very much and welcome, Mr Thomas Probert. Thank you for your willingness for being here in the Police Model Study Commission of the Parliament of Catalonia. Li donem la paraula per a la seva intervenció, i després ja passarem a les preguntes dels diputats i diputades, i tornarà a tenir un període per poder completar i respondre. Doncs, així, reiterar aquest agraïment, aquesta predisposició, i començem amb la seva intervenció.

Moltes gràcies.

Thomas Probert (professor de la Universitat de Pretòria)

(El compareixent intervé mitjançant videoconferència.) (L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Thank you very much, Madam Chair. It's a great, great pleasure to be here. I'm going to share some slides. I send my apologies for both speaking in English and presenting slides that are in English. However, the good news is that the majority

of these slides contain language from three UN documents that I'm going to use to guide my presentation, and all three of those UN documents have been translated at least into Spanish, if not into Catalan, and I've shared the Spanish versions of those documents along with these slides with the Secretariat. So I assume that you will have access to those in due course.

As I mentioned, I'm going to speak today on the basis of three documents produced by the international community in recent years that I think provide key reference points for a discussion of the policing of public assemblies. They've been produced out of a combination of processes of the UN Human Rights Council and of one of its principal treaty bodies, one of the UN's principal treaty bodies, the Human Rights Committee, and then a combination process.

So the first joint report was produced by two of the Council's special rapporteurs, the Special Rapporteur on Summary Executions, Christof Heyns, and the Special Rapporteur on Peaceful Assembly, Maina Kiai, pictured here on the left, who produced a joint report at the request of the Council between 2014 and 2016. And that joint report, I think, has become an incredibly widely used reference point in the name of the resolution, for the proper management of assemblies.

The second document, produced by the treaty body more recently in 2020, for a process that lasted from 2018 to 2020, is a general comment on Article 21 of the International Covenant, which provides for the right of peaceful assembly, and that document contains a great deal more than just the management of assemblies: it's a less practical document, and more guided towards the protection of a particular human right, the right of peaceful assembly. But nonetheless, I think, it is quickly becoming the main reference point.

And then thirdly, a document that emerged out of a recommendation made in the first document by many other actors around the Council at the time, observing a need for clearer guidance from the international community about weapons, other than firearms, in the use of force by law enforcement; also published in 2020, though it was completed and adopted in 2019, the UN's human rights guidance on less people, weapons and law enforcement, which I think provides some useful, more technical guidance on the ways in which all stakeholders should be involved in the procurement, testing, training, use and monitoring of less lethal weapons in law enforcement, including in the context of assemblies.

So I'm going to start with the first of these documents, which I'm not going to dwell on for too long, but simply to highlight that it is organised, I think, around ten very helpful key principles with respect to the management of assemblies, four of which I'm going to highlight in this context. And the first of which, that I think, if one had to pick on a single principle to guide this whole presentation, is the obligation, the guiding obligation of States with respect to public assemblies, that their obligation is to facilitate those assemblies, which I think, and the report goes on to detail, involves a great deal of communication, the development of contingency plans, the importance of building and nurturing a relationship of trust between the authorities, those responsible for the management of assemblies, and the organisers and participants involved in the assemblies; but also, it is a clear caution that such prior communication and collaboration around assemblies must be voluntary on the part of the assembly organisers. Then, the fifth principle, a clear articulation of international law around the fact that force shall not be used unless it's strictly unavoidable, and always in accordance with human rights law standards, some of which we'll discuss a little more later, and a clear articulation of the importance of individuals and organisations observing and monitoring assemblies.

And I think, in the context of the study that you are undertaking, this commitment to the importance of the role of monitoring, quite broadly conceived, of all dimensions of an assembly, and also a clear commitment to the importance of independent institutions within that process, is importantly provided here, as in all three

of these documents. To the end of then the 10th principle, the State and its organs being held accountable for their actions in response to assemblies.

And with respect to that accountability, the report provides some clear guidance: the expectations that accountability should be prompt and effective; investigations into allegations of violations in the context of assemblies should be prompt and effective, independent and impartial; and the expectation that any body reviewing assemblies in that context must also be capable of some degree of public scrutiny.

That's all I'm going to say about the Joint Report. I'm going to dwell on the two more recent documents; and so the General Comment starts, as one would expect, with a definition of the event that it is largely guiding –what is a peaceful assembly?– and defines both the assembly and the peacefulness part of this.

With respect to the policing of an assembly, I think the salient distinctions here involve both indoors and outdoors: the fact that the committee recognises the fact that the right continues to apply to online gatherings is interesting, but probably not something that the police need to concern themselves with, that it relates to both planned and spontaneous gatherings, and that it applies clearly whether an assembly is stationary or mobile: processions and marches are peaceful assemblies as much as stationary pickets and vigils.

With respect to the peacefulness part, and this often being the more complex part of the definition, a peaceful assembly is one that is non-violent, where 'violent' means an assembly characterised by the use of physical force against others likely to result in injury or death, creating quite a high threshold for the kind of violence one would need to see in an assembly for it to be characterised as non-peaceful, and explicitly making clear that mere pushing and shoving, and indeed other inconveniences associated with assemblies –disruption to vehicular movement or the daily activities of others– do not amount to, clearly do not amount to violence in that context. However, that said, the dividing line between an assembly that is peaceful and one that is not is not always clear, but the committee, I think, provided very, very clearly that a presumption should exist in favour of considering an assembly peaceful.

And it also made clear here, and at various other points in its General Comment, that while the right of peaceful assembly is by definition something enjoyed collectively, it pertains to the individual and it is therefore the individual's peaceful or non-peaceful conduct that is relevant in determining whether or not they are enjoying the right. The fact that some participants in an assembly may be behaving violently does not render the entire assembly violent and, to the greatest extent possible, law enforcement officials must always respond to the violence of certain participants while allowing, and indeed facilitating, the rest of the assembly to continue.

Just to note with respect to that other principle that was highlighted from the Joint Report, the General Comment also highlights and endorses the role of a range of different stakeholders in monitoring assemblies and explicitly monitoring the response of law enforcement officials to an assembly. It makes clear that those activities of monitors must not be unduly limited, including, clearly, that there should not be reprisals against independent monitors and observers, that their equipment must always be protected. And also this, I think, practically a very useful standard, that even in the circumstance where an assembly is dispersed –and we'll come on later to discuss the rarity of the circumstance in which that may be legitimate– but even if an assembly is dispersed, the right to monitor that assembly and to monitor the law enforcement's practise of dispersing it continues.

And I think there is here, as there is elsewhere, a commitment to the good practise of the involvement of entities, such as national human rights institutions, in the monitoring of assemblies. The General Comment doesn't explicitly say it, but I think it flows naturally from this final observation that there need to be channels of routine communication about the process of responding to assemblies between

the authorities and those institutions that are mandated or adopt the practise of routinely monitoring assemblies.

So I'll say a little bit about the specific standards in the General Comment with respect to the conduct of law enforcement officials. The first two elements on this slide: that authorities must work towards establishing communication and wherever possible, in the planning of the response to an assembly where the presence of law enforcement officials is required. I think the committee tried to be very clear about the fact that the presence of law enforcement officials should not always be required, that, in a great many cases, the appropriate response of the authorities to a notification of the intention to hold an assembly may be nothing. But where there does need to be law enforcement presence, that it should be planned and conducted with the objective of enabling the assembly to take place as intended, which I think is the framing of the obligation of facilitation explicitly for the police.

The obligation that law enforcement officials must de-escalate situations that might result in violence, exhausting, non-violent means wherever possible. In order to do that, law enforcement officials must be properly equipped. I'll say a little bit more about equipment when we come on to look at the less lethal weapons guidance, but the General Comment clearly also highlights that obligation.

And the State's approach must be consistently aimed at promoting a culture of accountability, which also entails expectations with respect to how law enforcement officials are equipped. For example, the idea that uniformed officials in the context of an assembly must always be displaying easily recognisable identification. The clear advantages of being able to identify individual officers in the aftermath of an assembly has, for investigations into what has happened, I think, underpins that obligation.

A clear, I think now uncontested contention, is that firearms are not an appropriate tool for the policing of assemblies. The committee doesn't go as far as to say that police attending an assembly should not even be carrying firearms, though as a matter of comparative national practice, that is a tactical decision taken by many police forces around the world; but if law enforcement officials are carrying firearms in the context of an assembly, they must never be used simply to disperse the assembly.

And on the subject of dispersal, the General Comment goes into some detail about the standard for dispersal, relating to that idea that I expressed earlier, that the violent conduct by certain participants of an assembly does not, should not impact the ability of other participants in the assembly to continue exercising their right to peaceful assembly, and that therefore there is a requirement that the violence within an assembly would need to have become widespread before dispersal could be considered as a tactic.

There clearly are certain circumstances in which authorities may need to consider dispersing an assembly, which is nonetheless peaceful, but the standard that the Human Rights Committee has suggested applies in such contexts is that the level of disruption being caused by the assembly must be serious and sustained.

So to turn finally to the third document that I referred to, specifically providing guidance around the equipment of law enforcement officials in the context of assemblies, and the process that must take place long before an assembly takes place, the guidance on less lethal weapons includes suggestions of the processes for the design, the conception of the fact that a particular kind of equipment may be needed, the planning, the procurement, the testing, and the training that must all take place before an officer steps onto a public street, carrying a piece of equipment or envisaging its use, and also includes guidance later on, with respect to the way that that use must be monitored and the way that then the insights gleaned from that monitoring and review of the use of equipment must feed into police training.

I know that, in the Catalan context, the use of various forms of rubber bullets or rubber balls has been considered and is being considered by yourselves. The less

lethal weapons guidance includes specific reference to a whole range of different weapons, of which this general category of kinetic impact projectiles is one and, in each case, it provides a specific standard for their use, in the case of kinetic projectiles being... with a view to addressing an imminent threat of injury to the official or to the member of the public; and also as specific guidance with respect to those circumstances where they shouldn't be used, not in automatic mode, not the use of multiple projectiles; and I think, inferred from that, not the use of this particular kind of weapon for the dispersal of an assembly.

And the importance of gathering all kinds of contextual information about the use of these weapons, in a sufficiently disaggregated way as to understand the way in which they impact different communities or different contexts of use, and the role that independent institutions in collecting and reporting on that data can play are highlighted by the guidance and, as I say, must feed into then police training. So a kind of a circle, a mutually beneficial circle, where the insights from the review of use contributes to the way in which both the frontline officers and, indeed, their commanders, are trained and make their plans for the future.

Which brings me then just to some concluding thoughts around monitoring and accountability. I think, throughout all three documents that I've discussed, the full scope, temporal scope, of events a long time before a given assembly with respect to the type of equipment that is procured, how law enforcement officials are trained. Perhaps slightly closer to the assembly taking place, in terms of the dialogue that might take place between the police and the assembly organisers, clearly the actions at the assembly must all be capable of being reviewed by both internal and external oversight mechanisms. Authorities need to collaborate and cooperate with such bodies in terms of the provision of information, bearing in mind that breadth, scope of conduct that needs to be reviewed, and that therefore includes things such as testing data, includes standard operating procedures or training manuals around how law enforcement officials are being trained so that those oversight bodies can have a full picture of conduct and understand fully the potential explanations of an event that they may be reviewing.

And then, as a general standard, that any investigative mechanism needs to be empowered and resourced to be capable of investigating potential violations occurring in the context of an assembly, both on their own motion and clearly designed in such a way as to be accessible to the public for complaints that may arise out of the context of an assembly.

So that is the sum of the formal presentation that I made, but I'm very much looking forward to questions and I'm happy to go into the specifics of one or several of these documents with respect to questions that I know, as a study committee, you are currently wrestling with. I don't envy your task, but I'm happy to try to assist. So thank you, Madam Chair. I'll pass the floor back to you.

(Traducció.)

Moltes gràcies, senyora presidenta. És un gran plaer ser aquí. Ara compartiré unes diapositives. Em disculpo tant per parlar en anglès com per presentar diapositives en anglès. Tanmateix, la bona notícia és que la majoria d'aquestes diapositives contenen llenguatge de tres documents de l'ONU que faré servir per guiar la meua presentació i aquests tres documents de l'ONU s'han traduït almenys al castellà, si no al català, i he compartit amb la secretària les versions en castellà d'aquests documents juntament amb aquestes diapositives. Per tant, suposo que hi tindreu accés en el moment oportú.

Com he comentat, avui parlaré a partir de tres documents elaborats per la comunitat internacional en els darrers anys que crec que aporten punts de referència clau per a un debat sobre la gestió policial de les concentracions públiques. S'han elaborat a partir d'una combinació de processos del Consell de Drets Humans de

l'ONU i d'un dels seus principals òrgans de tractats, el Comitè de Drets Humans, i després un procés combinat.

Així doncs, el primer informe conjunt va ser elaborat per dos dels relators especials del consell, el relator especial sobre execucions sumàries, Christof Heyns, i la relatora especial sobre el dret de reunió pacífica i d'associació, Maina Kiai, que va elaborar un informe conjunt a petició del consell entre 2014 i 2016. I aquest informe conjunt, crec, s'ha convertit en un referent increïblement utilitzat a l'hora d'interpretar la resolució per a la gestió correcta de les concentracions.

El segon document, elaborat més recentment per l'òrgan del tractat l'any 2020, per a un procés que va durar del 2018 al 2020, és una observació general sobre l'article 21 del Pacte internacional de drets civils i polítics, que preveu el dret de reunió pacífica, i conté molt més que únicament la gestió de concentracions: és un document menys pràctic i més orientat a la protecció d'un dret humà concret, el dret de reunió pacífica. Tanmateix, crec que s'està convertint ràpidament en el principal referent.

I, en tercer lloc, un document que va sorgir d'una recomanació feta en el primer document per molts altres actors del consell en aquell moment, havent observat la necessitat d'una orientació més clara de la comunitat internacional sobre les armes, diferents de les armes de foc, en l'ús de la força en el manteniment de l'ordre públic; també es va publicar el 2020, tot i que es va completar i es va aprovar el 2019. Les orientacions de les Nacions Unides en matèria de drets humans sobre l'ús d'armes menys letals en el manteniment de l'ordre públic, que crec que proporciona una guia útil i més tècnica sobre com totes les parts implicades haurien de participar en l'adquisició, les proves, la formació, l'ús i el seguiment d'armes menys letals en el manteniment de l'ordre públic, fins i tot en un context de concentracions.

Així doncs, començaré pel primer d'aquests documents, en el qual no m'estendré gaire, sinó simplement vull destacar que s'organitza, crec, al voltant de deu principis clau molt útils pel que fa a la gestió de concentracions, i en aquest context en destacaré quatre. I el primer, crec, si s'hagués d'escollir un principi únic per guiar tota aquesta presentació, és l'obligació rectora dels estats respecte a les reunions públiques, l'obligació de facilitar aquestes concentracions, que crec que –continua detallant l'informe– implica una gran comunicació, l'elaboració de plans de contingència, la importància de construir i fomentar una relació de confiança entre les autoritats, els responsables de la gestió de les concentracions i els organitzadors i participants implicats; però també és una clara advertència que aquesta comunicació i col·laboració prèvia al voltant de les reunions ha de ser voluntària per part dels organitzadors de la concentració. Després, el cinquè principi, una articulació clara del dret internacional al voltant del fet que no s'ha d'utilitzar la força tret que sigui estrictament inevitable i sempre d'acord amb els estàndards dels drets humans –d'algunes de les quals en parlarem una mica més endavant– i una articulació clara de la importància d'observació i de seguiment de les concentracions per part de persones i organitzacions.

I crec que, en el context de l'estudi que esteu duent a terme, aquest compromís amb la importància del paper de seguiment, concebut d'una manera força àmplia, de totes les dimensions d'una concentració i també un compromís clar amb la importància de les institucions independents dins d'aquest procés s'estableix aquí d'una manera important, com també en els tres documents. Fins al final del desè principi l'Estat i els seus òrgans han de retre comptes de les seves accions en resposta a les concentracions.

I, pel que fa a aquesta rendició de comptes, l'informe ofereix una guia clara: les expectatives que la rendició de comptes sigui ràpida i eficaç; que les investigacions sobre denúncies de vulneracions de drets en el context de les concentracions siguin ràpides i efectives, independents i imparcials; i l'expectativa que qualsevol organis-

me que revisi concentracions en aquest context també sigui capaç d'un cert grau d'escrutini públic.

Això és tot el que diré sobre l'informe conjunt. Parlaré més sobre els dos documents més recents; i, per tant, l'observació general comença, com era esperable, amb una definició de l'esdeveniment que en gran mesura l'orienta: què és una concentració pacífica? I defineix tant la concentració com el caràcter pacífic.

Pel que fa a la gestió policial d'una concentració, crec que els elements més destacats inclouen tant els espais interiors com exteriors; el fet que el comitè reconegui que el dret es continuï aplicant a les concentracions en línia és interessant, però probablement no és una cosa per la qual la policia s'hagi de preocupar; que es relacioni tant amb concentracions planificades com espontànies, i que s'apliqui clarament tant si una concentració és estacionària com mòbil: les processons i les marxes són reunions pacífiques igual que els piquets estacionaris i les vetlles.

Pel que fa al caràcter pacífic, i sovint aquesta és la part més complexa de la definició, una concentració pacífica és aquella que no és violenta, en què «violenta» es refereix a una concentració caracteritzada per l'ús de la força física en contra d'altres susceptible de provocar lesions o mort, amb un llindar bastant alt del tipus de violència que s'hauria de veure en una concentració perquè es caracteritzi com a no pacífica, i deixant clar d'una manera explícita que les simples empentes i, de fet, altres molèsties associades a les concentracions –la interrupció del moviment de vehicles o de les activitats diàries d'altres persones– no equivalen, evidentment, a violència en aquest context. Tanmateix, dit això, la línia divisòria entre una concentració que és pacífica i una que no ho és no sempre és clara, però el comitè, crec, va dir molt i molt clarament que hi hauria d'haver una presumpció a favor de considerar una concentració com a pacífica.

I també va deixar clar aquí i en diversos altres punts de l'observació general que, si bé el dret de reunió pacífica, per definició, es gaudeix col·lectivament, pertany a l'individu i, per tant, és la conducta pacífica o no pacífica de l'individu el que és rellevant per determinar si es gaudeix del dret o no. El fet que alguns participants en una concentració es puguin estar comportant d'una manera violenta no fa que tota la concentració sigui violenta i, sempre que sigui possible, els agents de l'ordre han de respondre sempre a la violència de determinats participants alhora que permeten, i de fet faciliten, que la resta de la concentració continuï.

Respecte a aquest altre principi que es va destacar en l'informe conjunt, cal assenyalar que l'observació general també destaca i avala el paper d'una sèrie de diversos actors en el seguiment de les concentracions i el seguiment explícit de la resposta dels agents de l'ordre en una concentració. Deixa clar que les activitats dels supervisors no s'han de limitar indegudament, inclòs, és clar, el fet que no hi ha d'haver represàlies contra els supervisors i observadors independents i que els seus equips han d'estar sempre protegits. I també això, crec, un principi molt útil a la pràctica, que és que fins i tot quan una concentració es dispersa –i més endavant parlarem de l'excepcionalitat de les circumstàncies en què això pot ser legítim–, però encara que una concentració es dispersi, el dret a supervisar-la i a controlar la pràctica policial de dispersar-la es manté.

I crec que aquí, com en altres llocs, hi ha un compromís amb la bona pràctica de la implicació d'organismes, com ara les institucions nacionals de drets humans, en el seguiment de les concentracions. L'observació general no ho diu explícitament, però crec que es desprèn de manera natural d'aquesta observació final que cal que hi hagi canals de comunicació periòdica sobre el procés de resposta a les concentracions entre les autoritats i les institucions que tenen l'encàrrec o adopten la pràctica de seguiment periòdic de les concentracions.

Així que parlaré una mica sobre les normes específiques de l'observació general pel que fa a la conducta dels agents de l'ordre. Els dos primers elements d'aquesta diapositiva: que les autoritats han de treballar per establir la comunicació i, sempre

que sigui possible, en la planificació de la resposta a una concentració on es requereixi la presència d'agents policials. Crec que el comitè ha intentat tenir molt clar que no sempre s'hauria d'exigir la presència dels agents de l'ordre, que, en molts casos, la resposta adequada de les autoritats a una notificació de la convocatòria d'una concentració pot ser no res. Però quan cal que hi hagi presència de les forces de l'ordre, s'ha de planificar i dur a terme amb l'objectiu de permetre que l'assemblea tingui lloc com es desitja, que crec que és el marc de l'obligació de facilitació que explícitament té la policia.

L'obligació dels agents de l'ordre de desescalar les situacions que puguin derivar en violència, amb mitjans exhaustius i no violents sempre que sigui possible. Per fer-ho, els agents policials han d'estar equipats adequadament. Parlaré una mica més sobre l'equipament quan vegem les orientacions sobre armes menys letals, però l'observació general també destaca clarament aquesta obligació.

I l'enfocament de l'Estat ha d'anar orientat d'una manera coherent a promoure una cultura de rendició de comptes, que també comporta expectatives pel que fa a com estan equipats els agents de l'ordre. Per exemple, la idea que els agents uniformats en una concentració sempre han de mostrar una identificació que els reconegui fàcilment. Els clars avantatges de poder identificar agents de manera individual després d'una concentració, per a les investigacions sobre el que ha passat, crec que fonamenten aquesta obligació.

Un argument clar, i crec que actualment incontestable, és que les armes de foc no són una eina adequada per a la gestió policial de les concentracions. El comitè no arriba a dir que la policia que vagi a una concentració ni tan sols porti armes de foc, encara que com a qüestió de pràctica nacional comparada, aquesta és una decisió tàctica presa per molts cossos policials d'arreu del món; però si els agents de l'ordre porten armes de foc en una concentració, mai s'han d'utilitzar simplement per dispersar-la.

I, pel que fa a la dispersió, l'observació general entra en alguns detalls sobre les normes de dispersió, en relació amb la idea que he expressat anteriorment, que la conducta violenta de determinats participants d'una concentració no hauria d'afectar la possibilitat d'altres de continuar exercint el seu dret de reunió pacífica, i que, per tant, cal que la violència dins d'una concentració s'hagi generalitzat perquè la dispersió es pugui considerar una tàctica.

És evident que hi ha certes circumstàncies en les quals les autoritats es poden haver de plantejar la dispersió d'una concentració, malgrat que sigui pacífica, però el principi que ha establert el Comitè de Drets Humans que s'ha d'aplicar en aquests contextos és que el nivell d'interrupció causat per la concentració sigui greu i sostingut.

Així doncs, passaré finalment al tercer document al qual m'he referit, que ofereix específicament orientació sobre l'equipament dels agents de l'ordre en les concentracions i el procés que s'ha de dur a terme molt abans que tingui lloc una concentració. Les orientacions sobre armes menys letals inclouen suggeriments sobre els processos de disseny, la concepció del fet que es pot necessitar un determinat tipus de material, la planificació, l'adquisició, les proves i la formació que s'ha de dur a terme abans que un agent entri en un carrer públic, porti algun material o en prevegi l'ús, i també inclouen guies posteriors pel que fa a la forma en què s'ha de supervisar aquest ús i la manera en què els aprenentatges extrets d'aquest seguiment i aquesta revisió de l'ús del material han de nodrir la formació policial.

Sé que, en el cas català, s'ha plantejat l'ús de diverses formes de bales de goma o pilotes de goma, i us ho esteu plantejant vosaltres mateixos. Les orientacions sobre armes menys letals inclouen una referència específica a tot un ventall d'armes diferents –aquesta categoria general de projectils d'impacte cinètic n'és una– i, en cada cas, proporciona unes normes específiques per fer-ne ús, en el cas dels projectils cinètics..., amb l'objectiu d'abordar una amenaça imminent de lesió per a l'agent o el

ciutadà; i també com a orientació específica pel que fa a aquelles circumstàncies en què no s'haurien d'utilitzar, ni en mode automàtic, ni l'ús de projectils múltiples; i crec que –se'n dedueix– tampoc s'hauria d'utilitzar aquest tipus d'arma en particular per dispersar una concentració.

I la importància d'aplegar tota mena d'informació contextual sobre l'ús d'aquestes armes, d'una manera prou desagregada per entendre la forma en què incideixen en diverses comunitats o diferents contextos d'ús, i el paper que poden tenir les institucions independents a l'hora de recopilar i informar sobre les dades es destaquen a les orientacions i, com dic, han de nodrir la formació policial. Així doncs, una mena de cercle, un cercle mútuament beneficiós, en què els aprenentatges de la revisió de l'ús contribueixen a la manera en què tant els agents de primera línia com, de fet, els comandaments es formen i fan les planificacions futures.

Això em porta llavors a fer-vos algunes reflexions finals sobre el seguiment i la rendició de comptes. Crec que hem vist, al llarg dels tres documents que he comentat, l'abast complet, l'abast temporal dels esdeveniments molt abans d'una concentració determinada pel que fa al tipus d'equipament que s'adquireix, com es formen els agents de l'ordre. Potser una mica més a prop de la concentració que ha de tenir lloc, pel que fa al diàleg que es podria mantenir entre la policia i els organitzadors de la concentració, és evident que totes les actuacions de la concentració han de poder ser revisades per mecanismes de control interns i externs. Les autoritats han de col·laborar i cooperar amb aquests organismes pel que fa al subministrament d'informació, tenint en compte que l'amplitud, l'abast de la conducta que s'ha de revisar, i que, per tant, inclou elements com ara dades de proves, inclou procediments operatius estàndards o manuals de formació al voltant de com s'estan formant els agents de l'ordre, perquè aquests òrgans de supervisió puguin tenir una imatge completa de la conducta i entendre completament les possibles explicacions d'un esdeveniment objecte de revisió.

I després, com a norma general, qualsevol mecanisme d'investigació n'ha de tenir la competència i ha d'estar dotat de recursos per poder investigar les possibles vulneracions que es produeixin en una concentració, tant d'ofici com en processos clarament dissenyats perquè els ciutadans puguin presentar les queixes que en puguin sorgir.

Així doncs, aquest és el final de la presentació formal que he preparat, però espero amb interès les preguntes i estic encantat d'entrar en detalls, amb relació a un o diversos d'aquests documents, pel que fa a preguntes en què sé que, com a comissió d'estudi, esteu treballant actualment. No envejo la vostra tasca, però estic encantat d'intentar ajudar-vos. Així que gràcies, senyora presidenta. Us passo la paraula.

La presidenta

Doncs moltes gràcies per les seves interessants aportacions. I ara farem aquesta ronda d'intervencions dels diputats i diputades. Començarem pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el senyor Mario García.

Mario García Gómez

Sí; gràcies, presidenta. Bona tarda. Agrair l'exposició que ens fa el professor Probert. Deixar-lo tranquil; dir-li, en tot cas, que a Espanya està assegurat tant el dret de manifestació com el dret de reunió. Vostè ha apel·lat a documents de les Nacions Unides; convindrà amb mi que Nacions Unides..., hi ha dintre del si de l'organització una disparitat molt gran basada en la desigualtat i en el desenvolupament democràtic dels estats. Per tant, moltes de les recomanacions a les que vostè apel·la, Espanya, que forma part de Nacions Unides i signa tots els tractats internacionals en defensa dels drets humans, això ja ho contempla i ho practica.

Permeti'm que li llegeixi un fragment de la nostra Constitució que crec que defineix molt bé la defensa que fa Espanya del dret de reunió i manifestació. És l'article 21.2, que diu així –l'hi llegeixo en castellà–: «En los casos de reuniones en lugares

de tránsito público y manifestaciones se dará comunicación previa a la autoridad, que solo podrá prohibirlas cuando existan razones fundadas de alteración del orden público con peligro para personas o bienes.» És a dir, l'autoritat no pot prohibir el dret a manifestació o reunió, i això és així. Jo ja sé que a altres visions els interessa dir que no és així, però això ho garanteix la nostra Constitució.

Dir també que a Espanya, a Catalunya, els cossos policials no intervenen mai en contra ni de reunions ni de manifestacions; les seves intervencions són quan es produeixen episodis de violència, i de violència extrema, d'acord?

I respecte a aquests casos puntuals de manifestacions on es desenvolupen episodis de violència extrema, jo sí que tinc una pregunta que m'agradaria fer-li, i és: com contempla vostè la possibilitat de que aquells agents que intervenen en manifestacions de caire violent puguin dur a sobre una càmera d'enregistrament, d'acord?, per enregistrar totes les actituds i donar rendició de comptes de les seves intervencions?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX. El senyor Macián té la paraula.

Sergio Macián de Greef

¿Qué tal? Buenos días. Mire, Sudáfrica, según tengo entendido, es uno de los países más inseguros del mundo, es decir, uno de los países con una mayor tasa de homicidios intencionados del mundo. En 2019, por ejemplo, según las estadísticas, fueron objeto de crímenes violentos 21.325 personas —es una media de unos cincuenta y ocho asesinatos diarios. Es una tendencia creciente en la última década y, bueno, reflejada en asaltos a granjas que ha motivado también la emigración y el desplazamiento de parte de la población. Y nos gustaría saber, desde el punto de vista de la seguridad y del modelo policial, cómo se aborda esta cuestión de este alto índice de criminalidad en Sudáfrica.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara és el torn de la Candidatura d'Unitat Popular, la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula el senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Probert, per la seva intervenció. No tinc cap pregunta. En tot cas, manifestar que en cap cas i de cap manera puc compartir l'opinió de l'anterior diputat del PSC que està garantit el dret de manifestació a l'Estat espanyol, perquè no ho està; que la policia només intervé quan hi ha suposats fets violents, perquè hem vist múltiples exemples arreu de l'Estat, i també a Catalunya, d'intervencions policials sense que en cap cas hi hagi hagut cap tipus d'actuació que ho justifiqués.

I, per tant, agrair-li la preocupació per aquests fets; la necessitat d'un ressò internacional d'aquestes vulneracions de dret que a l'Estat són sistemàtiques, i no només pel que fa a ordre públic, sinó també pel que fa a l'espionatge, a la infiltració d'agents policials en sindicats estudiantils, com vam veure la setmana passada, o en la infiltració a telèfons mòbils de diputats, de periodistes, d'activistes, com hem pogut veure fa unes setmanes. I, en definitiva, que no hi ha més cec que qui no hi vol veure, i que diu molt que algú que forma part d'un dels partits de govern de l'Estat, que ha de garantir els drets, no faci cap tipus d'autocrítica per la falta de drets i la vulneració de drets que hi ha a l'Estat, tant per part dels cossos policials que actuen en l'ordre públic com per part del propi Govern de l'Estat, dels serveis d'intel·ligència, etcètera.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn de Junts per Catalunya, el senyor Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Sí; moltes gràcies, presidenta. Professor Probert, moltes gràcies per la seva intervenció. Seguint el fil de l'últim intervinent, Junts tenim també aquesta percepció, no? Diguéssim, som molts catalans que pensem que quan es tracta de defensar –teòricament, eh?– la unitat d'Espanya, de cop, aquesta Constitució, que es pot llegir de moltes maneres, es comença a llegir d'una manera estreta, d'una manera restrictiva, fins al punt de que queda absolutament desnaturalitzada la seva literalitat. En aquest sentit, nosaltres... Parlem de la unitat d'Espanya, però jo estic convençut que a nivell internacional parlariem del dret d'autodeterminació de molts i molts de pobles o un fenomen que es deu produir sovint, que deu ser un d'aquells clics que fa que els estats, de cop, llegeixin les seves constitucions més ben intencionades de la manera més autoritària. No ho sé; m'agradaria a veure si poguéssim fer una petita reflexió sobre això.

I, en aquest sentit, com poden actuar els pobles? A Catalunya, sap que vam fer l'U d'Octubre, eh? A partir d'aquí, si una manifestació com aquesta –que jo crec que vostès deuen conèixer, segurament, l'han pogut analitzar–, si vostès la consideren pacífica, en quina mesura doncs la valoren; clar, si una manifestació d'aquest tipus no serveix de palanca perquè un estat reaccioni, quina valoració se'n fa d'això? Quins camins vostè ens indicaria que hem de seguir per continuar reivindicant aquest nostre dret a l'autodeterminació?

I llavors, també, com es casa una qüestió... Aquí a Barcelona hi ha hagut una manifestació –a la Meridiana, que és una via principal–, que, és clar, lògicament, molestava moltíssim els veïns, no?, com es pot imaginar. Aquesta manifestació, per si mateixa es va convertir en un emblema, justament perquè va ser capaç de durar mesos i mesos. I segurament el gran valor d'aquesta manifestació, justament, era aquesta persistència de la gent. Però, en canvi, justament això que s'havia aconseguit com un valor de manifestació ha sigut l'argument que s'ha utilitzat per prohibir-la, quan justament havia esdevingut un símbol per això. Llavors, aquí també hi ha una contradicció que em sembla que ens agradaria que vostè, des de la seva capacitat i anàlisi i expertesa, doncs, ens poguéssim dir com es pot compaginar això sense acabar prohibint aquestes expressions, que al final són símbols en si mateixos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Serà ara el torn d'Esquerra Republicana, el diputat Homrani (*veus de fons*)... Si us plau, un respecte per les paraules de cada diputat i diputada.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor Probert, per la seva intervenció. Crec que és necessari situar una miqueta... Estem en una comissió que és una comissió d'estudi sobre el model policial. Un debat –vostè ho deu saber perquè és acadèmic– que es fa en moltes democràcies, que s'ha de fer amb bastanta normalitat, de veure aquest servei públic, que és essencial, de quina manera l'adaptem a una societat democràtica en el segle XXI i de quina manera som capaços d'ajustar aquell servei públic que ha de garantir els drets i les llibertats de la ciutadania.

En aquest sentit, agrair-li la seva intervenció. Jo sí que em centraré en la seva intervenció i en un parell o tres d'aspectes que crec que és interessant que els pugui abordar i que pugui aprofundir al respecte, perquè ens ha d'ajudar per tenir un model policial més equitatiu i que doni resposta en una societat democràtica.

Vostè ha sigut molt clar: el dret de manifestació i el dret de reunió són uns drets fonamentals, i ens ha explicat diversos documents en els quals el que es fa és ajustar aquest dret, perquè a vegades, com tots els drets, pot contraposar-se a altres

situacions. A mi m'ha semblat molt interessant com vostè ha situat, explicant els documents, que el que no es pot és culpabilitzar unes persones que estan participant d'una manifestació, d'una concentració, perquè un individu tingui una actitud violenta. Aquest és un dels aspectes on tenim algunes dificultats pel marc legislatiu.

I a l'Estat espanyol hi ha una llei, i hi han recomanacions de la Unió Europea de que es modifiqui aquesta llei, perquè considera que el convocant de la manifestació pot ser responsable d'alguna actitud violenta que hi ha hagut a la manifestació –aquí hi ha un element de conculcació. I sí que m'agradaria que ens expliqués de quina manera s'aborden en altres models perquè crec que és interessant, perquè si no acabem criminalitzant el dret a manifestació. Sempre tenint en compte que la majoria de manifestacions són pacífiques, que hi ha una o dos o tres persones amb actitud violenta, i que l'organitzador no es pot fer responsable d'unes actituds que no ha tingut ell –crec que és un aspecte interessant.

Segon aspecte que li volia preguntar sobre la seva intervenció i que crec que és molt interessant. Un dels debats que tenim, i és un debat –deixant a part les postures polítiques de cadascú, que crec que vostè ha pogut escoltar– que crec que és interessant que el fem –i aprofitem la seva presència en la comissió– és: en matèria d'ordre públic, quins són els equipaments proporcionals que garanteixen el dret a la manifestació i garanteixen també, si hi ha alguna qüestió de seguretat ciutadana o de seguretat pública, poder actuar?

Aquí a Catalunya, ja fa uns anys, per resolució parlamentària, es van prohibir les pilotes de goma, per tots els efectes que hi han hagut, però, per desgràcia, també hi han altres mecanismes que poden generar... Vostè, des de la seva perspectiva i coneixement, quins diria que són els més equilibrats? Sent conscient que qualsevol equipament és perillós, però vostè ho ha situat, i fins i tot ha situat... Es recomana que mai es portin armes de foc en una situació de seguretat pública, d'una manifestació, i ha sigut molt clar –jo no parlo de les armes de foc, parlo de *foam*. De quina manera, ara mateix, en tots els models, poden haver-hi alguns elements? Quins equipaments podrien ser els que poden ser menys perillosos per a la ciutadania i que permeten aquest element de control?

I sí que li voldria agrair la seva participació en aquesta comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputats. Doncs ara, senyor Probert, torna a tenir un torn per poder respondre aquestes preguntes i per afegir les consideracions que vostè desitgi. Té la paraula.

Thomas Probert

Thank you very much, Madam Chair. Thank you, members of the study group, for those comments and questions, to which I'll try and add some intelligent comment. The first question that I think I can perhaps add something to, was... that was a question, I think, from the first member who spoke, asking about the potential for officer-worn cameras, body-worn cameras, in the context of assembly. As I'm sure the committee has already wrestled with, assembly is one of those contexts where I think the potential benefit of body-worn footage for accountability purposes bumps into a concern that some have around intrusive government surveillance in an unstable context. And so what the best approach towards recording assemblies by authorities should be is unclear. I think body-worn cameras are clearly closer to the accountability end of the spectrum than some other forms of recording assembly, and so, in my personal view, they can play a valuable role in contributing towards investigations by oversight bodies in the aftermath of assemblies. The General Comment that I referenced doesn't explicitly talk about body cameras, but it does talk about balancing the potential advantages of recording of assemblies for accountability purposes with the kind of safeguards that need to be in place around

the storage and use of such recordings, and so paragraph 61 of the General Comment confronts that, but my view would be that the use of body-worn cameras can make a net positive contribution towards accountability in this context.

There were a number of questions that touched on the grounds for the limitation of an assembly, that I think I can probably only comment on with respect to pointing out what the International Covenant has to say about legitimate grounds: the three-part test for limitations of an assembly being that they are provided in law, that they are necessary in a democratic society, and that they are for one of an exhaustive list of legitimate purposes, that list being national security, public safety, public order, public health or morals, and the rights and freedoms of others. So no other justification for interference with an assembly can pass the test, as it were, posed by Article 21 of the Covenant.

A question was asked about very persistent assemblies, and as members will have come to appreciate, I think this is one of the most challenging dimensions of formulating in the abstract, and beforehand, a clear set of standards around the circumstances that it would be decided that an assembly has gone on for long enough.

I think international guidance tries really to hold to the principle that assemblies should be allowed to continue for as long as assembly organisers or participants choose to continue participating in them; and as the member pointed out, in some cases, the power of an assembly, for those assemblies that are very expressive in character and are deliberately designed to be conveying a message that speaks to the conviction of the participants with respect to a particular issue, the longevity of the assembly is a fundamental dimension of that expression, that this issue is so important to us that we are willing to remain on the streets for a very extended period of time. And I think that I mentioned that standard that the committee adopts for the dispersal of a peaceful assembly, being that the disruption that is being caused by it is both serious and sustained, and I think it would be important to underline that that's a cumulative test, so just a sustained disruption is not sufficient. And likewise, a short-term serious disruption is not sufficient grounds to disperse a peaceful assembly. For a peaceful assembly to be dispersed requires that the disruption be both serious and sustained, and that is perhaps a helpful way of framing this, but I think, ultimately, it is very challenging to devise a generalised standard for how that decision would take place, and of course, that relates to the full dispersal of an assembly. It may be that through communication and dialogue with organisers, there are other ways of allowing an assembly to continue for a lot longer, while bearing in mind the rights and freedoms of other persons affected by the assembly.

One member raised the question of the responsibility of organisers for violent conduct of participants. As he quite rightly highlighted, that does cut against the general tenet of the General Comment that, though a right is exercised collectively, it is an individual right. It also cuts against the kind of fundamental tenet of criminal law with respect to being held accountable for other people's actions. The General Comment provides a standard in Paragraph 65, noting that, in exceptional circumstances, if organisers are held accountable for damages or injuries for which they were not directly responsible, the general standard being that organisers and participants can only be held responsible for their own conduct, the committee recognised that in exceptional circumstances, it may be possible to hold them accountable for things they were not directly responsible for, but says it must be confined to cases where evidence shows that the organisers could reasonably have foreseen and prevented the damage or injuries. And in general, clearly, the extent of that responsibility must always be, along with all retrospective liability for assemblies, must in all circumstances be proportionate.

And then finally, there was a question about appropriate weapons in the context of assemblies. I think as a general rule, and also building on this idea that the law enforcement response to an assembly, albeit being confronted by a large crowd and

crowds behave and do have their own dynamics, but that the law enforcement response should, to the greatest extent possible, be targeted against individuals, and therefore, appropriate weapons in the context of the policing of assembly remain, as in other law enforcement circumstances, those weapons that can be individually targeted against those behaving, or at least small groups of people within a larger assembly who are behaving violently, and that have less of a risk of some kind of collateral impact. I think among the different kind of weapons surveyed, for example, in the guidance that I mentioned, the use of individual, hand-held chemical irritants in the context of assemblies are probably the closest to a kind of recommendation for this use. And one weapon that I would caution against, albeit that it has the advantage of being capable of being very individually targeted, and that I think the committee may be reviewing for other contexts, is conducted electrical weapons or tasers, as they're often known. I would suggest these are a weapon that is not appropriate for the use of assembly simply as a practical matter: a law enforcement official using a taser in the context of assembly will probably end up exposing him or herself to greater risk by physically connecting himself to the targeted person. And so I would caution against the use of tasers in the context of assembly. I hope that I've responded to most of the most direct questions that were asked to me, Madam Chair.

(Traducció.)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Gràcies, diputats de la comissió d'estudi, per aquests comentaris i preguntes, als quals intentaré afegir alguna observació qualitativa. La primera pregunta a la qual crec que potser puc afegir alguna cosa ha estat, crec, del primer diputat que ha parlat, que preguntava sobre la possibilitat que els agents portessin càmeres corporals en les concentracions. Com que estic segur que la comissió ja ho ha debatut, les concentracions són un d'aquells contextos en què crec que el possible benefici de càmeres corporals per a finalitats d'assumpció de responsabilitats col·lideix amb una preocupació que hi ha al voltant de la vigilància intrusiva del govern en un context inestable. Per tant, no és clara quina hauria de ser la millor aproximació a l'hora d'enregistrar concentracions. Crec que les càmeres corporals estan clarament més a prop de la rendició de comptes que altres formes de gravació de concentracions i, per tant, des del meu punt de vista personal, poden tenir un paper valuós a l'hora de contribuir a les investigacions dels organismes de supervisió després de les concentracions. L'observació general a la qual he fet referència no parla explícitament de les càmeres corporals, però sí que parla d'equilibrar els possibles avantatges de l'enregistrament de concentracions amb finalitats de rendició de comptes amb la classe de garanties que s'han d'establir al voltant de l'emmagatzematge i l'ús d'aquestes gravacions, de manera que el paràgraf 61 de l'observació general s'hi oposa, però la meua opinió és que l'ús de càmeres corporals pot suposar una contribució neta positiva a la rendició de comptes en aquest context.

Hi hagut una sèrie de preguntes que feien referència als motius de la limitació d'una concentració, i crec que probablement només puc assenyalar el que diu el pacte internacional sobre els motius legítims: la regla dels tres requisits per limitar una concentració: que el motiu estigui previst per llei, que sigui necessari en una societat democràtica i que d'una llista exhaustiva de finalitats legítimes en sigui una. Formen part d'aquesta llista la seguretat nacional, la seguretat pública, l'ordre públic, la salut pública o la moral, i els drets i llibertats dels altres. Per tant, cap altra justificació d'interferència en una concentració pot superar la prova, per dir-ho així, que planteja l'article 21 del pacte.

S'ha fet una pregunta sobre concentracions molt persistents, i com els diputats podreu apreciar, crec que aquesta és una de les dimensions més difícils de formular en abstracte, i prèviament, un conjunt clar de normes sobre les circumstàncies en què es decidirà que una concentració ja ha durat massa temps.

Crec que les guies internacionals intenten respectar realment el principi que diu que s'ha de permetre que les concentracions es prolonguin durant el temps que decideixin continuar participant-hi els organitzadors o els participants; i com ha assenyalat el diputat, en alguns casos, el poder d'una concentració, per a les concentracions de caràcter molt expressiu i dissenyades deliberadament per transmetre un missatge que parli de la convicció dels participants respecte a un tema concret, la durada de la concentració és una dimensió fonamental d'aquesta expressió, que aquest tema és tan important per a nosaltres que estem disposats a romandre al carrer durant un període de temps molt llarg. I crec que he esmentat aquest estàndard que adopta el comitè per a la dispersió d'una concentració pacífica, en el cas que la interrupció que se'n derivi sigui greu i sostinguda, i crec que seria important subratllar que això és una prova cumulativa, de manera que no n'hi ha prou amb una interrupció sostinguda. I, així mateix, una interrupció greu a curt termini no és motiu suficient per dispersar una concentració pacífica. Perquè una concentració pacífica es dispersi es requereix que la interrupció sigui greu i sostinguda, i potser aquesta és una manera útil d'enquadrar-ho, però crec que, en última instància, és molt difícil establir un estàndard generalitzat sobre com s'ha de prendre aquesta decisió, i per descomptat, això es refereix a la dispersió total d'una concentració. Pot ser que a través de la comunicació i el diàleg amb els organitzadors hi hagi altres maneres de permetre que una concentració es prolongui durant molt més temps, tenint en compte els drets i les llibertats d'altres persones afectades per la concentració.

Un diputat ha plantejat la qüestió de la responsabilitat dels organitzadors per la conducta violenta dels participants. Com ha destacat molt encertadament, això s'oposa al principi general de l'observació general que, tot i que un dret s'exerceix col·lectivament, és un dret individual. També anul·la el tipus de principi fonamental del dret penal pel que fa a la responsabilitat legal per les accions d'altres persones. L'observació general estableix, al paràgraf 65, que, en circumstàncies excepcionals, si als organitzadors se'ls fa legalment responsables dels danys o lesions dels quals no han estat directament responsables, la regla general és que els organitzadors i els participants només es puguin considerar legalment responsables de la seva conducta. El comitè ha reconegut que, en circumstàncies excepcionals, pot ser possible fer-los legalment responsables d'actes dels quals no hagin estat directament responsables, però diu que s'ha de limitar als casos en què les proves mostrin que els organitzadors podrien haver previst i evitat raonablement els danys o les lesions. I, en general, és evident que l'abast d'aquesta responsabilitat ha de ser sempre..., juntament amb tota la responsabilitat retroactiva de les concentracions, ha de ser proporcional en tot cas.

I, finalment, hi ha hagut una pregunta sobre les armes adequades en les concentracions. Crec que com a norma general, i també partint de la idea que la resposta de les forces de l'ordre en una concentració, encara que s'enfrontin a una gran multitud, i les multituds actuen i tenen les seves pròpies dinàmiques..., però que la resposta de les forces de l'ordre s'hauria d'adreçar, tant com sigui possible, a persones i, per tant, les armes policials adequades en concentracions continuen sent, com en altres circumstàncies en el manteniment de l'ordre, aquelles armes que es poden dirigir individualment contra aquells que es comporten..., o almenys grups reduïts de persones dins de concentracions més grans que es comporten d'una manera violenta i que tenen menys risc d'algun tipus d'impacte col·lateral. Crec que entre els diferents tipus d'armes estudiades, per exemple, a les orientacions que he esmentat, l'ús d'irritants químics individuals de mà en les concentracions és probablement el més proper a una mena de recomanació per a aquest ús. I una arma contra la qual jo advertiria, tot i que té l'avantatge de ser capaç de tenir un objectiu molt individual, i que crec que el comitè pot estar revisant per a altres contextos, són les pistoles elèctriques o «tàsers», com sovint se les coneix. Crec que són armes inadequades per a l'ús en concentracions simplement com a qüestió pràctica: un agent de l'ordre que

utilitza una pistola elèctrica en una concentració probablement acabarà exposant-se a un risc més alt connectant-se físicament amb la persona objectiu. Per tant, advertiria contra l'ús de dispositius elèctrics en una concentració. Espero haver respost la majoria de les preguntes més concretes que m'heu fet, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltes gràcies per les seves aportacions i per les seves respostes. Agraïm moltíssim la seva feina i la seva contribució en aquesta Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, avui, concretament, per exposar sobre els models d'ordre públic internacional. I, per tant, doncs, agraint-li aquesta intervenció, tancaïem aquesta sessió amb el senyor Thomas Probert, professor de la Universitat de Pretòria.

Moltíssimes gràcies.

Thomas Probert

Thank you. And best of luck in your deliberations.

(Traducció.)

Gràcies. I molta sort en les vostres deliberacions.

La presidenta

Moltíssimes gràcies. Tornaríem a fer una interrupció de la comissió per començar amb la següent i última intervenció. Hi ha un petit decalatge pel fet de que falten alguns parlamentaris, i per tant ens hem avançat una miqueta en el temps. Però la següent compareixença és a les 14.40, les tres menys vint. Per tant, fins llavors... *(Veus de fons.)* Digui? Sí. El que podríem fer, si els sembla bé, és no apurem..., perquè intentaran connectar una miqueta abans, no?, amb el compareixent. Per tant, a dos quarts, jo crec que podríem ser d'aquí a dos quarts, no?

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de tres i nou minuts.

La presidenta

Molt bé. Doncs, reprenem la comissió.

Compareixença d'Otto Adang, professor de l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos, per a exposar els models d'ordre públic internacionals

357-00607/13

Ho fem amb l'última compareixença. Donem la benvinguda al senyor Otto Adang, professor de l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos, davant aquesta Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, per exposar els models d'ordre públic internacionals. Welcome, Mr Otto Adang. Thank you very much. Welcome to the Police Model Study Commission of the Parliament of Catalonia, and thank you very much for your willingness. Li agraïm la seva predisposició per aportar a aquesta comissió d'estudi i li donem la paraula perquè ens pugui exposar la seva visió sobre aquest model policial, per exposar la seva visió sobre els models d'ordre públic internacionals, per un temps d'uns vint-i-cinc minuts. I després farem les preguntes els diputats i diputades.

Moltes gràcies. Té la paraula.

Otto Adang (professor de l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos)

(El compareixent intervé mitjançant videoconferència.) (L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

OK, thank you very much. Thank you very much for the introduction, thank you very much for the invitation. I'm happy to talk to you about the topic of public order, policing, and public order management. I've prepared a little presentation for you. I will share my screen so I hope you can follow that if you have a moment.

So I hope you can see this presentation. First, I would like to tell you something about the perspective that I'm talking from. I'm attached to the Police Academy of the Netherlands. I'm not a police officer myself, I'm a researcher, and we have actually a research department there at the police academy, I think, which is quite special. Different topics related to policing we research, and we consider ourselves to be critical friends of the police. We try to improve policing, help the police, but we also are very critical in looking at that. So, we have this knowledge and research department. I've been studying what I call the start, the initiation and escalation of collective violence for a long time, not just in the Netherlands, but also in other countries, and observing events in real time. That includes all kinds of events: football matches, we've been observing football matches and the policing of football matches all over Europe; but also political manifestations, from a wide range of events in a wide range of countries, and also outside of Europe. We've also done a project in Argentina, for instance.

To start with, one of the conclusions that we drew from all these observations is, answering the questions, how does violence start in these situations and how does it escalate? Because that's important knowledge to have before deciding about what kind of police action should be necessary. And it's important to distinguish between the two aspects, how violence, collective violence, starts and how it may escalate.

Basically, there are two ways in which collective violence can start. One is what you could call frictions: that things happen that make people angry in the moment. You know, they're gathering to enter a stadium and the crowd management is not so well, and the people get angry, they cannot get in and the match is starting. Or there's a protest and people are blocking the street and other people with cars want to pass through, and you get frictions because of that. Violence can arise out of that. In a very different way, you have sometimes groups of young males, which are sometimes called hooligans in football, or barra bravas or black blocks – or all kinds of terms are used – who don't need specific frictions, but who are specifically looking to, especially other groups, to confront them, and that could also be to confront the police. This is how collective violence can start.

For it to escalate in the sense that more and more people become involved, two important factors are really relevant here. One is that there's an opportunity, that people perceive, okay, you can get away with this. And maybe even it's fun, you can be violent and there's little risk to yourself: the lower the perception of risk, the more people will participate. Having said that, even in very escalated situations, you will see that most people will not actively be involved in violence. Maybe they cheer, maybe they run, maybe they shout, but most of them do not go that far. So people make choices, even in very escalated situations.

What is also a strong factor that helps escalation is the 'us versus them' mechanism: in-group, out-group. The more pronounced the differences are between different groups – that could be between different groups of protesters or different groups of fans, or a group with police – the more pronounced these differences are, the more negatively the behaviour of other groups will be seen, and the more it's likely that the behaviour of the other group is seen as illegitimate or unjust, and that also lowers the threshold to participate in violence. In a sense, there's nothing special going on in crowds, apart from the fact there are a lot of people involved; and, of course, sometimes people use drugs or alcohol that influences their behaviour, but there's no specific mass or crowd type of behaviour. All of these mechanisms that I've mentioned are just normal daily mechanisms that are also related to non-collective forms of violence.

And from that, you can deduce a lot of recommendations about what works in preventing escalations or in de-escalating situations. Over the years, I've also contributed to a lot of recommendations from OSCE and from the UN related to public order management.

And without going into a full lecture, I think it's important to grasp what we mean when we use a term like 'public order management'. Generally, what we would say is all the measures that you take, systematic planning for supervision of events in public domain, carry some risk for public order, and it doesn't matter how many people are gathered. If a lot of people are gathered, you would call it 'crowd management'. For instance, like what happens in night-time districts, that's all part of public order management. And there's sometimes a misunderstanding that people feel that in dealing with it, the police or authorities, there is kind of a phase that you start with when there's a crowd. In crowd management, things get more difficult. You have crowd control, and when there's violence, you get to riot control. Sometimes a lot of terms are used, from dialogue to de-escalation to direct action. It's as if there are these distinct phases that will always follow each other.

From our research, we concluded that's a wrong way to look at it. A better way to look at it is, basically, public order management is the more broader perspective, and crowd management is just a specific aspect of broader public order management. And there's a few situations when you take more restrictive measures and you have crowd control, and it's even more rare for there to be violent confrontations in terms of riot control. But even in those situations, as I said most people will not be violent, you will want to have your whole toolbox. It's not just that at some moment, in some part of the crowd, there is some violence, that the whole crowd is violent and that you are dealing everyone with riot control. You have all your other measures there as well. It's important to think of that, that these are all inclusive, and that when some people gather, whether it's for a festive event, a football match, or a demonstration, it's always temporary. There's one certainty that you have, that at some point, they will go home. They have a goal. Even like in this picture, if the goal is to smash capitalism, everyone knows that that's not going to happen this day. So they have also short-term goals.

One of the things in managing these types of events is to pay attention to these goals that people want to achieve that day, those short-term goals: drawing attention to their point of view, but there could be other goals as well. It's important to know that. They're not the same for every type of event, and then taking the steps.

From what we found about how violence starts and how it escalates, we derived what we call four conflict-reducing principles for public order management, which apply basically to every situation and which help you to prevent collective violence from occurring or to prevent it from escalating if it occurs.

And it starts with education. Education, that is education of yourself as authority, as police, that you know the protests or protesters, or if it's fans, that you know your fans, what their goals are, what is important to them, what's important to them symbolically. In other words, that you take them seriously. That doesn't mean you have to agree with them or sympathise with them, but you have to know them, because that's important information.

The second principle is facilitation. People gather with the legitimate intentions to attend a football match safely, to protest, to express emotions. Those are all legitimate intentions. You can facilitate those intentions. The better you facilitate those legitimate intentions, the more you avoid an «us versus them» situation. You know, as authorities, as police, you are helping people to achieve their goal so that creates something in common.

Very important third principle is communication and dialogue, to avoid misunderstandings, but also to draw clear boundaries, to make clear what is and what is not possible or allowed.

The fourth principle is also very important: to differentiate, to differentiate between those people that clearly transgress the law, really transgress limits, and those that do not; because most of the people will abide by the law, and what you see in practise is in a lot of places, a lot of situations, that measures are taken that affect everyone, and so in that way, as police authorities, you actually enhance the difference between us versus them. And that's very escalating, and people realise that, as you know, it has to be a balance between deployment and your intervention and the actual risk. If there's a lot of risk, if there is a group that's being violent, many people will understand that there are some interventions if they are targeted. But if they see that as interventions against people that do nothing wrong or interventions that are disproportionate, then that creates more tensions.

So these four principles, you can apply in all kinds of situations. It has to have consequences for how you organise, as police. We summarised it as what we call the friendly and firm, low profile approach. So it's friendly on the one hand, but it's also firm in the sense that, yes, it's not only about being nice, it's also about maintaining boundaries and setting limits, and sticking to those limits, but all the while as far as possible in a friendly way.

So I'm looking at different policing models and policing ways to deal with public order. We can make a distinction between the more traditional forms of what's called riot control, the pictures here on the right, and what I would call more modern public order management. In riot control, the emphasis in the preparation and the thinking of police and authorities is about things that can go wrong, on disorder and on crime. In the police, that is the main act, they have to maintain public order. Often they are physically at a distance from the citizens and from the public, and often also psychologically, there's some distance. It more resembles an «us versus them» situation: authorities, police versus citizens.

In the tactics that are trained, that are being used, there's often little or no differentiation: everyone is treated in the same way when there are interventions. You know, like when there is a charge or people are pushed away, everyone, there's no differentiation between people that actually behave in a wrong way. It's often high profile, with a show of force, with the weaponry and the protective clothing. Riot control is often more reactive. Police are waiting for things to happen and then they respond to any incidents.

In more modern public order management, what you see is the emphasis is not so much on disorder, but on order, which is the normal situation, because most events, the vast majority of events, develop in an orderly way. There is no violence at all. You get that because people prefer most of the time an orderly situation, and they cooperate to maintain an orderly situation. So you can make use of that.

And it's not just the police that are the most important in performing public order management: there are other partners, like municipalities or sometimes youth workers or others, that are also involved. So it's not just a police matter to promote order in that sense. The distance from the citizens is less, and you see more communication, more interaction. You see this principle of facilitating legitimate intentions that I talked about, and when there are interventions, they are based, not on the group to which people belong, but based on the behaviour of people. So that people that clearly transgress, they are acted against, but not generally. As far as possible, it's avoided to take actions against everyone. So the profile is more at the start, depending on the risk assessment, more low profile, and is the friendly and firm approach that I mentioned. But firm boundaries are set and there are focussed and timely interventions, so the police is not just waiting until things get out of hand and then react very strongly.

I have summarised it in this just one sentence: the police can do a lot to prevent violence, but once things really escalate, you have less options. Yeah, there's a con-

frontation and you can win or make sure that you win the confrontation, but before that, you have many more options, you have more flexibility.

One aspect that's part of that is often when it's about public order, people talk about weaponry and equipment that police have, and then less lethal weapons, and what kinds should be used. What we've come to see is that the decisions about what kind of weapons should be used are mainly from a technology perspective and what is the effect of the weaponry; and what we think is a more comprehensive approach is necessary. We developed what's called a police technology assessment, where you realise that it's not just a weapon or a technology, that it has an effect on the intended target, a person, a citizen, and it also affects the police officer using it. And there's a complex interaction between these three aspects, and it takes place in an operational context. The operational context may differ from country to country or from event to event. So, when we think about deploying, or even before that, purchasing, less lethal weapons, there are certain expectations or needs about the effect that you want to achieve. The assessment is about assessing this complex interaction between these different aspects, to see if you can really get the outcome that you want. And you really should do a thorough assessment before you decide on what type of equipment or weaponry you want to buy and you want to deploy in practise, and taking into account also that there is a societal, a political societal context that also determines what is considered acceptable in society and by politicians.

So just briefly, I'm just talking as a researcher, not as a representative of the Dutch police, I can say that these principles have been put into practise in the Netherlands, especially since 2013 more and more. It's what's now called the 'new concepts', where really the deliberate choice has been made to use this more modern public order management approach with a focus on dialogue and de-escalation, and where police that are deployed in these situations are able to upscale and also downscale quite flexibly and quite rapidly. So it's not only in the shape of the traditional riot police that are being deployed. So our mobile units are, as was already the case in the past and that's a specific choice, regular police officers who do daily jobs as police officers. They receive special training, dedicated training, to prepare them for public order management, and they are called upon when necessary, but it's important that they have everyday, normal interactions with citizens. Their training and also their deployment is now consistently based on these four conflict-reducing principles, so in preparing for an event, they really pay attention to these principles and say, OK, what does it mean in this situation? Before decisions are being made now, with regard to the kind of weaponry to buy, is we now perform, the police perform, these police technology assessments.

One thing also, to end my presentation, it's important for police to keep learning, because things will happen, sometimes things will go wrong, and it's important to grow more, and it's an ambition to grow more toward a learning organisation also with respect to public order management. We developed a methodology, like a peer review system, that can help with that, and that's my final slide. What we do is we make teams, small teams: six police officers with a researcher, with a facilitator. They go and watch an event in real life, the policing of an event in real life, at the request of the commanding officer, so it's not like an inspection. He has a learning question or questions that he would like answers to, and his colleagues, peers, that are in a similar situation on other occasions in other cities, they watch how events develop; and they do that in a structured and systematic way and give him feedback, just as personal learning points. So in this way, we create a safe learning environment and this has boosted learning within the police, and we spoke to the management a lot. And I think that, whatever model you choose, it's very important that the police reflect more, and that they can learn about events as they take place, and learn in a safe way. That was my presentation so far, and I'm looking forward to answering your questions.

(Traducció.)

D'acord, moltes gràcies. Moltes gràcies per la presentació, moltes gràcies per la invitació. Estic encantat de parlar-vos del tema de l'ordre públic, la gestió i el manteniment de l'ordre públic. Us he preparat una petita presentació. Compartiré la pantalla, de manera que espero que la pugueu seguir si teniu un moment.

En primer lloc, m'agradaria comentar-vos la perspectiva des de la qual parlo. Estic adscrit a l'Acadèmia de Policia dels Països Baixos. No soc un agent de policia, soc un investigador i en realitat tenim un departament d'investigació a l'acadèmia de policia que crec que és força especial. Investiguem diversos temes relacionats amb la policia i ens considerem amics crítics de la policia. Intentem millorar la policia, ajudar-la, però també som molt crítics. Per tant, tenim aquest departament de coneixement i d'investigació. Fa temps que estic estudiant el que jo anomeno el detonant, l'inici i l'escalada de la violència col·lectiva, no només als Països Baixos, sinó també en altres països i observant els esdeveniments en temps real. Això inclou tota mena d'esdeveniments: partits de futbol –hem estat observant partits de futbol i vigilant partits de futbol arreu d'Europa–, però també manifestacions polítiques d'un ampli ventall d'esdeveniments en un ampli ventall de països i també fora d'Europa. També hem fet un projecte a l'Argentina, per exemple.

Per començar, una de les conclusions que hem extret de totes aquestes observacions és, responent a les preguntes, com comença la violència en aquestes situacions i com s'intensifica? Perquè aquest és un coneixement important que cal tenir abans de decidir quin tipus d'acció policial hauria de ser necessària. I és important distingir entre els dos aspectes: com comença la violència col·lectiva i com es pot intensificar.

Bàsicament, la violència col·lectiva es pot iniciar de dues maneres. Una és el que en podríem anomenar «friccions»: passen coses que en aquell moment fan enfadar la gent. Ja sabeu, s'apleguen per entrar a un estadi i la gestió de la multitud no és prou àgil, la gent s'enfada, no pot entrar i comença el partit. O hi ha una protesta i la gent bloqueja el carrer i altres persones amb cotxes volen passar, i per això hi ha friccions. La violència pot sorgir d'això. D'una manera molt diferent, de vegades hi ha grups d'homes joves, que de vegades s'anomenen hooligans al futbol, o barras braves o black blocks –s'utilitzen tota mena de termes–, que no necessiten friccions específiques, però que busquen expressament, sobretot, altres grups per enfrontar-s'hi, i això també podria ser enfrontar-se a la policia. Així és com pot començar la violència col·lectiva.

Perquè s'intensifiqui en el sentit que cada cop més gent s'hi impliqui, hi ha dos factors importants que són realment rellevants. Un dels factors és que hi ha una oportunitat, que la gent percep, de poder sortir-se'n amb la seva. I potser fins i tot és divertit, pots ser violent i hi ha poc risc per a tu mateix: com més baixa sigui la percepció del risc, més gent hi participarà. Dit això, fins i tot en situacions molt intensificades, veuràs que la majoria de la gent no participa activament en la violència. Potser animen, potser corren, potser criden, però la majoria no van tan lluny. Així que la gent pren decisions, fins i tot en situacions molt intensificades.

El que també és un factor de pes que ajuda a la intensificació és el mecanisme «nosaltres contra ells»: dins del grup, fora del grup. Com més pronunciades siguin les diferències entre grups, que podrien ser entre diferents grups de manifestants o diferents grups de seguidors, o un grup amb la policia, com més pronunciades siguin aquestes diferències, més negatiu es veurà el comportament d'altres grups i serà més probable que el comportament de l'altre grup sigui vist com a il·legítim o injust, i això també rebaixa el llindar per participar en la violència. D'alguna manera no hi ha res especial que passi entre les multituds, a part que hi ha molta gent implicada; i, per descomptat, de vegades la gent consumeix drogues o alcohol que influeixen en el seu comportament, però no hi ha cap mena de comportament específic de masses

o multituds. Tots aquests mecanismes que he esmentat són només mecanismes quotidians normals que també estan relacionats amb formes de violència no col·lectives.

I d'això podeu deduir moltes recomanacions sobre què funciona per prevenir escalades o en situacions de distensió. Al llarg dels anys, també he contribuït a moltes recomanacions de l'OSCE i de l'ONU relacionades amb la gestió de l'ordre públic.

I sense entrar en una conferència completa, crec que és important entendre a què ens referim quan fem servir un terme com «gestió de l'ordre públic». En general, el que diríem és que totes les mesures que es prenen, la planificació sistemàtica de la supervisió d'esdeveniments de domini públic, comporten algun risc per a l'ordre públic i és igual quantes persones s'hi apleguin. Si s'hi aplega molta gent, en diríem «gestió de multituds». Per exemple, com el que passa als districtes d'oci nocturn, tot això forma part de la gestió de l'ordre públic. I de vegades hi ha una percepció errònia que la gent pensa que a l'hora d'abordar-ho –la policia o les autoritats– hi ha una mena de fase que comença quan hi ha una multitud. En la gestió de multituds, les coses es posen més difícils. Tens control de la multitud, i quan hi ha violència, passes al control d'avalots. De vegades s'utilitzen molts termes, des del diàleg fins a la distensió i l'acció directa. És com si hi hagués aquestes fases diferents que sempre se succeïran.

A partir de la nostra investigació vam concloure que és una manera equivocada de veure-ho. Una millor manera de veure-ho és que, bàsicament, la gestió de l'ordre públic és la perspectiva més àmplia i la gestió de multituds és només un aspecte específic de la gestió més àmplia de l'ordre públic. I hi ha algunes situacions en què es prenen mesures més restrictives, malgrat que es tingui el control de masses i sigui poc probable que hi hagi enfrontaments violents en termes de control d'avalots. Però fins i tot en aquestes situacions, com he dit, en què la majoria de la gent no serà violenta, voldreu disposar de tota la caixa d'eines. No és només que en algun moment, en alguna part de la multitud, hi hagi una mica de violència, que tota la multitud sigui violenta o que tractis tothom amb control d'avalots. També hi ha totes les altres mesures. És important pensar-hi, que són un tot inclòs, i que quan hi ha gent que es reuneix, ja sigui per un acte festiu, un partit de futbol o una manifestació, sempre és temporal. Es té la certesa que en algun moment se'n tornaran a casa. Tenen un objectiu. Fins i tot com en aquesta imatge, si l'objectiu és aixafar el capitalisme, tothom sap que això no passarà avui, de manera que també tenen objectius a curt termini.

Una de les coses a l'hora de gestionar aquest tipus d'esdeveniments és parar atenció a aquests objectius que la gent vol assolir aquell dia, aquells objectius a curt termini: parar l'atenció sobre el seu punt de vista, però també hi podria haver altres objectius. És important saber-ho –no són iguals per a tots els tipus d'esdeveniments– i després fer els passos.

A partir del que vam concloure sobre com comença i com s'intensifica la violència, en vam derivar el que anomenem quatre principis de distensió de conflictes per a la gestió de l'ordre públic, que s'apliquen bàsicament a totes les situacions i que ajuden a evitar que es produeixi la violència col·lectiva o a evitar-ne l'escalada, en cas que es produeixi.

I comença amb el coneixement. Coneixement, és a dir, formació de tu mateix com a autoritat, com a policia, que coneguis les protestes o els manifestants, o si són fans, que coneguis els seguidors, quins són els seus objectius, què és important per a ells, què és important per a ells simbòlicament. En altres paraules, que els prenguis seriosament. Això no vol dir que hakis d'estar-hi d'acord o de simpatitzar-hi, sinó que els has de conèixer, perquè és una informació important.

El segon principi és la facilitació. La gent es reuneix amb les intencions legítimes d'assistir a un partit de futbol amb seguretat, de protestar, d'expressar emocions. Tot això són intencions legítimes. Podeu facilitar aquestes intencions. Com millor faciliteu aquestes intencions legítimes, més evitareu una situació de «nosaltres con-

tra ells». Ja sabeu, com a autoritats, com a policies, ajudeu la gent a assolir el seu objectiu perquè això creï alguna cosa en comú.

El tercer principi molt important és la comunicació i el diàleg per evitar malentesos, però també per traçar límits clars, per deixar clar què és possible i què no és possible o no està permès.

També és molt important el quart principi: diferenciar entre les persones que clarament transgredeixen la llei, realment transgredeixen els límits, i les que no; perquè la majoria de la gent complirà la llei i el que veus a la pràctica en molts llocs és que, en moltes situacions, es prenen mesures que afecten a tothom, i així, com a autoritats policials, realment es millora la diferència entre nosaltres i ells. I això es va intensificant i la gent s'adona que hi ha d'haver un equilibri entre el desplegament, la vostra intervenció i el risc real. Si hi ha molt de risc, si hi ha un grup que és violent, molta gent entendrà que hi hagi algunes intervencions si són dirigides. Però si ho veuen com a intervencions contra persones que no fan res dolent o intervencions que són desproporcionades, això crea més tensions.

Així, aquests quatre principis els podeu aplicar en tota mena de situacions. Han d'informar l'organització policial. Ho resumim com el que anomenem l'«enfocament amable i ferm», de perfil baix. Per tant, d'una banda, és amable, però també és ferm en el sentit que, sí, no només es tracta de ser amable, també es tracta de mantenir límits i posar límits, i cenyir-se a aquests límits, però tot i així, sempre que sigui possible, d'una manera amistosa.

Per tant, observant diferents models de policia i maneres de gestionar l'ordre públic, podem fer una distinció entre les formes més tradicionals del que s'anomena «control d'avalots» i el que jo anomenaria una «gestió de l'ordre públic més moderna». En el control d'avalots, l'èmfasi en la preparació i conceptualització de la policia i les autoritats se centra en coses que poden anar malament, en els aldarulls i en la delinqüència. A la policia, aquest és l'acte principal, s'ha de mantenir l'ordre públic. Sovint es troben físicament allunyats dels ciutadans i de la gent, i sovint també, psicològicament, hi ha certa distància. S'assembla més a una situació de «nosaltres contra ells»: autoritats, policia contra ciutadans.

En les tàctiques que s'utilitzen sovint hi ha poca o cap distinció: tothom es tracta de la mateixa manera quan hi ha intervencions. Com quan hi ha una càrrega o la gent és empesa, tothom, no hi ha cap diferenciació entre les persones que realment es comporten malament. Sovint és de perfil elevat, amb una demostració de força, amb l'armament i la roba de protecció. El control dels aldarulls sovint és més reactiu. La policia espera que passin coses i després respon a qualsevol incident.

En una gestió de l'ordre públic més moderna, el que veus és que l'èmfasi no es posa tant en el desordre, sinó en l'ordre, que és la situació normal, perquè la majoria d'esdeveniments, la gran majoria d'esdeveniments, es desenvolupen d'una manera ordenada. No hi ha violència en absolut. S'aconsegueix perquè la gent prefereix quasi sempre una situació ordenada i cooperen per mantenir una situació ordenada. Així que ho podeu fer servir.

I no només la policia és l'actor més important a l'hora de gestionar l'ordre públic: hi ha altres agents, com ajuntaments o de vegades treballadors de joventut o altres, que també hi intervenen. Per tant, no és només una qüestió policial promoure l'ordre en aquest sentit. La distància amb els ciutadans és menor i es veu més comunicació, més interacció. Veieu aquest principi de facilitar les intencions legítimes de què he parlat i quan hi ha intervencions no es basen en el grup al qual pertanyen les persones, sinó en el seu comportament, de manera que s'actua contra les persones que clarament transgredeixen les normes, però no en general. Sempre que sigui possible, s'evita prendre mesures contra tothom. Així doncs, el perfil és més inicial, en funció de l'avaluació de riscos, més baix, i és l'enfocament amable i ferm que he comentat. Però s'estableixen límits fermes i hi ha intervencions concentrades i oportunes.

tunes, per la qual cosa la policia no només està esperant que la situació se'ls descontrolï per reaccionar amb molta força.

Ho he resumit en aquesta sola frase: la policia pot fer molt per prevenir la violència, però quan les coses realment s'intensifiquen, hi ha menys opcions. Sí, hi ha un enfrontament i es pot guanyar o assegurar que es guanya l'enfrontament, però abans hi ha moltes més opcions, hi ha més flexibilitat.

Un aspecte d'això és que sovint quan es tracta d'ordre públic la gent parla d'armes i equipaments policials i després d'armes menys letals i quins tipus s'han d'utilitzar. El que hem vist és que les decisions sobre quin tipus d'armes s'han de fer servir són principalment des d'una perspectiva tecnològica i quin és l'efecte de l'armament, i el que creiem que és necessari és un enfocament més integral. Hem desenvolupat el que s'anomena una «avaluació de tecnologia policial», en què t'adones que no és només una arma o una tecnologia que té un efecte sobre l'objectiu previst, una persona, un ciutadà; també afecta l'agent de policia que l'utilitza. I hi ha una interacció complexa entre aquests tres aspectes i té lloc en un context operatiu. El context operatiu pot variar segons el país o segons l'esdeveniment. Així, quan pensem a desplegar, o fins i tot abans, comprar armes menys letals, hi ha certes expectatives o necessitats sobre l'efecte que es vol aconseguir.

L'avaluació consisteix a valorar aquesta interacció complexa entre aquests diferents aspectes, per veure si realment es pot obtenir el resultat desitjat. I realment hauríeu de fer una avaluació exhaustiva abans de decidir quin tipus d'equipament o armament es vol comprar i es vol desplegar a la pràctica, i tenint en compte també que hi ha un context polític i social que també determina què és el que la societat i els polítics consideren acceptable.

Per tant, breument, només parlo com a investigador, no com a representant de la policia neerlandesa, puc dir que aquests principis s'han posat en pràctica als Països Baixos, cada cop més sobretot des del 2013. És el que ara s'anomena «nous conceptes», en què realment s'ha fet l'elecció deliberada d'utilitzar aquest enfocament més modern de gestió de l'ordre públic amb un enfocament en el diàleg i la distensió, i en què la policia que es desplega en aquestes situacions és capaç d'augmentar l'escala i també reduir-la d'una manera bastant flexible i amb força rapidesa. Per tant, no només s'està desplegant en la forma de la policia antiavalots tradicional. Així, les nostres unitats mòbils són, com ja succeïa en el passat –i aquesta és una opció específica–, agents de policia habituals que fan la seva feina diària com a policies. Reben una formació especial, una formació especialitzada, per preparar-los per a la gestió de l'ordre públic i se'ls crida quan cal, però és important que tinguin interaccions quotidianes i normals amb els ciutadans. La seva formació i també el seu desplegament es basa actualment d'una manera coherent en aquests quatre principis de reducció de conflictes, de manera que quan es prepararen per a un esdeveniment, realment presten atenció a aquests principis i diuen: «D'acord, què vol dir en aquesta situació?» Abans que es prenguin decisions actualment, pel que fa al tipus d'armes que cal comprar, la policia fa aquestes avaluacions tecnològiques policials.

Una cosa també, per acabar la meva presentació, és important que la policia continuï aprenent, perquè passaran coses, de vegades les coses sortiran malament, i és important créixer més i és un objectiu créixer més cap a una organització d'aprenentatge també pel que fa a la gestió de l'ordre públic. Hem desenvolupat una metodologia, com un sistema d'avaluació entre iguals, que hi pot ajudar, i aquesta és la meva diapositiva final. El que fem és fer equips, petits equips: sis policies amb un investigador, amb un orientador. Veuen un esdeveniment a la vida real, la gestió policial d'un esdeveniment a la vida real, a petició del comandament, així que no és com una inspecció. Un té una pregunta o preguntes d'aprenentatge de les quals li agradaria tenir respostes, i els seus companys, companys que es troben en una situació similar en altres ocasions en altres ciutats, observen com es desenvolupen els esdeveniments, i ho fan d'una manera estructurada i sistemàtica i li comenten

les seves impressions, com punts d'aprenentatge personal. Així, d'aquesta manera, creem un entorn d'aprenentatge segur i això ha potenciat l'aprenentatge dins de la policia, i n'hem parlat molt amb la direcció. I crec que, sigui quin sigui el model que escolliu, és molt important que la policia reflexioni més, que pugui conèixer els esdeveniments a mesura que es desenvolupen i aprengui d'una manera segura. Aquesta ha estat la meua presentació i estic desitjós de respondre les vostres preguntes.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltes gràcies per les seves aportacions, interessants. Ara li passaré la paraula al senyor Macián, del Grup Parlamentari de VOX.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Muy buenas tardes, señor Adang. No sé si nos oye bien. ¿Sí? Me parece... Bien, nosotros... Gracias por su presentación y por sus reflexiones en torno al modelo de seguridad y al modelo policial. A nosotros nos preocupa..., y pensamos que los modelos europeos de seguridad son modelos que se han agotado, que están fracasando, ¿eh?, a veces por culpa de teorías académicas que no afrontan la realidad. ¿Y cuál es esa realidad a nuestro juicio? Pues la aparición de esta inmigración masiva y descontrolada que está llevando a la proliferación de zonas prohibidas, de zonas *no-go*, de guetos en Europa donde la policía no puede entrar y donde el crimen es impune.

Otto Adang

Sorry, can I say something? The Catalan sound is so loud that I cannot really hear you. Sorry. (Pausa.)

(Traducció.)

Disculpeu, puc dir una cosa? El so en català és tan fort que no us sento. Em sap greu. (Pausa.)

Sergio Macián de Greef

Muy bien. No sé si lo que he expresado hasta ahora lo ha podido oír.

(Pausa.)

La presidenta

Sembla que tenim alguna dificultat.

Sergio Macián de Greef

Em parará el temps, no, senyora presidenta? Em parará el temps, dic.

Otto Adang

Yes, continue. Sorry.

(Traducció.)

Sí, continúeu. Perdoneu.

Sergio Macián de Greef

Sí, lo primero que hay que... Abans de reprendre el temps, volia saber..., querría saber si lo que he expresado hasta ahora usted lo ha podido oír con claridad.

Otto Adang

Yes.

(Traducció.)

Sí.

Sergio Macián de Greef

Gracias.

Otto Adang

Please repeat. Yes.

(Traducció.)

Si us plau, repetiu. Sí.

Sergio Macián de Greef

Sí, sí, sí. Bueno, pues pensábamos, como le digo, que –sí, muchas gracias– son modelos..., los modelos europeos de seguridad, que si han fracasado por esta aparición de la inmigración masiva y descontrolada que ha llevado a la aparición, a la proliferación de zonas *no-go*, de zonas prohibidas, de guetos donde la policía no puede entrar y donde el crimen, como decía, es impune. Por ejemplo, en Francia están ya localizadas setecientas cincuenta zonas *no-go*; en Bélgica, como Molenbeek; en Holanda, en La Haya, sobre todo, ¿no?, en el barrio de Schilderswijk; el Reino Unido, Dinamarca. Y esto ahora, últimamente, se ha puesto muy de manifiesto a raíz de la final de la Copa de Europa, por ejemplo, en Saint-Denis, ¿eh? Es decir, que es un problema bastante extendido.

Entonces, yo aquí quería preguntarle, incluso a raíz de las declaraciones de la primera ministra de Suecia, la señora Andersson, que ha dicho o ha reconocido que la integración de los inmigrantes ha fallado y que existen sociedades paralelas. A raíz de esta manifestación, desde su punto de vista académico, cuál sería la manera de afrontar esta situación que genera, obviamente, inseguridad; qué podríamos hacer desde el punto de vista del modelo policial y del modelo de seguridad.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula el senyor Pellicer, de la Candidatura d'Unitat Popular, la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Adang, per la seva exposició. I no hi ha preguntes per part meva.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Pere Albó té la paraula.

Pere Albó Marlés

Sí; bé, fonamentalment, també, per donar-li les gràcies al professor per les seves explicacions. Hem trobat molt interessant, especialment, doncs, una mica l'anàlisi d'on ve la violència, de com s'escala, no?, i tota aquesta anàlisi. Llavors, també... No ho sé, ha recalcat vostè moltíssim, i ens ha semblat molt pertinent, que, bé, l'educació és fonamental, però entesa –he entès, no?– com una formació permanent, com un coneixement permanent de cada situació de conflicte, de crisi, eh?, i un permanent estar atent als detalls, als mil·límetres.

Llavors, en aquest sentit, potser si ens poguéssim –ja que vostè també, doncs, pel que hem vist, aquí ens pot ajudar moltíssim– explicar quins són els models, en aquest sentit, de més èxit a nivell internacional, que es deuen fer a través dels instituts de..., bé, a la policia, no?, com s'articula aquesta manera de transmetre aquest coneixement a la policia, com ens aconsellaria vostè que nosaltres organitzéssim aquesta formació permanent, he entès –i corregeixi'm si és que no ho he entès bé del tot.

Llavors, també, si no anem errats, també en el seu entorn crec que funciona prou bé l'externalització del control de les males pràctiques que poden produir-se en el context de l'actuació policial. Si ens poguéssim fer una petita explicació o una reflexió sobre si vostè apostaria per algun organisme, diguéssim, extern, eh?, de control de les actuacions, perquè a vegades ens hem... No fa massa, hi ha hagut un compareixent que..., bé, que a vegades ens trobem que la policia té un punt d'endogàmia; que potser traient el focus podríem solucionar algunes qüestions. No sé en el cas del seu país si funciona així i si els funciona bé. I, bé, res més.

Insistir en agrair-li moltíssim la seva intervenció. I, en fi, per molts anys. (*L'ora-dor riu.*) «Merci».

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn d'Esquerra Republicana. El senyor Homrani té la paraula.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Otto Adang, per la seva intervenció. Jo li demanaré que aprofundeixi o que si em pot explicar un parell d'aspectes. Per un costat, ha fet l'explicació del model tradicional de gestió de l'ordre públic i dels cinc principis, amb un model més modern, i ens ha explicat que això, els principis, ja s'han aplicat en els Països Baixos. A mi m'interessaria saber com van gestionar el canvi; si van haver-hi resistències al canvi –que habitualment sempre n'hi ha, sigui en aquest àmbit o en qualsevol altre àmbit– i com van gestionar el canvi; fins a quin punt van haver-hi resistències al canvi i de quina manera es va acompanyar tots els actors necessaris per fer el canvi del model –m'interessaria conèixer-ho.

I, en segon aspecte, vostè ens ha situat en aquest procés d'avaluació contínua la revisió entre iguals. Aquí m'agradaria si pogués aprofundir una mica en com treballen aquesta revisió entre iguals i si això permet superar una de les característiques, no dels cossos policials, sinó de la majoria d'àmbits professionals; la majoria d'àmbits professionals, des de l'educatiu al sanitari, també el policial, acaben tenint característiques corporatives –és natural, eh?, vull dir, no faig un judici de valor. Però si aquesta revisió entre iguals ha ajudat també a trencar certes dinàmiques corporatives quan l'avaluació és del teu propi company o companya –de quina manera ho situen.

I, per últim, vostè ho ha expressat així –o en la traducció ens ho han expressat així, perquè no m'he arriscat a escoltar-lo en anglès perquè em podria haver deixat algun element–: que t'has de centrar, has d'actuar no en base del grup, sinó en base del comportament diana –no és el grup sinó que és el comportament diana. En aquest sentit –perquè em sembla una idea molt molt interessant–, de quina manera això ho han protocol·litzat per fer-ho realitat, perquè aquest també és un dels altres àmbits. Aquests principis entenc que segurament han tingut també tot un treball de protocols, de procediments, per garantir la utilització d'aquests principis. I m'interessaria conèixer com ho han treballat, ja que és una perspectiva molt interessant, i conèixer elements pràctics que ens permetin en el futur, si entre tots i totes ho decidim, fer canvis –crec que és interessant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Doncs bé, senyor Otto Adang, ara torna a tenir la paraula per poder respondre i completar el que vostè consideri. Gràcies.

Otto Adang

OK, thank you very much for your very interesting questions. I hope I can answer them, I'll answer them the best that I can. I hope I'm not forgetting anything. First of all, to start off, my presentation related to public order management. I was mainly, basically talking about events that happened like on one day, like a football match or a protest.

There's sometimes a different situation, where the parallel societies were mentioned, where you have vulnerable areas or difficult neighbourhoods, or whatever you want to call them. Luckily, we don't have no-go areas in the Netherlands, and what you have in these difficult neighbourhoods is more... you're talking more about long-term relationships between groups in society, between authorities, between police and groups in society. So it's a bit of a different kind of problem, but the similarity is that there are interactions. Daily interactions and longer-term relationships are very important. You cannot change these things on a short term, but if you have these areas, for me, that's an indication that there's something wrong, that, if you have these parallel societies, there's something wrong in the relationship between

authority, between police and certain groups of citizens, so then it becomes very important to analyse what's happening in that relationship, and what you can do to make changes in that relationship. And that's a long-term project because, of course, that can, from time to time, lead to specific types of escalations and then neighbourhood riots after the specific incidents.

So then it's not just like a one-off event, where people come from somewhere else and something happens and, at the end of the day, they go home. So that's a much more stubborn problem that really requires more sustained analysis. And whenever that happens, that you have the feeling that there are parallel societies, I think that's a very serious problem that should be looked into.

And I think what happened in Saint-Denis was mentioned, what happened there. I wasn't there myself, so what I can only say, based on the videos that I've seen, from what I've seen in the media, is that, yes, in some respects, there was old-style riot control, and it was... some basic, what I would say, some basic principles of crowd management were not taken into account there. And basic principles: How do you guide a crowd of people in the right direction? How do you get their cooperation? So again, that's something that, for me, that all the knowledge that you would need to handle such a situation is out there, is available.

There was a question about control of the police. Do you need external bodies? And of course, this refers –I didn't talk about it– to the principle of accountability. Accountability is very important. Every country has ways for the police to be accountable. It can be organised in different ways. You have, of course, the complaint system, and in many countries, the Netherlands too, we have an ombudsman where people can in the end file a complaint. We have a very active ombudsman who is sometimes very critical of the police and who does investigations after some serious incidents. There's also an inspectorate attached to the Ministry, to our Justice and Security Ministry, and they also do sometimes specific inspections.

We also have quite a tradition in the Netherlands of, whenever there is a serious incident –not always but whenever it's serious– to do some kind of evaluation. There'll be a formal and public evaluation being done, and I myself have for years been involved very heavily in promoting that the police also self-evaluate. But for that, it's important to make the distinction between accountability and learning, and the moment you mix these two things, then learning becomes more difficult. So both are important and there has to be accountability, and you have to have mechanisms in place for that; but if you mix that with learning, then learning will suffer.

So, in addition to an accountability mechanism, you need to create safe learning environments, and that's where the peer reviews that I mentioned come in. We also have other things. Another thing that we have, for instance, is what we call rapid knowledge mobilisations. That is when an officer is confronted with, for instance, an event that's coming up. He prepares as best as he can, and he sometimes has his doubts. What we can do is rapidly mobilise, within a few days, experts from within the police, from outside of the police, for whatever we think that can be useful to think along with him and to give him, to provide him feedback. That also is a forum for learning for everyone that participates in that.

For the peer reviews, a question specifically about that. How do we do that? We have a central point at the police academy, which I'm in charge of. So people can request, commanders can request, «Okay, I would like something like that.» And then I organise that for him. And because we have a large network and we have people that would like to be involved in these things, police officers, peers, we organise that. I have an extensive conversation with the commander requesting it. So what exactly is your question, or questions? You can have as a maximum of three questions, not too many. And is there a good question? And we discuss about that. And then for the event, a day before the event, we come together with our team of six, maximum eight people, and we listen to the commander, we make reconnaissance

where the issue, the event is to take place. We make a plan and then we go in real time and observe the things that are relevant to the questions that are being asked of us, and then, before the next day, so that's on day three, we sit together as a team and we share our experiences in a systematic way, and we put that together and we write that down, and we give that as a personal learning report to the commander who requested that; and every police officer who has participated in such a review says, «Ah, that is wonderful. I want the same for me. So next time, when I'm commander of an event, I would like some of my fellow officers to do this because this is so valuable.»

What we have seen is that already, doing this process, and asking these questions and working in this way is an important learning experience, because it's quite rare, actually, for police officers –because they're so busy organising and dealing with daily issues– to really talk about their profession and professional choices. And so they learn a lot from that, and what we've seen is that they identify good practices themselves, and that is why this a good practice, and when I say we can, from our research or background, provide some additional information, why certain things work better than others. So they share and copy good practices from one another.

Having said that, this is a process: it's an ongoing process, it never stops. And this idea that, yes, you can learn from each other and you should reflect with each other, that is gaining more and more foothold, but at the same time, it has taken a long time. Of course, as it has been mentioned, there has been resistance because people feel, «Okay, we're being audited, we're being inspected, why is this happening?» But once they experience it, they see how different it is. So, yes, you have to overcome that resistance. You have to explain to people really well, and they have to experience it themselves, and then for the biggest change, like nine years ago when this new concept was introduced, that also has been a process that has taken five to ten years. And yes, you need to involve all the stakeholders, and yes, there were some incidents before police realised, «OK, we are doing something wrong, maybe we need to change.»

So there is then some sense of urgency created, so that helps. Then, by involving them, so it's not just top down: «okay, we thought of something and this is how it should be.» That's how we did that and really invested the time, so involved the teachers, involved police officers from all ranks in this process. And yes, it takes time. That is certainly the case.

And one more thing, yes, how do you do that then? To act on behaviour, and it comes... You have to train and keep training so that it comes. You have to have the right mindset also, and to think a bit, maybe in a less traditional way. Usually yes, you see people as part of a group and that's the [inaudible] kind of characteristics, and so it's partly also information, that you understand why people behave the way they do, and that you have –in the training and education– that you give people, police officers, options to act in different ways. That means, if you wait until things have escalated, it becomes more and more difficult. At some point, it may even become impossible. So that's why it's important to act in a timely way, at an early stage when things are starting to happen, and give police officers tools and also the tools to communicate and to deal with things in a different way and to address, and it's more difficult, actually, to do that than just being there with a helmet and a shield and a baton. I think I've covered the things at least that I took note of, so if I've missed something, please let me know.

(Traducció.)

D'acord, moltes gràcies per les vostres interessants preguntes. Espero poder-les respondre..., les respondré tan bé com pugui. Espero no oblidar-me de res. En primer lloc, començo amb la meua presentació relacionada amb la gestió de l'ordre públic. Principalment, bàsicament, parlava d'esdeveniments que passaven en un sol dia, com un partit de futbol o una protesta.

De vegades hi ha una situació diferent, en què s'esmentaven les societats paral·leles, en què hi ha zones vulnerables o barris difícils, o com vulgueu dir-ne. Per sort, als Països Baixos no tenim zones prohibides i el que hi ha en aquests barris difícils és més... parlem més de relacions a llarg termini entre grups socials, entre autoritats, entre policies i grups socials. Per tant, és un tipus de problema una mica diferent, però la semblança és que hi ha interaccions. Les interaccions diàries i les relacions a llarg termini són molt importants. No podeu canviar aquestes coses a curt termini, però si teniu aquestes zones, per mi, és un indicatiu que hi ha alguna cosa que va malament, que, si hi ha aquestes societats paral·leles, hi ha alguna cosa que va malament en la relació entre l'autoritat, entre la policia i certs grups de ciutadans, i llavors és molt important analitzar què passa en aquesta relació i què es pot fer per fer canvis en aquesta relació. I això és un projecte a llarg termini perquè, és clar, això pot provocar, de tant en tant, tipus d'escalades concretes i més endavant aldarulls veïnals després d'incidents concrets.

Aleshores, no és només com un esdeveniment puntual en què la gent ve d'un altre lloc i passa alguna cosa i, al final del dia, se'n va cap a casa. Aquest és un problema molt més persistent que realment requereix una anàlisi més sostinguda. I sempre que això passa, que es té la sensació que hi ha societats paral·leles, crec que és un problema molt greu que s'hauria d'estudiar.

I crec que s'ha esmentat el que va passar a Saint-Denis, el que va passar allà. Jo no hi era, així que només puc dir, basant-me en els vídeos que he vist, pel que he vist als mitjans, que sí, en alguns aspectes, hi havia un control d'antivalots a l'estil antic, i va ser..., alguns principis bàsics, el que diria jo, alguns principis bàsics de la gestió de multituds no es van tenir en compte. I principis bàsics: com guiar una multitud de persones en la direcció correcta? Com aconseguir la seva col·laboració? Així, de nou, això és una cosa que..., per mi, tot el coneixement que necessiteu per fer front a una situació així el teniu a l'abast, està disponible.

Hi havia una pregunta sobre el control de la policia. Calen institucions externes de supervisió? I, per descomptat, això fa referència –no n'he parlat– al principi de rendició de comptes. La rendició de comptes és molt important. Cada país té formes perquè la policia reti comptes. Es pot organitzar de diferents maneres. Teniu, per descomptat, el sistema de queixes, i en molts països, també als Països Baixos, tenim un defensor del poble a qui la gent al final pot presentar una queixa. Tenim un defensor del poble molt actiu que de vegades és molt crític amb la policia i que fa investigacions després d'alguns incidents greus. També hi ha una inspecció adscrita al Ministeri de Justícia i Seguretat i de vegades també fa inspeccions específiques.

També tenim una gran tradició als Països Baixos de fer algun tipus d'avaluació sempre que hi hagi un incident greu, no sempre, però sempre que sigui greu. Es fa una avaluació formal i pública i jo mateix he estat durant anys a favor de promoure que la policia també s'autoavaluï. Però per a això és important fer la distinció entre rendició de comptes i aprenentatge, i en el moment en què es barregen aquestes dues coses, l'aprenentatge es fa més difícil. Per tant, tots dos són importants. Hi ha d'haver assumptió de responsabilitats, i cal tenir mecanismes per a això, però si es barreja amb l'aprenentatge, l'aprenentatge se'n ressentirà.

Per tant, a més d'un mecanisme de rendició de comptes, cal crear entorns d'aprenentatge segurs i aquí és on entren les avaluacions entre iguals que he esmentat. També tenim altres eines. Una altra cosa que tenim, per exemple, és el que anomenem «mobilitzacions ràpides del coneixement». És quan un agent s'enfronta, per exemple, a un esdeveniment que s'acosta. Es prepara com pot i de vegades té dubtes. El que podem fer és mobilitzar ràpidament, en pocs dies, experts de dins de la policia, de fora de la policia, per qualsevol cosa que pensem que pugui ser útil per pensar-hi plegats i intercanviar impressions. També és un fòrum d'aprenentatge per a tots els que hi participen.

Per a les avaluacions entre iguals, una pregunta específicament sobre això. Com ho fem? Tenim un punt central a l'acadèmia de policia del qual soc el responsable. Així, la gent pot demanar, els comandaments poden demanar: «D'acord, m'agradaria una cosa així» I aleshores jo ho organitzo. I com que tenim una gran xarxa i tenim gent a la qual li agradaria participar en aquestes coses, policies, companys, ho organitzem. Tinc una llarga conversa amb el comandament que ho sol·licita. Aleshores, quina és exactament la pregunta o preguntes? Es poden fer com a màxim tres preguntes, no gaires. I hi ha una bona pregunta? I parlem sobre això. I després per a l'esdeveniment, un dia abans de l'esdeveniment, ens ajuntem amb el nostre equip de sis, màxim vuit persones, i escoltem el comandament, fem reconeixements on ha de tenir lloc la qüestió, l'esdeveniment. Fem un pla i després hi anem en temps real i observem les coses que són rellevants per a les preguntes que se'ns fan, i després, abans de l'endemà, perquè sigui el tercer dia, ens asseiem com a equip i compartim les nostres experiències de manera sistemàtica, i ho ajuntem i ho anotem, i ho donem com a informe d'aprenentatge personal al comandament que ho va sol·licitar; i tots els agents de policia que han participat en aquesta avaluació diuen: «Ah, això és meravellós. Vull el mateix per a mi. Així que la propera vegada, quan sigui el comandament d'un esdeveniment, m'agradaria que alguns dels meus companys agents ho fessin perquè això és molt valuós.»

El que hem vist és que ja fer aquest procés, fer aquestes preguntes i treballar d'aquesta manera és una experiència d'aprenentatge important, perquè és bastant infreqüent, de fet, per als agents de policia –perquè estan tan ocupats organitzant-se i tractant qüestions quotidianes– parlar realment de la seva professió i les seves opcions professionals. Així que n'aprenen molt, i el que hem vist és que ells mateixos identifiquen bones pràctiques, i per això aquesta és una bona pràctica i quan dic que podem, a partir de la nostra investigació o formació, proporcionar informació addicional, per quin motiu certes coses funcionen millor que altres. Així, comparteixen i copien bones pràctiques els uns dels altres.

Dit això, és un procés: és un procés continuat, no s'atura mai. I aquesta idea que sí que es pot aprendre els uns dels altres i que han de reflexionar entre ells, que cada cop s'instal·la més, però al mateix temps ha portat molt de temps. Per descomptat, com s'ha dit, hi ha hagut resistència perquè la gent pensa: «D'acord, ens estan auditant, ens inspeccionen, per què passa això?» Però un cop ho experimenten, veuen com n'és, de diferent. Per tant, sí, heu de superar aquesta resistència. S'ha d'explicar molt bé a la gent, i ho han d'experimentar ells mateixos, i després per al canvi més gran, com fa nou anys quan es va introduir aquest nou concepte, també ha estat un procés que ha durat entre cinc i deu anys. I sí, cal implicar totes les parts interessades, i sí, hi va haver alguns incidents abans que la policia se'n adonés: «D'acord, estem fent alguna cosa malament, potser hem de canviar.»

Aleshores, es crea una certa sensació d'urgència, de manera que això hi ajuda. Aleshores, se'ls implica, de dalt a baix: «D'acord, hem pensat en alguna cosa i així hauria de ser.» Així ho vam fer i vam dedicar-hi molt temps, vam implicar els professors i vam implicar policies de tots els graus en aquest procés. I sí, cal temps. Sens dubte, aquest és el cas.

I una cosa més, sí, com es fa llavors? Actuar sobre el comportament, i arriba... Cal formar i continuar formant perquè arribi. També cal tenir la mentalitat adequada i pensar una mica potser d'una manera menys tradicional. Normalment, sí, veus la gent com a part d'un grup i aquest és el tipus de característiques ..., i per tant, en part també és informació, que entens per què la gent es comporta de la manera que ho fan i que tens, en la formació que dones a la gent, als policies, opcions per actuar de diferents maneres. Això vol dir que si s'espera fins que les coses s'hagin intensificat, es fa cada cop més difícil. En algun moment, fins i tot pot arribar a ser impossible. Per això és important actuar d'una manera oportuna, en una fase inicial, quan les coses comencen a passar i donar als agents de policia eines i també

eines per comunicar-se i tractar les coses d'una manera diferent i per abordar, i, de fet, és més difícil fer-ho que ser allà amb un casc, un escut i una porra. Crec que he tractat almenys les coses de les quals he pres nota, de manera que si m'he deixat res, si us plau, feu-m'ho saber.

La presidenta

Molt bé. Doncs moltíssimes gràcies tant per la seva exposició com per, ara, aquestes respostes i aquesta forma com ha completat aquesta intervenció. Li agraïm que hagi volgut comparèixer, li agraïm les seves aportacions. I nosaltres avui acabariem amb aquesta intervenció la sessió d'avui.

Donar les gràcies també a tots els serveis de traducció, als serveis informàtics, que han fet possible que el senyor Otto Adang hagi pogut ser aquí avui, encara que no hagi sigut presencialment. Moltíssimes gràcies, professor. I esperem que, quan acabem, concloem el treball d'aquesta comissió d'estudi, doncs, també li puguem fer arribar les nostres conclusions.

Moltíssimes gràcies.

Otto Adang

Thank you very much. And I wish you all the very best. Thank you.

(Traducció.)

Moltes gràcies. I us desitjo el millor. Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Bé, doncs acabem la comissió d'avui. Donar les gràcies a tota la gestió, l'equip de gestió de la comissió, l'equip informàtic i l'equip de traducció, per fer possible que aquestes compareixences internacionals hagin sigut possibles.

Gràcies. *(Pausa.)* Torno a dir que s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de quatre de la tarda i onze minuts.